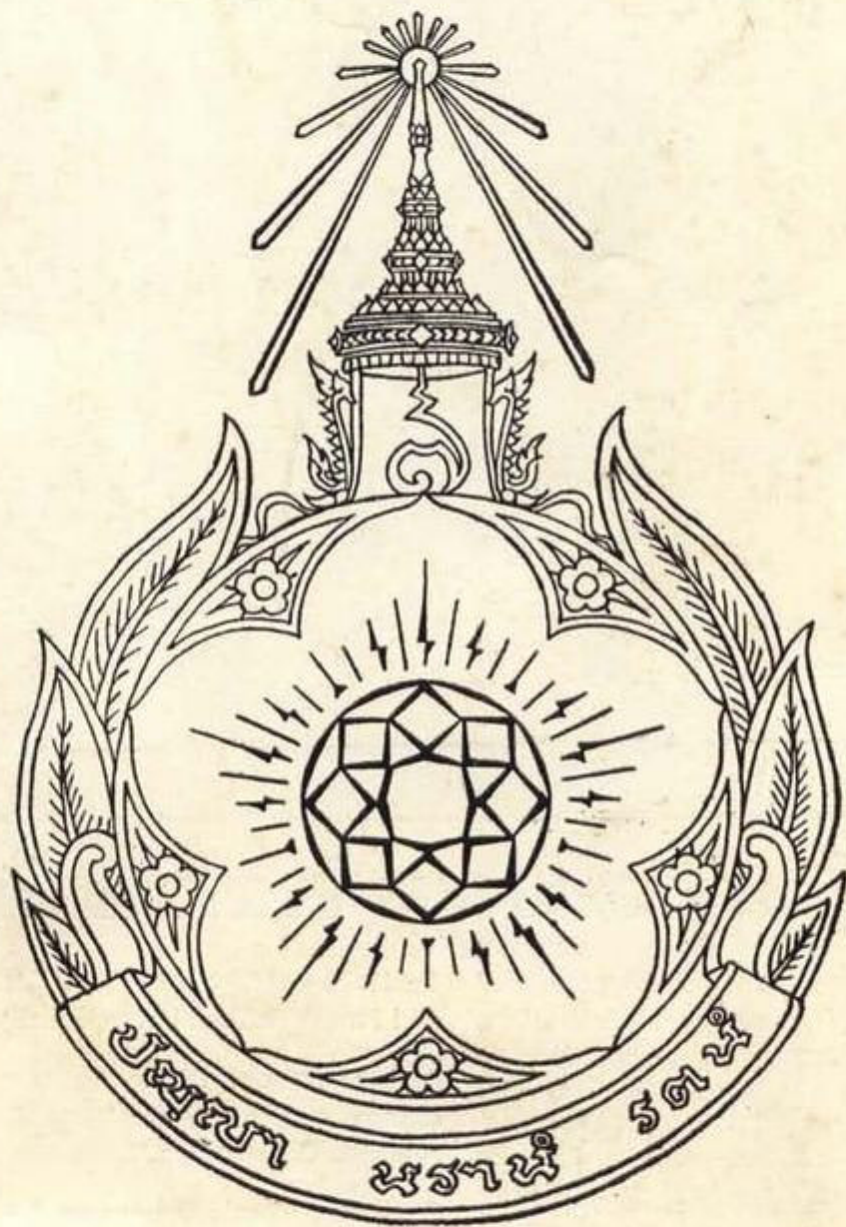

វិទ្យាសាស្ត្រសាស្ត្រ

วารสารข้าราชการ

ปีที่ ๑๓

ฉบับที่ ๗

กรกฎาคม ๒๕๑๑

จากปก:

เครื่องหมายราชการของสำนักงาน คณะกรรมการข้าราชการพลเรือน สำนักงานนายกรัฐมนตรี

เป็นรูปช่อชัยพฤกษ์ประกอบด้วยใบและดอก ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของข้าราชการพลเรือน ตรงกลาง ดอกชัยพฤกษ์มีวัดนะแผ้วแผ้วเป็นเกสร เบื้องบนมีพระมหาพิชัยมงกุฎของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ แสดงถึงพระบรมมหาราชวัง ปกเกล้าฯ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงนำระบบข้าราชการพลเรือนแผนใหม่มาใช้ในวงราชการพลเรือนไทย โดยทรงตราพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พุทธศักราช ๒๔๙๑ ขึ้นเป็นฉบับแรก มีหลักการให้จัดการเลือกสรรผู้มีความรู้ความสามารถเข้ารับราชการ และทรงตั้งคณะกรรมการขึ้นดำเนินการให้เป็นไปตามหลักการนั้น อันเป็นต้นกำเนิดของคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) เบื้องล่างของภาพมีพุทธภาษิตเป็นภาษาบาลีว่า "ปัญฺหา นรานํ รตนํ" แปลว่า ความรอบรู้เป็นแก้วสารพัดนึกของนรชน อันเป็นคติที่พึงยึดถือในการจัดระบบข้าราชการพลเรือน

เจ้าของและคณะกรรมการดำเนินงาน

บริการสวัสดิการ ก.พ. สำนักงาน ก.พ.

ประธาน

พันเอกจินดา ณ สงขลา เลขาธิการ ก.พ.

รองประธาน

นายประวิทย์ ณ นคร รองเลขาธิการ ก.พ.

นายโสรัจ สุจิตกุล รองเลขาธิการ ก.พ.

กรรมการ

ผู้อำนวยการกอง และหัวหน้ากอง

สำนักงาน ก.พ.

วารสารข้าราชการ

ที่ปรึกษา

เลขาธิการ ก.พ.

รองเลขาธิการ ก.พ.

ผู้จัดการ

พันตำรวจตรี อรรถ วัชรกุล

ผู้ช่วยผู้จัดการ

นายธีระ อรรถเวทบรรพต

บรรณาธิการ

นายสำราญ อารายสุข

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ดร. วิลาศ สิงห์ชัย

กองบรรณาธิการ

นายสมศักดิ์ เจริญกุล

นายประเชษฐ วาดกลิ่นหอม

นายประสิทธิ์ กิตติสิริโอ

ดร. อาทิตย์ อูไรรัตน์

นายพิศณ ณ ถลาง

นายอุทิศ บุญประกอบ

นายเสริมสุข โกวิทวานิช

นายชุมพล ศิลปอาษา

ระเบียบการบอกรับ

วารสารข้าราชการกำหนดออกเดือนละฉบับ ค่าบำรุงรวมค่าส่งปีละ ๓๕ บาท บอกรับพร้อมกับส่งเงินล่วงหน้าไปยัง "ผู้จัดการวารสารข้าราชการ สำนักงาน ก.พ. ถนนพหลโยธิน ข้างทำเนียบรัฐบาล พระนคร" ส่งเข้าเงินที่ ป.ณ. หน้าพระลาน สำหรับในพระนครส่งทางโทรศัพท์ ๘๑๘๔๔๔ หรือ ๘๑๓๓๓๓ ต่อ ๓๔ ได้

พิมพ์ที่ ไทยพิมพ์ — โรงพิมพ์อักษรสารการพิมพ์ ๗๒ ถนนบำรุงเมือง ดอนวัดสระเกษ พระนคร โทร. ๘๑๓๓๓๐

นายสิทธิชัย ปริภูมิศักดิ์ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๑๑

สารบัญ

อะไรใหม่	หน้า
กฎหมายและระเบียบที่น่าสนใจ	4
ข่าวข้าราชการ	4
ข่าวสอบ	10
วิชาการ	
ปัญหาการบริหารราชการส่วนภูมิภาคในทศวรรษของนักบริหาร	19
การสืบเปลี่ยนและคักโอนอัตรารเงินเดือน	
..... โดย วิชัย เสวะมาตย์	47
กฎหมาย ระเบียบ	
..... รวบรวม โดย สายบัว พุ่มแดง	(๑)
ตอบปัญหา	
ปัญหากฎหมาย ระเบียบ และวินัยข้าราชการพลเรือน	
..... ตอบโดย เจ้าหน้าที่สำนักงาน ก.พ.	53
ปัญหาคลัง	
..... ตอบโดย เจ้าหน้าที่กรมบัญชีกลาง	๑
ปกิณกะ	
ถ้อยแถลง	3
จดหมายถึงบรรณาธิการ	43
สามก้น	59
อนุทินข้าราชการ	65
..... โดย บุญย์ อินทวิชา	

ถ้อยแถลง

วารสารฉบับนี้มมีเรื่องที่น่าสนใจหลายเรื่อง เช่น “ปัญหาการบริหารราชการส่วนภูมิภาคในทรรศนะของนักบริหาร” การสับเปลี่ยนและตัดโอนอัตราเงินเดือน ประกาศผลการสอบแข่งขันเพื่อรับทุนรัฐบาลไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๑ และอื่น ๆ อีก ฉบับนี้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษหายไป เพราะผู้เขียนไปราชการต่างจังหวัด ส่งต้นฉบับให้ได้ไม่ทัน จึงต้องขอเลื่อนไปลงฉบับหน้า อนึ่ง กองบรรณาธิการใคร่ขอขอบคุณวารสารพัฒนบริหารศาสตร์เป็นอย่างมากที่กรุณาให้นำเรื่อง “ปัญหาการบริหารราชการส่วนภูมิภาคในทรรศนะของนักบริหาร” ลงในฉบับนี้ด้วย หวังว่าท่านผู้อ่านคงจะได้รับประโยชน์จากวารสารฉบับนี้ไม่มากนัก

บรรณาธิการ

อะไรใหม่

กฎหมายและระเบียบที่น่าสนใจ

มีกฎหมายและระเบียบที่น่าสนใจประกาศใช้ดังนี้:—

๑. พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๑๑ พ.ร.บ. ฉบับนี้ให้อำนาจจังหวัด ดำเนินกิจการในหน้าที่ บางอย่าง นอกเขตจังหวัด หรือลงทุนร่วมกับราชการส่วนท้องถิ่นหรือกับบุคคลอื่นได้

๒. พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๑ พ.ร.บ. ฉบับนี้ให้อำนาจตำบล ดำเนินกิจการในหน้าที่ บางอย่าง นอกเขตตำบล หรือลงทุนร่วมกับราชการส่วนท้องถิ่น หรือกับบุคคลอื่นได้

๓. ระเบียบว่าด้วย การ ขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดน สิทธิของผู้ได้รับพระราชทานและการเรียกเหรียญและ บัตร เหรียญราชการชายแดนคืน พ.ศ. ๒๕๑๑

๔. ระเบียบว่าด้วยบัตรประจำตัวผู้ได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดน พ.ศ. ๒๕๑๑

๕. คณะรัฐมนตรี ให้กระทรวง ทบวงกรม ต่าง ๆ กำชับข้าราชการในสังกัดให้ถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรี ในเรื่องการให้ข้าราชการ การให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ และการเขียนเรื่องลงหนังสือพิมพ์โดยเคร่งครัด

๖. ก.พ. ได้รับรองอนุสัญญาและปฏิญญาวิทยาศาสตร์ สาขาเกษตรศาสตร์ และสาขาวิศวกรรมโยธา ของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าเป็นปฏิญญาซึ่งอาจบรรจุเข้าในราชการได้ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๔๕๒ (พ.ศ. ๒๕๐๘)

๗. ก.พ. ได้รับรองปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (เกษตรศาสตร์) ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ว่าเป็นปฏิญญาซึ่งอาจบรรจุเข้าในราชการได้ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๔๕๒ (พ.ศ. ๒๕๐๘)

๘. ท่านนายกรัฐมนตรี มีบัญชาให้กระทรวง ทบวงกรมต่าง ๆ ปฏิบัติตามที่ ก.พ. เสนอ คือ

๑) ให้ส่วนราชการต่างๆ จัดให้ข้าราชการไปปฏิบัติราชการตามตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งในส่วนภูมิภาค โดยเคร่งครัด

๒) ให้ผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรี ออกไปตรวจราชการในส่วนภูมิภาคอยู่แล้ว มีหน้าที่ตรวจสอบเรื่อง ข้าราชการ ไม่ไปปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาคตามตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งด้วย และหากมีกรณีเช่นนี้ ก็ให้ผู้ตรวจราชการสำนักนายกรัฐมนตรี รายงานต่อท่านนายกรัฐมนตรีทันที

(รายละเอียดอยู่ในหน้าพิเศษกลางเล่ม)

ข่าวข้าราชการ

สำนักนายกรัฐมนตรี

สำนักงานคณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน

แต่งตั้ง นายสมบุญ คุ้มพิทักษ์ ผู้ช่วยกรรมการ

ตรวจเงินแผ่นดิน สำนักงานกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ที่ ๖ จ.ว. พิษณุโลก ให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน สำนักงานกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน ที่ ๕ จ.ว. เชียงใหม่

ตั้งแต่วันที่ ๑ ก.ค. ๒๕๑๑

สำนักงานคณะกรรมการตรวจสอบการปฏิบัติเกี่ยวแก่ภาษีอากร

ออก นายเวียง วัฒนิต ผู้ตรวจสอบภาษี

อากรไหลออกจากโรงงานเพื่อรับยื่นหนังสือขานาย

ตั้งแต่วันที่ ๑ มี.ค. ๒๕๑๑

สำนักงาน ก.พ.

แต่งตั้ง

น.ส. ทิพาวัดี สุทธิรักษ์ ให้ดำรงตำแหน่งวิทยา
กรโท กองนักเรียนต่างประเทศ

ตั้งแต่วันที่ ๑๖ พ.ค. ๒๕๑๑

นายสมาน รังสีโยกฤษฎณ์ ให้ดำรงตำแหน่ง
บุคคลกรโท กองระเบียบข้าราชการ

ตั้งแต่วันที่ ๒๒ พ.ค. ๒๕๑๑

ม.ร.ว. ทิพยาศ์ กาญจนกุล เลขานุการโท ชั้น ๒
(ฝ่ายการศึกษา) สำนักงานผู้ดูแลนักเรียนไทยในสหรัฐ
อเมริกา ให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนก แผนกนักเรียน
ยุโรป กองนักเรียนต่างประเทศ

นายเฉลิม จำเนียร หัวหน้าแผนก แผนกนักเรียน
ยุโรป กองนักเรียนต่างประเทศ ให้ดำรงตำแหน่งเลขา
นุกรโท ชั้น ๒ (ฝ่ายการศึกษา) สำนักงานผู้ดูแลนักเรียน
ไทยในสหรัฐอเมริกา

ตั้งแต่วันที่ ๒๑ ก.ย. ๒๕๑๑

ออก นายไพบุณย์ พรภูติ นิตกรโท กองวินัย

และเรื่องรวม ขอลาออกจากราชการเพื่อไปประกอบอาชีพ
อย่างอื่น

ตั้งแต่วันที่ ๑ มิ.ย. ๒๕๑๑

สำนักงานสถิติแห่งชาติ

แต่งตั้ง นายสมศักดิ์ โชติภวณิชย์ หัวหน้าแผนก

การเจ้าหน้าที่ ให้ดำรงตำแหน่งวิทยากรโท กองสำรวจ
เศรษฐกิจ

ตั้งแต่วันที่ ๑๐ มิ.ย. ๒๕๑๑

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

รับโอน น.ส. มาลี มิตินทมนต์ สักขานิเทศก์

เอก กรมการฝึกหัดครู มาบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งอาจารย์เอก แผนกวิชาคหกรรมศาสตร์ คณะ
เกษตร

ตั้งแต่วันที่ ๑๐ มิ.ย. ๒๕๑๑

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

รับโอน ร.อ. ปรีดา นาคประดิษฐ์ ประจำแผนก

ช่างสุขาภิบาล กองสาธารณูปโภค กรมยุทธโยธาทหารบก
กระทรวงกลาโหม มาบรรจุและแต่งตั้งให้ประจำสำนัก
งานอธิการบดี

ตั้งแต่วันที่ ๑ มิ.ย. ๒๕๑๑

เลื่อน

นายไพรัช ฤทธิณมัย อาจารย์โท คณะพัฒนาการ
เศรษฐกิจ ขึ้นเป็นชั้นเอก และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
อาจารย์เอก คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ

นายสุระ สนิทธานนท์ อาจารย์โท คณะพัฒนา
การเศรษฐกิจ ขึ้นเป็นชั้นเอก และแต่งตั้งให้ดำรง
ตำแหน่งอาจารย์เอก คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ

ตั้งแต่วันที่ ๑๖ ก.พ. ๒๕๑๑

แต่งตั้ง

นายอุทัย เลาหวิเชียร อาจารย์โท สำนักฝึกอบรม
ให้ดำรงตำแหน่งอาจารย์โท คณะรัฐประศาสนศาสตร์
ตั้งแต่วันที่ ๑ มิ.ย. ๒๕๑๑

น.ส. วัลลดา กิจโอชน ให้ดำรงตำแหน่งอาจารย์
โท คณะสถิติประยุกต์

น.ส. นริวรรณ เก่งเวียน ให้ดำรงตำแหน่ง
อาจารย์โท คณะสถิติประยุกต์

นายสุวิยา เกตุเจริญ ประจำสำนักงานอธิการบดี
นายธวัช วิชัยดิษฐ์ ให้ดำรงตำแหน่งอาจารย์โท
สำนักวิจัย

ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พ.ค. ๒๕๑๑

กระทรวงการคลัง

กรมบัญชีกลาง

ออก นายสุวรรณ แยมดี คลังจังหวัดเอก จ.ว.
ตรวจ ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ เหตุรับ
ราชการนาน

ตั้งแต่วันที่ ๕ มิ.ย. ๒๕๑๑

กรมสรรพากร

แต่งตั้ง

นายเทพ พงษ์อุดม ผู้ตรวจการสรรพากรโท สรรพากรเขต ๓ ให้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยสรรพากรจังหวัดโท จ.ว. แพร่

นายสนั่น ประยงค์ ผู้ช่วยสรรพากรจังหวัดโท จ.ว. บุรีรัมย์ ให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจการสรรพากรโท สรรพากรเขต ๓

นายลิขิต วรรณทร สมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอ บ้านคำ จ.ว. อุบลราชธานี ให้ดำรงตำแหน่งสมุหบัญชี อำเภอโท อำเภอเขมราฐ จ.ว. อุบลราชธานี

นายนภดล คำยา สมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอ คำเขื่อนแก้ว จ.ว. อุบลราชธานี ให้ดำรงตำแหน่งสมุหบัญชี อำเภอโท อำเภอเมืองสามสิบ จ.ว. อุบลราชธานี

นายเจริญ สุขมีศรี สมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอ เมืองสามสิบ จ.ว. อุบลราชธานี ให้ดำรงตำแหน่งสมุหบัญชี อำเภอโท อำเภอคำเขื่อนแก้ว จ.ว. อุบลราชธานี

นายจำลอง รัตนประทุม สมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอเสนา จ.ว. พระนครศรีอยุธยา ให้ดำรงตำแหน่ง สมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอพระนครศรีอยุธยา จ.ว. พระนครศรีอยุธยา

นายไพฑูรย์ นนทวิทย์ สมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอ ผักไห่ จ.ว. พระนครศรีอยุธยา ให้ดำรงตำแหน่งสมุห บัญชีอำเภอโท อำเภอเสนา จ.ว. พระนครศรีอยุธยา

นายจันท ประพศิตธรรม สมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอบ้านแพรก จ.ว. พระนครศรีอยุธยา ให้ดำรง ตำแหน่งสมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอผักไห่ จ.ว. พระนคร ศรีอยุธยา

ตั้งแต่วันที่ ๑ พ.ค. ๒๕๑๑

นายประสาน ศรีพันธุ สรรพากรจังหวัดเอก จ.ว. สุรินทร์ ให้ดำรงตำแหน่งสรรพากรจังหวัดเอก จ.ว. อุตรดิตถ์

นายขวัญ พุ่มพวง ผู้ช่วยสรรพากรจังหวัดเอก จ.ว. พระนคร ให้ดำรงตำแหน่งสรรพากรจังหวัดเอก จ.ว. ร้อยเอ็ด

นายเอิบ ชูขจร ผู้ช่วยสรรพากรจังหวัดเอก จ.ว. พระนคร ให้ดำรงตำแหน่งสรรพากรจังหวัด จ.ว. สุรินทร์

นายอวบ บัณสุวรรณ สมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอ บางชัย จ.ว. พระนครศรีอยุธยา ให้ดำรงตำแหน่ง สมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอเสนา จ.ว. เชียงใหม่

นายถนอม อุดสาหะ สมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอ สะบ้าย้อย จ.ว. สงขลา ให้ดำรงตำแหน่งสมุหบัญชี

อำเภอโท อำเภอเบงช้าย จ.ว. พระนครศรีอยุธยา

นางอรสา วิวิธะเวชกุล สมุหบัญชีอำเภอโท อำเภอเสนา จ.ว. เชียงใหม่ ให้ดำรงตำแหน่งสมุห บัญชีอำเภอโท อำเภอสะบ้าย้อย จ.ว. สงขลา

ตั้งแต่วันที่ ๑ มิ.ย. ๒๕๑๑

ออก นายจื่อ จินดาโรจน์ สรรพากรจังหวัดเอก จ.ว. ร้อยเอ็ด ลาออกจากราชการ เหตุรับราชการนาน ตั้งแต่วันที่ ๑๗ พ.ค. ๒๕๑๑

กระทรวงเกษตร

สำนักงานปลัดกระทรวง

เลื่อน นายเสงี่ยม มาหมื่นไวย ประจำแผนก วินัย ขึ้นเป็นชั้นโท และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้า แผนกรับส่ง กองกลาง

ตั้งแต่วันที่ ๒๔ พ.ค. ๒๕๑๑

กรมกสิกรรม

เลื่อน

นายประพงศ์ บุตรเทพ หัวหน้าแผนกควบคุม กองการยาง ขึ้นเป็นชั้นเอก และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง พนักงานกสิกรรมเอก กองการยาง

นายถกน เรืองณรงค์ พนักงานกลสิกรรมโท สถานี
การยางคองหงส์ จ.ว. สงขลา กองการยาง ขึ้นเป็นชั้นเอก
และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งพนักงานกลสิกรรมเอก กอง
การยาง

ตั้งแต่วันที่ ๒๔ พ.ค. ๒๕๑๑

กรมประมง

แต่งตั้ง

นายภิรมย์ บุณโยประการ หัวหน้าแผนกสถานี
การประมงทะเล กองสำรวจและค้นคว้า ให้ดำรงตำแหน่ง
ประมงจังหวัดสระบุรี จ.ว. สระบุรี

นายสำราญ เสนาเทพ ประมงจังหวัดสระบุรี
จ.ว. สระบุรี ให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกสถานีการ
ประมงทะเล กองสำรวจและค้นคว้า

ตั้งแต่วันที่ ๑ พ.ค. ๒๕๑๑

กรมปศุสัตว์

แต่งตั้ง

นายอวยชัย ศาตยวิชาน ให้ดำรงตำแหน่งนาย
สัตวบาลโท แผนกสัตว์เล็ก กองส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์

นายสุนทราภรณ์ รัตนคิดถน ภูเก็ด ให้ดำรง
ตำแหน่งนายสัตวบาลโท สถานีบำรุงพันธุ์สัตว์ท่าพระ
จังหวัดขอนแก่น กองส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์

ตั้งแต่วันที่ ๑ พ.ค. ๒๕๑๑

นายปรีมะ เลหาพันธุ์ นายสัตวบาลโท สถานี
บำรุงพันธุ์สัตว์สกนกร จ.ว. สกนกร กองส่งเสริมการ
เลี้ยงสัตว์ ให้ดำรงตำแหน่งนายสัตวบาลโท หน่วยคอน
และแพ่งพันธุ์สัตว์ แผนกสัตว์ใหญ่ กองส่งเสริมการ
เลี้ยงสัตว์

นายไชยวัฒน์ วงศ์ปั้นเพชร นายสัตวบาลโท
หน่วยคอนสัตว์และแพ่งพันธุ์สัตว์ แผนกสัตว์ใหญ่ กอง

ส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์ ให้ดำรงตำแหน่งนายสัตวบาลโท
สถานีบำรุงพันธุ์สัตว์สกนกร จ.ว. สกนกร กองส่งเสริมการ
เลี้ยงสัตว์

ตั้งแต่วันที่ ๑ มิ.ย. ๒๕๑๑

กระทรวงคมนาคม

กรมเจ้าท่า

แต่งตั้ง

นายประวิติ แสงสุพรรณ หัวหน้ากองทะเบียน
ขนส่งทางน้ำ ขึ้นเป็นชั้นเอก และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
หัวหน้ากองทะเบียนขนส่งทางน้ำ

นายสมาน พุดทอง พนักงานตรวจการขนส่งสัตว์
กองควบคุมและส่งเสริมการขนส่งทางน้ำ ขึ้นเป็นชั้นโท
และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายทะเบียนเรือ ชั้น ๑ กอง
ทะเบียนเรือ

ว่าที่ ร.ต. ทองหล่อ ถัดทะพงษ์ นักสถิติตรี
แผนกสถิติ สำนักงานเลขานุการกรม ขึ้นเป็นชั้นโท และ
แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกสถานีขนส่ง กอง
ควบคุมและส่งเสริมการขนส่งทางน้ำ

ตั้งแต่วันที่ ๖ มิ.ย. ๒๕๑๑

กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ

กรมชลประทาน

ออก นายสุนทร กนกนาค ช่างโท กองช่างกล
ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ เหตุรับราชการ
นาน

ตั้งแต่วันที่ ๑ เม.ย. ๒๕๑๑

กรมทางหลวง

ออก นายสุจิต ชาญนเคชะ ช่างโท กอง
ก่อสร้าง ลาออกจากราชการเพื่อไปประกอบอาชีพอย่างอื่น
ตั้งแต่วันที่ ๓๑ พ.ค. ๒๕๑๑

กรมสหกรณ์พาณิชย์และชนกิจ

ออก นายสกุล สันติเกษม รองอธิบดี ลาออก
จากราชการเพื่อไปประกอบอาชีพอย่างอื่น
ตั้งแต่วันที่ ๑ พ.ค. ๒๕๑๑

กระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

แต่งตั้ง

นายชัช สุวรรณมนตรี เจ้าจังหวัดโท จ.ว.
นครสวรรค์ ไปประจำจังหวัดนครสวรรค์

นายประสงค์ สุขโมกษ์ ผู้ตรวจราชการส่วน
ท้องถิ่นโท จ.ว. นครสวรรค์ ไปประจำจังหวัดนครสวรรค์

ร.ต. ทวี พรหมนารถ ปลัดอำเภอโท อำเภอเมือง
นครสวรรค์ จ.ว. นครสวรรค์ ให้ดำรงตำแหน่งผู้ตรวจ
ราชการส่วนท้องถิ่นโท จ.ว. นครสวรรค์

นายวิเชียร วิทโยภาส ปลัดอำเภอโท อำเภอ
พยุหะคีรี จ.ว. นครสวรรค์ ให้ดำรงตำแหน่งเจ้าจังหวัดโท
จ.ว. นครสวรรค์

นายณรงค์ ภมรศิริ ปลัดอำเภอโท อำเภอ
ชุมแสง จ.ว. นครสวรรค์ ให้ดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอโท
อำเภอเมืองนครสวรรค์ จ.ว. นครสวรรค์

ตั้งแต่วันที่ ๒๔ พ.ค. ๒๕๑๑

นายฉนวน อิ่มอุดม ปลัดอำเภอโท อำเภอท่า
ตะโก จ.ว. นครสวรรค์ ให้ดำรงตำแหน่งปลัดอำเภอโท
อำเภอชุมแสง จ.ว. นครสวรรค์

ร.ต. ปรีชา คันไพบูลย์ ปลัดอำเภอโท อำเภอ
บรรพตพิสัย จ.ว. นครสวรรค์ ให้ดำรงตำแหน่งปลัด
อำเภอโท อำเภอท่าตะโก จ.ว. นครสวรรค์

ตั้งแต่วันที่ ๗ มิ.ย. ๒๕๑๑

นายวิเชียร เปาอินทร์ วิทยาการโท กองฝึกอบรม
ให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกการสอบ กองอัตรากำลัง
และส่งเสริมสมรรถภาพ

นายณัฐ ศรีวิหก หัวหน้าแผนกการสอบ กอง
อัตรากำลังและส่งเสริมสมรรถภาพ ให้ดำรงตำแหน่ง
วิทยาการโท กองฝึกอบรม

นายสุนทร ศรีสัตนา วิทยาการโท กองฝึกอบรม
ให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกทะเบียนประวัติ กองอัตร
กำลังและส่งเสริมสมรรถภาพ

นายขงบุทท คนตรง ประจำกรมการปกครอง
ให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าแผนกข้าราชการส่วนท้องถิ่น กอง
ราชการส่วนท้องถิ่น ส่วนการปกครองท้องถิ่น

นายคมสัน สุภักษณเสถียรกร ให้ดำรงตำแหน่ง
หัวหน้าแผนกข้าราชการส่วนท้องถิ่น กองราชการส่วน
ท้องถิ่น ส่วนการปกครองท้องถิ่น

นายมนู ชูเสนห์ วิทยาการโท กองฝึกอบรม ให้
ดำรงตำแหน่งวิทยาการโท กองวิชาการ

ร.ต. ประวัติ อธิปัญญา วิทยาการโท กองวิชาการ
ให้ดำรงตำแหน่งวิทยาการโท กองฝึกอบรม

ตั้งแต่วันที่ ๑๑ มิ.ย. ๒๕๑๑

กระทรวงยุติธรรม

สำนักงานปลัดกระทรวง

ออก นายพลโท วิสุทธิธรรม ลาออกจากราชการ
เพื่อไปประกอบอาชีพอย่างอื่น
ตั้งแต่วันที่ ๑๓ มิ.ย. ๒๕๑๑

กระทรวงสาธารณสุข

กรมการแพทย์

แต่งตั้ง
นายแพทย์บรรหาร ลัมสุวรรณ นายแพทย์โท
โรงพยาบาลแม่สอด จ.ว. ตาก ให้ดำรงตำแหน่งนายแพทย์
โท โรงพยาบาลอินทร์บุรี จ.ว. สิงห์บุรี

นายแพทย์สนั่น ประเสริฐศิลป์ ให้ดำรงตำแหน่ง

นายแพทย์โท โรงพยาบาลร้อยเอ็ด

ตั้งแต่วันที่ ๑ พ.ค. ๒๕๑๑

กระทรวงอุตสาหกรรม

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

เลื่อน นายอนันต์ภักดี โชติมงคล นักวิทยา-
ศาสตร์ตรี แผนกอุตสาหกรรมในครอบครัว กองส่งเสริม
อุตสาหกรรม ขึ้นเป็นชั้นโท และแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง
นักวิทยาศาสตร์โท แผนกทดลอง กองค้นคว้าและ
ทดลอง
ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พ.ค. ๒๕๑๑

จัดพิมพ์แล้ว

กฎ ก.พ.

พร้อมด้วยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗
และที่แก้ไขเพิ่มเติม

กับพระราชกฤษฎีกาออกตามความในพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗

ราคาเล่มละ ๒๐ บาท ค่าส่งทางไปรษณีย์ ๓ บาท

สั่งซื้อพร้อมกับส่งเงินไปที่ผู้จัดการสวัสดิการ ก.พ.

สำนักงาน ก.พ. ถนนพิษณุโลก พระนคร

ส่งจ่ายเงินที่ ป.ณ. หน้าพระลาน

ข่าวสอบ

มีส่วนราชการต่อไปนี้ ได้รับอนุมัติให้มีตำแหน่งเพิ่มขึ้นเพื่อบรรจุผู้ได้รับปริญญา หรือประกาศนียบัตรวิชาชีพ เชิญผู้สนใจติดตามประกาศรับสมัครสอบได้ที่ สำนักงาน ก.พ. หรือส่วนราชการต่างๆ เหล่านั้นโดยตรงต่อไป

ส่วนราชการ	ปริญญาหรือประกาศนียบัตร	ชื่อตำแหน่ง	จำนวน
กรมชลประทาน	ก. <u>ปริญญาวิชาชีพ</u>		
	ปริญญาโททางวิศวกรรมศาสตร์ สาขาชล- ศาสตร์ หรือสาขาโครงสร้างจากบัณฑิตวิทยาลัย วิศวกรรมศาสตร์ ส.ป.อ.	นายช่างโท	๑
	ปริญญาทางการบัญชี	นักบัญชีตรี	๓
	ปริญญาทางพาณิชยศาสตร์ หรือทางการบัญชี	พนักงานบัญชีตรี	๔
	ข. <u>ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หรือประโยควิชาชีพ</u> <u>ชั้นสูง หรือประกาศนียบัตรक्रमมัธยมศึกษา หรือ</u> <u>ประโยคक्रमมัธยมศึกษาหรืออนุปริญญา</u>		
	แผนกวิชาการบัญชี	พนักงานพัสดุตรี หรือพนักงานบัญชีตรี	๑๒
	แผนกเลขานุการ หรือแผนกวิชาการบัญชี	ประจำแผนก	๓
	แผนกช่างก่อสร้าง หรือแผนกช่างโยธา หรือ แผนกวิศวกรรมการทาง หรือแผนกวิศวกรรมสถาปัตย์ หรือแผนกสถาปัตยกรรม หรืออนุปริญญาทางช่าง ชลประทาน หรือแผนกช่างเครื่องยนต์ หรือแผนก ช่างยนต์ หรือแผนกช่างจักรกลหนัก หรือแผนกช่างกล โรงงาน หรือแผนกช่างกลโลหะ หรือแผนกช่างเชื่อม และโลหะแผ่น หรือแผนกช่างสำรวจ หรือแผนก วิศวกรรมสำรวจ หรือแผนกช่างก่อสร้าง	ช่างตรี	๗๐
	ค. <u>ประกาศนียบัตรประโยคอาชีวศึกษาชั้นสูง หรือ</u> <u>ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ</u>		
	แผนกช่างก่อสร้าง หรือแผนกช่างสำรวจ หรือ แผนกช่างโยธา หรือแผนกช่างกล หรือแผนกช่างกล โรงงาน หรือแผนกช่างเครื่องยนต์ หรือแผนก ช่างเครื่องยนต์และดีเซล หรือแผนกช่างไฟฟ้ากำลัง		

ส่วนราชการ	ปัญหาหรือประกาศนียบัตร	ชื่อตำแหน่ง	จำนวน
กรมวิสามัญศึกษา	หรือแผนกช่างกลโลหะ หรือแผนกช่างเชื่อมและโลหะแผ่น หรือแผนกช่างไฟฟ้า หรือแผนกช่างไม้ปลูกสร้าง หรือแผนกสถาปัตยกรรม หรือแผนกจิตรศิลป์ หรือแผนกศิลปกรรม หรือแผนกศิลปประยุกต์	ช่างจัดวาง	๔๐
	ก. <u>ปริญญาวิชาชีพ</u> ปริญญาทางเศรษฐศาสตร์ หรือทางเศรษฐศาสตร์สหกรณ์ หรือทางพาณิชยศาสตร์ (สถิติ) หรือทางวิทยาศาสตร์ (คณิตศาสตร์) หรือทางศิลปศาสตร์ (คณิตศาสตร์หรือสถิติ)	ประจำแผนก	๑
	ปริญญาทางพาณิชยศาสตร์หรือทางการบัญชี	พนักงานบัญชีตรี	๒
	ข. <u>ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง หรือประโยควิชาชีพชั้นสูง หรือประโยคครูมัธยมอาชีวศึกษา</u> แผนกวิชาช่างก่อสร้าง	ช่างตรี	๔
กรมการปกครอง	ค. <u>ประกาศนียบัตรประโยคอาชีวศึกษาชั้นสูง หรือประกาศนียบัตรครูมัธยมอาชีวศึกษา</u> แผนกพาณิชยการ หรือแผนกเลขานุการ หรือแผนกภาษาต่างประเทศ	เสมียนพนักงาน	๓
	ก. <u>ปริญญาวิชาชีพ</u> ปริญญาทางรัฐศาสตร์ (แผนกรัฐศาสตร์ หรือแผนกวิชาการปกครองสาขาบริหาร) หรือปริญญาทางนิติศาสตร์ หรือปริญญาทางการบัญชี หรือทางพาณิชยศาสตร์ หรือทางรัฐศาสตร์ (สาขาการคลัง) หรือปริญญาทางเศรษฐศาสตร์	ประจำแผนก	๖
	ปริญญาทางรัฐศาสตร์ (แผนกรัฐศาสตร์ หรือแผนกวิชาการปกครองสาขาบริหาร) หรือปริญญาทางนิติศาสตร์ หรือธรรมศาสตร์บัณฑิต	ปลัดอำเภอตรี	๔

ส่วนราชการ	ปริญญาหรือประกาศนียบัตร	ชื่อตำแหน่ง	จำนวน
สำนักงาน ค.ต.ง.	ข. ประกาศนียบัตรประโยคอาชีวศึกษาชั้นสูง หรือ ประโยคมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกพาณิชยการ	เสมียนพนักงาน	๑
	ประกาศนียบัตรประโยคอาชีวศึกษาชั้นสูง หรือประโยค มัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกพาณิชยการ	เสมียนพนักงาน	๑๔
กรมศุลกากร	ประกาศนียบัตรประโยคอาชีวศึกษาชั้นสูง หรือประโยค มัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ แผนกพาณิชยการ หรือแผนกเลขานุการ หรือ แผนกภาษาต่างประเทศ	เสมียนพนักงาน	๓

แก้คำผิด

วารสารข้าราชการ ฉบับที่ 6

ประจำเดือนมิถุนายน 2511

หน้า	บรรทัด	คำผิด	แก้เป็น
38	18	เกินกว่า ๑ คน	เกินกว่า ๒ คน
41	1	องค์การเพื่อความร่วมมือ ระหว่างประเทศ	องค์การพัฒนาระหว่างประเทศ
41	3	การประชุมระบบการสรรหา และการสอบ	การปรับปรุงระบบการสรรหา และการสอบ

ประกาศคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

เรื่อง รายชื่อผู้สอบแข่งขันได้ตามความต้องการของส่วนราชการฝ่ายพลเรือน
เพื่อรับทุนรัฐบาลไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๑

ด้วย ก.พ. ได้ดำเนินการสอบแข่งขันตามความต้องการของส่วนราชการฝ่ายพลเรือน เพื่อรับทุนรัฐบาลไปศึกษาวิชา ณ ต่างประเทศ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๑ เสร็จแล้ว จึงประกาศรายชื่อผู้สอบแข่งขันได้ ดังต่อไปนี้:—

หน่วยที่ ๑ ตามความต้องการของคณะวิทยาศาสตร์และ
อักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา Bioph-
ysics ชั้นปริญญาตรี ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นางสาวอมรา กุรัตน

หน่วยที่ ๒ ตามความต้องการของมหาวิทยาลัยภาคใต้
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา Basic
Sciences ชั้นปริญญาตรี ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายสัมพันธ์ วงศ์นาวา

หน่วยที่ ๓ ตามความต้องการของมหาวิทยาลัยภาคใต้
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา Basic
Sciences ชั้นปริญญาตรี ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายวุฒิพงศ์ เตชะดำรงสิน

หน่วยที่ ๔ ตามความต้องการของกรมตำรวจ กระทรวง
มหาดไทย ไปศึกษาวิชา Criminology
สาขา Criminalistics ชั้นปริญญาตรี
ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายประพัฒน์ คนตรง

หน่วยที่ ๑๔ ตามความต้องการของคณะวิทยาศาสตร์
การแพทย์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา Basic
Sciences ชั้นปริญญาตรี ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นางสาวมาลีดา เกรือตรา

หน่วยที่ ๑๖ ตามความต้องการของคณะวิทยาศาสตร์การ
แพทย์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ สำนัก
นายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา Basic
Sciences ชั้นปริญญาตรี ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นางสาวนงนุช ต้นโพธิ์จิตร

หน่วยที่ ๑๘ ตามความต้องการของกรมทะเบียนการค้า
กระทรวงเศรษฐกิจ ไปศึกษาวิชาคณิต-
ศาสตร์ประยุกต์ (Applied Mathema-
tics) สาขาคณิตศาสตร์ประยุกต์ ชั้น
ปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายอภิรักษ์ ไทพัฒนกุล

หน่วยที่ ๑๘ ตามความต้องการของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาฟิสิกส์
ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายนรา จิรภัทรพินล

หน่วยที่ ๒๐ ตามความต้องการของมหาวิทยาลัยขอนแก่น
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาฟิสิกส์
ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายกิตต์ วิสุทธิวิเศษ

หน่วยที่ ๒๓ ตามความต้องการของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาชีววิทยา
สาขาพฤกษศาสตร์ ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐ
อเมริกา
ได้แก่ นายพิจิตร ศรศรีวิชัย

หน่วยที่ ๓๐ ตามความต้องการ ของคณะแพทยศาสตร์
ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาเวชศาสตร์
ป้องกัน (Preventive Medicine)
แขนงโรคระบาดวิทยา (Epidemiology)
ชั้น Post Graduate ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายสารรัตน์ ขงใจยุทธ

หน่วยที่ ๓๑ ตามความต้องการ ของคณะแพทยศาสตร์
โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยแพทย-
ศาสตร์ สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา
Microbiology ชั้น Post Graduate
ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายชิดพงษ์ ไชยวสุ

หน่วยที่ ๓๒ ตามความต้องการ ของคณะแพทยศาสตร์
โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยแพทย-
ศาสตร์ สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา
Isotope and Metabolism ชั้น
Post Graduate ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายวิชัย คั่นไพจิตร

หน่วยที่ ๓๔ ตามความต้องการ ของคณะสัตวแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาสัตวแพทย สาขา
สัตวศาสตร์ทางรังสีวิทยา ชั้นปริญญาโท
ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นางสาวปราณี วิสุต

หน่วยที่ ๓๖ ตามความต้องการ ของกรมปศุสัตว์ กระทรวง
เกษตร ไปศึกษาวิชาสัตวแพทยศาสตร์
สาขา Microbiology ชั้นปริญญาโท
ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายสละ กองสมักร

หน่วยที่ ๓๘ ตามความต้องการ ของกรมกสิกรรม กระทรวง
เกษตร ไปศึกษาวิชากีฏวิทยา
(Entomology) สาขา Insect Toxi-
cology ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายเทียนชัย ธงสินธุศักดิ์

หน่วยที่ ๔๐ ตามความต้องการ ของมหาวิทยาลัยขอนแก่น
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา Agri-
culture สาขา Animal Science ชั้น
ปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายสาโรจน์ คำเจริญ

หน่วยที่ ๔๑ ตามความต้องการ ของกรมการข้าว กระทรวง
เกษตร ไปศึกษาวิชาการปรับปรุงพันธุ์ พืช
(Plant Breeding) ชั้นปริญญาโท
ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายพัทธกุล จันทนภูมิรัฐ

หน่วยที่ ๔๒ ตามความต้องการ ของกรมป่าไม้ กระทรวง
เกษตร ไปศึกษาวิชา Forest Product
Research ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายอรุณ ชมชาญ

หน่วยที่ ๔๓ ตามความต้องการ ของกรมป่าไม้ กระทรวง
เกษตร ไปศึกษาวิชา Wild Life
Management ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐ
อเมริกา

ได้แก่ นายบุญเรือง สายสง

หน่วยที่ ๔๔ ตามความต้องการ ของกรมประมง กระทรวง
เกษตร ไปศึกษาวิชาการบริหารประมงน้ำจืด
ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายธีรพันธ์ ภูคาสวรรค์

หน่วยที่ ๔๖ ตามความต้องการ ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาวิศวกรรม
โยธา ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายสุขุม สุขพันธ์ไพฑาราม

หน่วยที่ ๕๐ ตามความต้องการของกรมการบินพาณิชย์
กระทรวงคมนาคม ไปศึกษาวิชาวิศวกรรม
โยธา ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายไกรวุฒิ เกียรติโกมล

หน่วยที่ ๕๑ ตามความต้องการของกรมทางหลวง กระทรวง
พัฒนาการแห่งชาติ ไปศึกษาวิชาวิศวกรรม
การทาง (Highway Engineering)
ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายศรีสุข จันทรางศุ

หน่วยที่ ๕๔ ตามความต้องการของการพลังงานแห่งชาติ
กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ไปศึกษาวิชา
วิศวกรรมโยธา (Civil Engineering)
สาขา Hydro Power Project
Planning ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายอศุทธิ์ ตีลาภทราณรักษ์

หน่วยที่ ๕๕ ตามความต้องการของกรมโยธาเทศบาล
กระทรวงมหาดไทย ไปศึกษาวิชาวิศวกรรม
โยธา (Civil Engineering) สาขา
โครงสร้าง (Structure) ชั้นปริญญาโท
ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายวรวิทย์ เลิศลักษณ์

หน่วยที่ ๕๘ ตามความต้องการของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาวิศวกรรม
ไฟฟ้า ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายบุญมี อย่างธาวา

หน่วยที่ ๖๐ ตามความต้องการของการพลังงานแห่งชาติ
กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ ไปศึกษาวิชา
Power System Analysis สาขา
Electrical System Interconnection
Planning ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายเกรียงกร เพชรบุตร

หน่วยที่ ๖๒ ตามความต้องการของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา
วิศวกรรมเครื่องกล ชั้นปริญญาโท ณ สห-
รัฐอเมริกา
ได้แก่ นายวิทย์ อิงภากรณ์

หน่วยที่ ๖๔ ตามความต้องการของกรมโยธา เทศบาล
กระทรวงมหาดไทย ไปศึกษาวิชาวิศวกรรม
สุขาภิบาล (Sanitary Engineering)
ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายเทพ สัตยาศัย

หน่วยที่ ๗๗ ตามความต้องการของสำนักงานคณะกรรมการ
ส่งเสริมการลงทุน เพื่อกิจการอุตสาหกรรม
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา
การบริหารธุรกิจ สาขาการเงินและการ
อุตสาหกรรม ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐ
อเมริกา
ได้แก่ นายสมพงษ์ วนภา

หน่วยที่ ๘๐ ตามความต้องการของคณะพาณิชยศาสตร์
และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาการ
บริหารธุรกิจ สาขา General Manage-
ment ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายธงชัย สันติวงษ์

หน่วยที่ ๘๒ ตามความต้องการของกรมสรรพสามิต กระทรวง
การคลัง ไปศึกษาวิชาเศรษฐศาสตร์
สาขาการคลัง ชั้นปริญญาโท ณ ประเทศ
ออสเตรเลีย
ได้แก่ นายอุทัย สันติวัฒนถ

หน่วยที่ ๘๖ ตามความต้องการของกรมแรงงาน กระทรวง
มหาดไทย ไปศึกษาวิชา Labor
Economics ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐ
อเมริกา
ได้แก่ นายเกษม สุริยวัฒน์

หน่วยที่ ๔๘ ตามความต้องการของกรมการสนเทศ กระทรวงเศรษฐกิจ ไปศึกษาวิชาการบริหารธุรกิจ สาขาการตลาด ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา

ได้แก่ นายบรรณรักษ์ ชำรงชัยลักษณ์

หน่วยที่ ๕๐ ตามความต้องการของกรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงเศรษฐกิจ ไปศึกษาวิชา Econometrics ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา

ได้แก่ นายพิสิษฐ เศรษฐวงศ์

หน่วยที่ ๕๑ ตามความต้องการของสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ (Public Administration) ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา

ได้แก่ นายประสิทธิ์ คำวงษ์

หน่วยที่ ๕๒ ตามความต้องการของกรมไปรษณีย์โทรเลข กระทรวงคมนาคม ไปศึกษาวิชา Postal Administration ชั้นปริญญาโท ณ ประเทศฝรั่งเศส

ได้แก่ นายธีระพงษ์ สุทธิพันธ์

หน่วยที่ ๕๓ ตามความต้องการของกระทรวงยุติธรรม ไปศึกษาวิชา Correctional Administration ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา

ได้แก่ นายสุพจน์ สุวโณ

หน่วยที่ ๕๔ ตามความต้องการของกรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย ไปศึกษาวิชา Correctional Administration ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา

ได้แก่ นายเกียรติศักดิ์ วงศ์ไชยสุวรรณ

หน่วยที่ ๕๕ ตามความต้องการของกรมอัยการ กระทรวงมหาดไทย ไปศึกษาวิชากฎหมายระดับปริญญา ณ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน

ได้แก่ นายคณิต ณ นคร

หน่วยที่ ๕๖ ตามความต้องการของคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวชิราวุฒยวิทยา สาขาภาษาศาสตร์ (Linguistic Anthropology) ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา

ได้แก่ นางสาวผ่องพันธุ์ สุภัทรพันธุ์

หน่วยที่ ๕๗ ตามความต้องการของสภาวิจัยแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาภาษาอังกฤษ (English Language) ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา

ได้แก่ นางสาวชมศรี รักวันขพงศ์

หน่วยที่ ๕๘ ตามความต้องการของคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาสื่อสารมวลชน (Mass Communications) ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา

ได้แก่ นางสาวสุกัญญา สุกบรรทัด

หน่วยที่ ๕๙ ตามความต้องการของแผนกอิสระสื่อสารมวลชนและการประชาสัมพันธ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาการหนังสือพิมพ์ (Journalism) ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา

ได้แก่ นายเสถียร เขยประทีป

หน่วยที่ ๑๐๐ ตามความต้องการของกรมประชาสัมพันธ์ สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาการประชาสัมพันธ์ (Public Relation) ชั้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา

ได้แก่ นางสาวฉันทนา จารุจินดา

หน่วยที่ ๑๐๑ ตามความต้องการของสภาความมั่นคงแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา

รัฐศาสตร์ สาขาความสัมพันธ์ระหว่าง
ประเทศ ขึ้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายตะวันชาย ชุมสาย ณ อยุธยา

หน่วยที่ ๑๐๒ ตามความต้องการของกระทรวงการต่างประเทศ
ไปศึกษาวิชาความสัมพันธ์ระหว่าง
ประเทศ ขึ้นปริญญาตรี ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายคอน ประมัตต์วินัย

หน่วยที่ ๑๐๓ ตามความต้องการของสภาการศึกษาแห่ง
ชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชา
การวิจัยและวางแผนการศึกษา (Educa-
tional Research And Planning)
ขึ้นปริญญาโท ณ สหรัฐอเมริกา
ได้แก่ นายพนม พงษ์ไพบูลย์

หน่วยที่ ๑๐๔ ตามความต้องการของมหาวิทยาลัยขอนแก่น
สำนักนายกรัฐมนตรี ไปศึกษาวิชาการศึกษา
(Education) ขึ้นปริญญาโท ณ สหรัฐ
อเมริกา

ได้แก่ นางสาว ส. วาสนา สมสวัสดิ์

หน่วยที่ ๑๐๕ ตามความต้องการของกรมประชาสงเคราะห์
กระทรวงมหาดไทย ไปศึกษาวิชาสังคม
สงเคราะห์ศาสตร์ (Social Work) สาขา
Family Welfare ขึ้นปริญญาโท
ณ สหรัฐอเมริกา

ได้แก่ นางสาวเสาวภาคย์ สุภณิตย์

สำหรับหน่วยอื่นนอกจากนี้ ไม่มีผู้สอบแข่งขันได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๑๑

(ลงชื่อ) จอมพล ถ. กิตติขจร

(ถนอม กิตติขจร)

นายกรัฐมนตรี ประธาน ก.พ.

พระสมุทรสุดดีกลิ่น
สายดั่งทงทอดมา
เขาสูงอาจวัดวา
จิตมนุษย์นั้ไขว้

คณนา
หยั่งได้
กำหนด
ยากแท้ หยั่งถึง

จาก โคลงโลกนิติ

ปัญหาการบริหารราชการส่วนภูมิภาคในทัศนะของนักบริหาร

จากผลการอภิปรายในการสัมมนาพัฒนานักบริหาร

วันที่ ๑ - ๑๕*

ปัจจุบันนี้ ปริมาณงานของรัฐบาลได้เพิ่มขึ้นและแผ่ขยายออกไปอย่างกว้างขวาง ลักษณะของงานก็มีความสลับซับซ้อนมากกว่าเดิม จึงทำให้เกิดความต้องการผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจ และความชำนาญในงานแต่ละประเภทมากขึ้นเพื่อวางแผนงานจัดองค์การ ตั้งงาน ประสานงาน ควบคุมควบคุมงาน ฯลฯ ทั้งนี้ ย่อมทำให้เกิดความจำเป็นที่จะต้องมียกนักบริหารที่มีระดับความสามารถสูงรอบด้านอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ด้วยเหตุนี้เองคณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (สำนักฝึกอบรม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ในปัจจุบัน) จึงได้ริเริ่มจัดให้มีการสัมมนาพัฒนานักบริหารขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๓ และได้จัดสัมมนาเป็นลำดับมาจนถึงปัจจุบัน วัตถุประสงค์ของการสัมมนานี้ก็เพื่อให้ผู้บริหารได้มีโอกาสศึกษาค้น ไตร่ตรอง ทบทวนปัญหาข้อขัดข้องต่าง ๆ ในการบริหารราชการและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ประสพการณ์ ตลอดจนประชุมปรึกษาหาทางแก้ไขอุปสรรคข้อขัดข้องเหล่านั้นให้ได้ผลอย่างเต็มที่ นอกจากนี้ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เกิดสามัคคีธรรม ความคุ้นเคยสนิทสนมในหมู่นักบริหารอันเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติ ซึ่งจะอำนวยประโยชน์ในด้านการร่วมมือประสานงานระหว่างกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ อีกส่วนหนึ่งด้วย

การสัมมนานักบริหารที่คณะรัฐประศาสนศาสตร์ ได้จัดให้มีขึ้นตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบันนี้ (กุมภาพันธ์ ๒๕๐๙) มีด้วยกันทั้งหมด ๑๔ รุ่น แต่ละรุ่นก็มีข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ระดับ รองปลัดกระทรวง อธิบดี รองอธิบดี ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือตำแหน่งอื่นที่เทียบเท่า ทั้งที่เป็นพลเรือน ตำรวจ และทหารจากกระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ มาเข้าร่วมประชุมสัมมนาเป็นจำนวนรุ่นละประมาณ ๒๐ ท่าน ปรากฏผลว่าการสัมมนาในแต่ละรุ่นได้ประสบความสำเร็จ ด้วยดีตลอดมา เพราะบรรดานักบริหารได้ร่วมประชุมอภิปรายกันอย่างกว้างขวางและจริงจัง

* คัดลอกจากวารสารพัฒนบริหารศาสตร์ ปีที่ ๗ ฉบับที่ ๒ เมษายน ๒๕๑๐

บรรณาธิการขอขอบคุณวารสาร นายปณม ขาญสวัสดิ์ ผู้อำนวยการ สำนักฝึกอบรม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และ อาจารย์พจน์ เพชรบุรณิน แห่งสำนักฝึกอบรม ที่ได้กรุณารวบรวมเอกสารต่าง ๆ ให้ไว้วิเคราะห์ เสนอเป็นบทความเรื่องนี้ และขอขอบคุณ คุณเศรษฐพร คุณวิทย์กัม และ คุณสิทธิพร เกียรติศรีโรจน์ ที่ช่วยเรียบเรียงเอกสารต่าง ๆ จนมาเป็นรูปบทความดังที่ปรากฏอยู่นี้

ตลอดจนได้สร้างความสมานฉันท์เป็นกันเองในหมู่ข้าราชการสมเจตน์จำนงของการสัมมนาทุกประการ

ในการประชุมสัมมนาทั้ง ๑๔ รุ่นที่แล้วมานั้นได้มีการอภิปรายในเรื่องต่าง ๆ หลายประเภท เช่น การวางแผน การวินิจฉัยสั่งการ การมอบอำนาจหน้าที่ การประสานงาน มนุษยสัมพันธ์ ภาวะสร้างสรร และในบางรุ่นก็มีเรื่องเกี่ยวกับการบริหารราชการส่วนภูมิภาคด้วย อนึ่ง การประชุมสัมมนาทุกคราวจะมีการเสนอผลการสัมมนาให้คณะรัฐมนตรีพิจารณา ซึ่งคณะรัฐมนตรีจะแจ้งมติไปยังกระทรวงทบวงกรมต่างๆ ให้นำไปปฏิบัติ คณะบรรณาธิการวารสาร พัฒนบริหารศาสตร์ เห็นว่าน่าจะได้เผยแพร่ผลการสัมมนาทันทีแล้ว จึงได้นำความคิดเห็นและข้ออภิปรายของนักบริหารในเรื่องนี้มาลงไว้โดยละเอียดตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้

๑. ปัญหาการบริหารราชการในส่วนภูมิภาค

- ก. ปัญหาเรื่องการกระจายอำนาจของส่วนกลางให้ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น
- ข. ปัญหาเรื่องอุปสรรคของการประสานงานระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค
- ค. ปัญหาเรื่องการพัฒนาภูมิภาค
- ง. ปัญหาเรื่องการสอนสวนคดีอาญา

๒. ปัญหาเกี่ยวกับข้าราชการ

- ก. ปัญหาเรื่องการขาดแคลนเจ้าหน้าที่สำหรับปฏิบัติราชการ
- ข. ปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการภายในประเทศ
- ค. ปัญหาเรื่องการขาดแคลนที่อยู่อาศัยของข้าราชการส่วนภูมิภาค

๑. ปัญหาเรื่องการบริหารราชการในส่วนภูมิภาค

ก. ปัญหาเรื่องการกระจายอำนาจของส่วนกลางให้ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น

ผู้เข้าร่วมประชุมสัมมนา รุ่นที่ ๑๓ กลุ่มที่ ๒ (ระหว่างวันที่ ๑๓-๒๔ ธันวาคม ๒๕๐๘) เป็นผู้อภิปรายปัญหานี้ ปรากฏว่าได้อภิปรายกันอย่างละเอียดในประเด็นที่ว่าส่วนกลางกระจายอำนาจให้ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นน้อยเกินไป ทำให้การบริหารราชการไม่สะดวก และเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่น ดังปรากฏในรายงานการสัมมนาดังต่อไปนี้*

* คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ “การประชุมแบบ SYNDICATE,” เอกสารประกอบการสัมมนาพัฒนานักบริหาร (พระนคร, โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๐๘) หน้า ๑๗๒-๑๗๕

สภาพและลักษณะของปัญหา

ขณะนี้ส่วนกลางกระจายอำนาจให้ส่วนภูมิภาคและส่วนท้องถิ่นน้อย ทำให้การบริหารราชการไม่สะดวก และทำให้ราษฎรและท้องถิ่นเจริญล่าช้าเกินไป

มูลเหตุ

ตามกฎหมายระเบียบการบริหารราชการแผ่นดิน แบ่งการปกครองออกเป็น ๓ ส่วน คือ ส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น

การที่ต้องแบ่งส่วนออกเป็นส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นก็เพื่อ

๑. แบ่งเบาภาระของราชการบริหารส่วนกลาง

๒. สามารถควบคุมดูแลการปฏิบัติราชการในส่วนภูมิภาคและท้องถิ่นนั้น ๆ ได้ทั่วถึงและรวดเร็วมีประสิทธิภาพ

๓. เปิดโอกาสให้มีการใช้ดุลยพินิจในการปฏิบัติงานให้เหมาะสมแก่ท้องที่และนิสัยใจคอของประชาชน

๔. ส่วนการปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น นอกจาก ๓ ข้อข้างต้นนี้แล้วยังประสงค์ให้ราษฎรได้รู้จักปกครองตนเองตามระบอบประชาธิปไตยอีกด้วย

แต่เนื่องจากขณะนี้การบริหารราชการมิได้สัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ดังกล่าวทั้งนี้ ก็เพราะการบริหารราชการเกิดอุปสรรคอันเกิดจากการรวมอำนาจไว้ในส่วนกลางมากเกินไป ทั้งยังต่างกรมต่างสังกัดไปให้เกิดสับสน เช่น

๑. งานเรื่องเดียวกัน ส่งไปยังจังหวัดซ้ำกัน ทำให้สับสนเปลือง และทำให้คู่ประหนึ่งว่าเจ้าหน้าที่จะต้องรอคำสั่งกรมของตนเท่านั้น

๒. ต่างกรมต่างสังกัดจนเกิดขัดกับคำสั่งจังหวัด ซึ่งปฏิบัติตามนโยบายของส่วนกลางนั่นเอง

๓. บางกรมก็มีระเบียบกำหนดขอบเขตการปฏิบัติงาน ของข้าราชการในสังกัดให้ทำงานแต่เฉพาะงานของกรม ทำให้ข้าราชการในสังกัดกรมนั้นไม่กล้าร่วมมือกับจังหวัดในงานอันเป็นส่วนรวม

๔. การย้ายข้าราชการ แม้ว่าจะได้มีการมอบอำนาจให้จังหวัดพิจารณาย้ายได้ แต่บางกรมก็ยังวางข้อจำกัดอำนาจของจังหวัดให้ลดน้อยลงอีก อันเป็นการขัดกับนโยบายทั่วไป

๕. บางกระทรวง — กรม สั่งให้ข้าราชการร่วมมือกัน แต่ในระเบียบปฏิบัติไม่เปิดช่องให้ร่วมมือกันได้ ทำให้งานเสียผล

๖. การแก้ปัญหาต่างๆ ของจังหวัด บางอย่างสำคัญต่อประชาชนและส่วนรวม แต่ส่วนกลางกลับไม่เห็นด้วย และไม่ช่วยเหลือ จังหวัดก็แก้ไขไม่ได้ หรือแก้ได้ก็แก้ไปอย่างผิดเคือง ทำให้ราษฎรเกิดความรู้สึกไม่ดีต่อข้าราชการ

๗. รายได้ของส่วนท้องถิ่นน้อยเต็มที่ ไม่สามารถจะแก้ปัญหาและทำความเจริญให้ท้องถิ่นได้ ราษฎรขาดความเลื่อมใส มองไม่เห็นประโยชน์ของการปกครองท้องถิ่น

๘. การพิจารณาให้ทุนให้โทษข้าราชการบางกรม ยังพึ่งความเห็นจังหวัดน้อยไป ทำให้การควบคุมงานหมดประสิทธิภาพ ข้าราชการไม่ผูกพันกับงานของจังหวัด

๙. บางกรมไม่เห็นความสำคัญของงานส่วนจังหวัด มักไม่ส่งคนมีคุณสมบัติฯ หรือคนมีสมรรถภาพไปให้จังหวัด หรือไม่ตั้งอัตราในจังหวัด กลับบรรจุไว้ตามกรมจนคนล้นงาน แต่คนขาดที่จังหวัด

๑๐. การประสานงานของกรมในส่วนกลางน้อยลงไป ทำให้งานซ้อนกัน ความยุ่งยากเกิดแก่จังหวัด

๑๑. การซื้อวัสดุ การจ้าง ระเบียบคุมอำนาจไว้ส่วนกลางมากเกินไป ทำให้งานชุลลิกล่อล่าช้า

จากความจริงที่กล่าวมาแล้วยังไม่หมด ก็ทำให้เห็นว่าจังหวัดไม่มีเอกภาพในการบริหารราชการ ไม่สามารถมีนโยบายของตนเองได้กว้างขวาง ภาระงานทั้งหมดกลับไปอยู่ที่กรมมากขึ้น งานทำนุบำรุงท้องถิ่นก็ก้าวเข้าไป ราษฎรหมดความสนใจจึงควรจะได้แก้ไขให้ดีขึ้น และให้ทันกับหัวเลี้ยวหัวต่อในระยะเวลาที่ฝ่ายคอมมิวนิสต์กำลังแทรกซึมอยู่

วิธีแก้ไข

๑. งานอย่างเดียวกัน ควรส่งจังหวัดแต่เพียงครั้งเดียว ขอให้กรม กระทรวง ทดลงกันเอง

๒. งานใดที่มอบให้จังหวัดไปแล้ว ไม่ควรให้ต่างกรมต่างส่งไปอีก

๓. ควรเปิดโอกาสให้ข้าราชการชั้นจังหวัด อำเภอร่วมมือกันได้ทุกกรมในงานของจังหวัด ไม่ควรสั่งห้ามหรือจำกัดว่าให้ทำงานแต่เฉพาะงานของกรม

๔. การโยกย้ายภายในจังหวัด ควรให้จังหวัดมีอำนาจทำได้เท่าเทียมกันทุกคน

๕. ควรแก้ไขระเบียบแบบแผนที่ทำให้ข้าราชการร่วมมือกันไม่ได้ ทั้งๆ ที่อยากจะทำร่วมมือตามคำสั่งกระทรวง และอย่าให้คิดว่าเป็นงานของกรมเท่านั้น ให้คิดว่าเป็นงานของจังหวัดด้วย

๖. ระเบียบกรม กระทรวง ควรมีการวางแผนงานประสานกันไว้ เพื่อมิให้ งานซ้อนกัน และจะดำเนินไปอย่างได้ผลดี

๗. การให้ทุน ให้โทษข้าราชการ ควรพึงความเห็นจังหวัดให้มาก

๘. กระจายอัตรากำลังให้จังหวัดมากยิ่งขึ้น อย่าสะสมไว้ส่วนกลางมากเกินไป

๙. โอนข้าราชการตั้งแต่ชั้นโทลงไปในจังหวัด เป็นข้าราชการส่วนจังหวัด

๑๐. งบประมาณของกระทรวง—กรมที่จะส่งให้จังหวัด เช่น เงินเดือน ค่าใช้จ่าย เงินอุดหนุน ฯลฯ ให้โอนเข้างบประมาณองค์การบริหารส่วนจังหวัดทั้งหมด เพื่อจ่าย ตามวัตถุประสงค์ของเจ้าของงบประมาณ

๑๑. ให้จังหวัดมีรายได้มากขึ้น ซึ่งอาจเป็นเงินอุดหนุนหรือรับจากภาษีอากร หรือให้อำนาจจังหวัดเก็บภาษีบางประเภทได้เองมากขึ้น เพื่อให้ท้องถิ่นมีเงินดำเนินงานตาม นโยบายอย่างเพียงพอ

๑๒. งานที่เกี่ยวกับสวัสดิภาพของประชาชน ควรให้จังหวัดมีเครื่องมือแก้ปัญหา ได้โดยสะดวกและได้ผลยิ่งขึ้น

๑๓. การอนุมัติเกี่ยวกับการซื้อวัสดุ การจ้าง มอบจังหวัดพิจารณาสั่งการได้ ไม่ ต้องถึงกระทรวง

ข. ปัญหาเรื่องอุปสรรคการประสานงานระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค

ปัญหาเรื่องนี้สำนักฝึกอบรมได้เสนอขึ้นเป็นหัวข้อหนึ่งในการสัมมนาพัฒนานัก บริหาร แต่เนื่องด้วยผู้เข้าร่วมสัมมนามีจำนวนหลายรุ่น และแบ่งเป็นหลายกลุ่ม กล่าวคือ รุ่นที่ ๑๐ กลุ่มที่ ๑-๓ (ระหว่างวันที่ ๑๓-๒๓ มกราคม ๒๕๐๘) รุ่นที่ ๑๑ กลุ่มที่ ๑-๓ ระหว่างวันที่ ๑๗-๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๘) และรุ่นที่ ๑๒ กลุ่มที่ ๑-๓ (ระหว่างวันที่ ๑๘-๒๘ กรกฎาคม ๒๕๐๘) ประกอบกับผู้เข้าสัมมนาต่างก็มีตำแหน่งหน้าที่และประสพ- การณ์ในการทำงานแตกต่างกัน จึงมองเห็นสภาพของปัญหาไปในด้านต่าง ๆ กัน ดังได้แยก ให้เห็นรายละเอียดของการอภิปราย ดังต่อไปนี้^๒

๑. อุปสรรคในค่านระบบบริหารและความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหาร (จาก การอภิปรายของรุ่นที่ ๑๐ กลุ่มที่ ๑)

^๒ Ibid, หน้า ๑๒๕-๓๑ และหน้า ๑๔๓-๕๕

สภาพและลักษณะของปัญหา

๑. ระบบบริหารยังไม่เหมาะสม เพราะงานทุกสาขาและทั้ง ๗๑ จังหวัดไป ประดังอยู่ส่วนกลางมากเกินไป เป็นเหตุให้งานท่วมท้น จนเกิดการค้างค้ำ และล่าช้าเกินควร
๒. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารงานส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค ไม่สม่ำเสมอ เท่าที่ควร ทำให้เกิดความไม่สะดวกในการติดต่อและประสานงาน

มูลเหตุต่าง ๆ ของปัญหา

๑. นักบริหารส่วนกลางมีหน้าที่และภารกิจมากเกินไป เช่น งานประชุม และ งานพิธีนอกสถานที่ ทำให้มีเวลาสำหรับพิจารณาสั่งการน้อยและล่าช้า
๒. หน่วยงานในส่วนภูมิภาคที่ขึ้นตรงต่อส่วนกลางมีจำนวนมากเกินกำลังที่ส่วนกลางจะปฏิบัติให้ได้ผลและทันกับเหตุการณ์
๓. หน่วยงานส่วนกลางบางหน่วยมีเจ้าหน้าที่ และอุปกรณ์ สำหรับดำเนินงาน ในส่วนภูมิภาคไม่เพียงพอ
๔. ระบบและการปฏิบัติงานรับ-ส่ง และเก็บคั่นหนังสือ ปัจจุบันยังทำได้ ชักช้ามาก
๕. เจ้าหน้าที่ยังขาดความเข้าใจถึงความสำคัญในหน้าที่การงานอยู่มาก
๖. นักบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ไม่มีโอกาสได้พบปะสังสรรค์เพื่อทำ ความเข้าใจในหน้าที่การงานกันเท่าที่ควร

วิธีแก้ไขปัญหา

๑. ควรรื้อฟื้นระบบผู้ว่าราชการภาค
๒. ใช้มาตรการทุกอย่างที่จะลดความล่าช้าในการเสนอหนังสือและสั่งการ
๓. จัดให้มีการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ทุกระดับ ให้มีความเข้าใจในหน้าที่การงาน
๔. จัดงบประมาณให้เพียงพอกับงานที่ต้องปฏิบัติ ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
๕. นักบริหารส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ควรหาโอกาสพบปะสังสรรค์กัน เพื่อ ก่อให้เกิดการติดต่อประสานงานกันดีขึ้น

๒. ข้อขัดข้องที่มีอยู่ในการประสานงาน (จากการอภิปรายของรุ่นที่ ๑๐ กลุ่มที่ ๒) สภาพและลักษณะของปัญหา

เมื่อปัญหากลาง ๆ สำหรับราชการหน่วยงานต่าง ๆ เพื่อพิจารณาถึงอุปสรรคหรือข้อขัดข้องที่มีอยู่ในการประสานงาน หรือการปฏิบัติงานระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคด้วยตนเอง แต่ทำให้เกิดอุปสรรคในการประสานงานขึ้นระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค

มูลเหตุของปัญหา

๑. อำนาจ กำลังคน และปัจจัยต่าง ๆ ในการปฏิบัติ หรือที่จะช่วยในการปฏิบัติงานของส่วนภูมิภาคไม่เพียงพอ หรือไม่เหมาะสม
๒. การสั่งงานหรือการปฏิบัติงานล่าช้า หรือก้าวถ่วงกัน หรือซ้อนกัน หรือไม่อาศัยเหตุผลและความจริง
๓. การไม่ประสานงานหรือประสานงานไม่ดีพอ ระหว่างส่วนภูมิภาคด้วยตนเอง
๔. การให้ความเป็นธรรมในการพิจารณาให้ทุน ให้โทษ ของข้าราชการส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค ในบางกรณียังไม่เหมาะสมทัดเทียมกัน
๕. ระบบการให้ผลตอบแทนในการประสานงาน ในบางกรณียังไม่ดีพอ ยังไม่เหมาะสมและจริงจัง
๖. การไม่เสนอหรือไม่พิจารณา หรือไม่แก้ไขอุปสรรคในการประสานงานต่าง ๆ
๗. การขาดการแนะนำชี้แจง ตรวจสอบ ระหว่างส่วนกลางและส่วนภูมิภาค
๘. การขาดคู่มือการปฏิบัติงาน

วิธีการแก้ไข

๑. ให้หรือมอบอำนาจบางอย่างในการปกครองบังคับบัญชา การแต่งตั้ง โยกย้ายข้าราชการในระดับเดียวกันให้สม่ำเสมอ ทดลองจนกำลังคนและปัจจัยต่าง ๆ เหล่านั้นให้เหมาะสมและเพียงพอ ในกรณีที่มีอุปสรรคเช่นนั้น
๒. ปรับปรุงหรือเร่งรัดการงาน หรือการปฏิบัติงานทั้งกล่าวแล้วให้รวดเร็วเหมาะสมและชอบด้วยเหตุผลและความเป็นจริง และปรับปรุงแก้ไขงานใดที่ซ้อนกันหรือที่ก้าวถ่วงกันให้หมดสิ้นไป

๓. ให้การปกครองบังคับบัญชาข้าราชการในจังหวัดของผู้ว่าราชการจังหวัด มีประสิทธิภาพยิ่งกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ โดยการมอบอำนาจให้สมมูลกับภาระรับผิดชอบ

๔. ให้ความเป็นธรรมในการพิจารณาให้ทุน หรือให้โทษแก่ข้าราชการในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคให้ทัดเทียมกัน

๕. หน่วยเจ้าของงานควรจรรยาบรรณสนับสนุนความดีความชอบ ในการปฏิบัติงานของข้าราชการในส่วนภูมิภาค ให้เจ้าสังกัดทราบ เพื่อเป็นทางป้อนบำเหน็จ

๖. ให้ผู้บังคับบัญชาสวดส่อง ตรวจสอบ พังความคิดเห็น ในอันที่จะปรับปรุงงาน

๗. ควรเพิ่มระบบการตรวจงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๘. ควรจัดทำคู่มือการปฏิบัติงานให้พร้อมเพียงสมบูรณ์

ข้อเสนอข้างต้นนี้เป็นเพียงหลักการใหญ่ ๆ เพื่อเป็นแนวในการหาทางแก้ไขสาเหตุของอุปสรรคในการประสานงานระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคเท่านั้น เพราะรายละเอียดข้อปลีกย่อยของแต่ละหัวข้อนั้นมีมากมายไม่อาจเขียนให้ครบถ้วนได้ ด้วยเป็นปัญหาที่ครอบคลุมเกี่ยวข้องกับเกือบทุกส่วนราชการ

รัฐบาลควรจัดเป็นโครงการพัฒนาการประสานงานระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค โดยให้มีสถาบันหรือสำนักงานเป็นเจ้าหน้าที่รับผิดชอบโดยเฉพาะ เพื่อศึกษาวิจัยแต่ละเรื่องให้ได้สาเหตุอันแท้จริงเพื่อจะได้แก้อุปสรรคเหล่านั้นให้หมดไป

๓. อุปสรรคในเรื่องการสั่งงานและการปกครองบังคับบัญชาข้าราชการ (จากการอภิปรายของรุ่นที่ ๑๐ กลุ่มที่ ๓)

กลุ่มนี้ได้พิจารณาแยกปัญหาเป็น ๘ หัวข้อ และได้พิจารณาสภาพ มูลเหตุ และวิธีการแก้ไขของแต่ละหัวข้อมุ่งต่อไป

ก) สภาพ ส่วนกลางสั่งงานโดยไม่พิจารณาว่า ส่วนภูมิภาคสามารถจะปฏิบัติได้หรือไม่

มูลเหตุ ผู้สั่งมิได้ศึกษาข้อเท็จจริง และผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาไม่กล้าคัดค้าน

วิธีการแก้ไข ควรให้มีการสัมมนากับบริหารทุกระดับชั้น

ข) สภาพ ส่วนกลางสั่งงานโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลและข้อเท็จจริง ซึ่ง
ส่วนภูมิภาคเสนอ

มูลเหตุ ผู้สั่งงานมีอคติ

วิธีการแก้ไข เหมือนข้อ ๑

ค) สภาพ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องเนื่องกัน ส่วนกลางต่างฝ่ายต่างสั่งงานโดยตรง
ไปยังหน่วยงานในส่วนภูมิภาค เป็นเหตุให้ส่วนภูมิภาคไม่
สามารถปฏิบัติงานได้ถูกต้อง

มูลเหตุ ส่วนกลางขาดการประสานงานกันเอง

วิธีการแก้ไข ในเรื่องซึ่งเกี่ยวข้องกับหน่วยงานหลายหน่วย ควรให้มีการ
ตกลงวางนโยบายร่วมกัน

ง) สภาพ ผู้บังคับบัญชาส่วนภูมิภาคปกครองตามหน่วยได้ด้วยความยาก
ลำบาก

มูลเหตุ (๑) การแบ่งและมอบอำนาจให้แก่ส่วนภูมิภาคยังไม่เหมาะสม
(๒) ส่วนกลางบางหน่วยไม่สนับสนุนข้อเสนอของผู้บังคับ
บัญชาส่วนภูมิภาคในเรื่องการปูนบำเหน็จความดีความ
ชอบและการลงโทษข้าราชการ

วิธีการแก้ไข (๑) ควรให้มีการปรับปรุงการแบ่งและมอบอำนาจให้แก่ส่วน
ภูมิภาค

(๒) ในกรณีที่ส่วนกลางไม่เห็นพ้องกับส่วนภูมิภาค ควรให้
มีการหารือโดยตรงกับผู้บังคับบัญชาส่วนภูมิภาคอีกครั้ง
หนึ่งก่อนที่จะดำเนินการ

จ) สภาพ ในบางกรณีที่จำเป็นต้องปฏิบัติงานโดยรีบด่วน ส่วนภูมิภาค
ไม่สามารถปฏิบัติให้ถูกต้องได้

- มูลเหตุ** ส่วนภูมิภาคไม่ทราบนโยบายที่เกี่ยวข้อง
- วิธีการแก้ไข** ควรให้ส่วนกลางแจ้งนโยบายให้ส่วนภูมิภาคทราบไว้ เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติ
- ฉ) **สภาพ** งานบางหน่วยของส่วนภูมิภาคดำเนินไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ
- มูลเหตุ** (๑) ผู้บังคับบัญชาส่วนภูมิภาคให้ความสนใจแก่หน่วยงานนี้น้อยไป
- (๒) ส่วนกลางลงโทษข้าราชการของตนบางคนโดยการส่งตัวไปประจำในส่วนภูมิภาค
- วิธีการแก้ไข** (๑) ควรให้กระทรวงมหาดไทยกำชับผู้ว่าราชการจังหวัดทุกท่านสนใจในงานทุก ๆ หน่วย และควรให้กระทรวงทบวงกรม เจ้าสังกัดต่าง ๆ สนใจติดต่อกับผู้ว่าราชการจังหวัด
- (๒) ควรระงับวิธีการลงโทษข้าราชการตามแบบดั่งกล่าว
- ช) **สภาพ** ความร่วมมือระหว่างจังหวัด ระหว่างภาค (หรือเขต) ของกระทรวง ทบวงกรม กับจังหวัด และระหว่างส่วนกลางและส่วนภูมิภาคยังไม่เป็นไปด้วยดี
- มูลเหตุ** ขาดจุดประสานงาน
- วิธีการแก้ไข** ควรรื้อฟื้นระบบผู้ว่าราชการภาค
- ซ) **สภาพ** การติดต่อประสานงานระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคและระหว่างส่วนภูมิภาคด้วยกันเองยังเป็นไปโดยล่าช้า
- มูลเหตุ** ขาดแคลนคน เครื่องมือ และระบบคมนาคมและสื่อสารที่ดี
- วิธีการแก้ไข** ควรจัดสรรงบประมาณเพื่อพัฒนางานในด้านนี้โดยรีบด่วน

๔. การตั้งหน่วยงานของราชการบริหารส่วนกลางในส่วนภูมิภาค (จากการอภิปรายของรุ่นที่ ๑๑ กลุ่มที่ ๑)

สภาพและลักษณะของปัญหา ลักษณะของงานบริหารส่วนกลางที่ไปปฏิบัติในส่วนภูมิภาค และมีอุปสรรคในการประสานงาน แยกได้เป็น ๒ ลักษณะ คือ

๑. ยังมีหน่วยงานของราชการบริหารส่วนกลางที่ไปตั้งปฏิบัติราชการเป็นประจำในส่วนภูมิภาคโดยไม่สังกัดจังหวัด เช่น แขวงทางหลวงไปรษณีย์ โทรเลข ชลประทาน ก.ต.ภ. ประปา สถานีทดลองกสิกรรม สถานีบำรุงพันธุ์สัตว์ สถานีประมง ต.ช.ค. นิคมสร้างตนเอง ฯลฯ
๒. และมีหน่วยงานของราชการบริหารส่วนกลางที่ส่งไปปฏิบัติราชการในส่วนภูมิภาคเป็นครั้งคราวโดยจังหวัดไม่ทราบ เช่น หน่วยพัฒนาและหน่วยสำรวจของกรมต่างๆ ฯลฯ

มูลเหตุ เนื่องจากการบริหารงานของแต่ละหน่วยงานดังกล่าวเป็นไปในลักษณะโดดเดี่ยว โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ไม่ประสานงานกับจังหวัดหรือท้องถิ่นที่มีเขตปฏิบัติการ และตัดขาดจากการดูแลของจังหวัดอันเป็นเหตุให้เกิดความขัดข้องในการประสานงาน

วิธีแก้ไข

๑. ข้าราชการและหน่วยงานตามข้อ ๑. ที่ไปตั้งปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาคควรให้สังกัดจังหวัดในด้านการปกครอง
๒. การปฏิบัติงานในหน่วยงานตามข้อ ๒. ควรแจ้งนโยบายและระยะเวลาที่ออกไปปฏิบัติให้จังหวัดทราบล่วงหน้าเพื่อการประสานงาน
๓. การที่ส่วนกลางไม่มอบงานบริหารบุคคลของข้าราชการที่สังกัดอยู่ในส่วนภูมิภาคให้แก่หัวหน้าราชการบริหารส่วนภูมิภาคโดยเด็ดขาด เป็นอุปสรรคในการประสานงาน
๔. แผนงาน Overall Plan ของกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาค ควรจะได้ให้จังหวัดทราบ
๕. ส่วนราชการควรจัดวางระเบียบการให้ความร่วมมือกับส่วนภูมิภาคให้แน่นอนรัดกุม
๖. การแก้ไขตามนัยดังกล่าวข้างต้น หากจะจัดทดลองปฏิบัติเป็น Pilot Project จังหวัดใดจังหวัดหนึ่งก่อนเพื่อศึกษา ก็จะได้ทราบข้อเท็จจริง

๕. การแต่งตั้งโยกย้าย การให้คน ให้เงิน และสิ่งของแก่ส่วนภูมิภาค (จากการอภิปรายของรุ่นที่ ๑๑ กลุ่มที่ ๓)

เนื่องจากในการปฏิบัติราชการทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาคเท่าที่ได้ประสบมาแล้ว ปรากฏว่ามีข้อขัดข้องบางประการอันเนื่องจากการไม่ประสานงานระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค ทำให้การปฏิบัติราชการไม่เป็นไปด้วยความราบรื่น และไม่ได้ผลดีแก่ทางราชการเท่าที่ควร ข้อขัดข้องหรืออุปสรรคต่าง ๆ ดังที่จะกล่าวต่อไปนี้เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ และนับว่าเป็นอุปสรรคสำคัญกว่าอุปสรรคอื่น ๆ อีกมากมายหลายประการ จึงขอหยิบยกขึ้นมากล่าวเฉพาะอุปสรรคที่เห็นว่าสำคัญ ๆ ดังต่อไปนี้

ปัญหาที่ ๑

สภาพและลักษณะปัญหา การแต่งตั้งโยกย้าย ตลอดจนการพิจารณาความดีความชอบของผู้ปฏิบัติงานส่วนกลางกระทำไปโดยมิได้เป็นไปตามความต้องการ หรือความเห็นชอบของส่วนภูมิภาค

มูลเหตุ มีอยู่บ่อย ๆ ที่ส่วนกลางวินิจฉัยสั่งการโดยไม่คำนึงถึงความเข้าใจอันดีระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค

วิธีแก้ไข ก่อนวินิจฉัยสั่งการ ส่วนกลางควรรับฟังความคิดเห็นของส่วนภูมิภาคโดยแท้จริง

ปัญหาที่ ๒

สภาพและลักษณะปัญหา ในบางกรณีการให้คน ให้เงิน และให้สิ่งของแก่ส่วนภูมิภาค ส่วนกลางไม่พิจารณาตามเหตุผลด้วยความเห็นอกเห็นใจตามความจำเป็นในการปฏิบัติงานและไม่ได้สัดส่วนกัน

มูลเหตุ เนื่องจากมีงานบางอย่าง ส่วนกลางพิจารณาจัดสรรเงินงบประมาณมาให้ส่วนภูมิภาคจัดทำ โดยไม่ได้มาคชุสภาพของท้องถิ่น และลักษณะงานให้ละเอียดถี่ถ้วนเสียก่อน

วิธีแก้ไข ส่วนกลางรวมทั้งสำนักงบประมาณ ควรส่งเจ้าหน้าที่หรือตั้งคณะกรรมการไปสำรวจวางแผนงานกับจังหวัด แล้วนำไปจัดตั้งงบประมาณและอัตราค่าจ้างคนตามความจำเป็นโดยถี่ถ้วนอย่างแท้จริง

**๖. อุปสรรคในเรื่อง การปกครองบังคับบัญชาข้าราชการในส่วนภูมิภาคและ
การประสานงาน** (จากการอภิปรายของรุ่นที่ ๑๑ กลุ่มที่ ๓)

ปัญหาที่ ๑

สภาพและลักษณะปัญหา การปกครองบังคับบัญชาข้าราชการในส่วนภูมิภาค
ผู้ว่าราชการจังหวัดยังปกครองบังคับบัญชาไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

มูลเหตุ เนื่องจากมีการบังคับบัญชาท้าวท่ายกันอยู่อีกชั้นหนึ่ง (เขตหรือภาค)
และผู้บังคับบัญชาของแต่ละเขตหรือภาค ไม่มีการติดต่อประสานงานระหว่างกันเองและ
ระหว่างจังหวัด ซึ่งเป็นอุปสรรคในการประสานงานระหว่างส่วนกลางและส่วนภูมิภาคอย่าง
มาก

วิธีแก้ไข ควรตั้งภาคโดยให้มีผู้ว่าราชการภาคขึ้นปกครองบังคับบัญชาอย่างมี
เอกภาพ เพื่อให้ผู้ว่าราชการภาคเป็นผู้ประสานงานระหว่างส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และ
ระหว่างเขตหรือภาคกันเอง

สำหรับวิธีแก้ไขปัญหาที่ ๑ นี้ ที่ประชุมซึ่งมีอยู่ ๒๒ คนในขณะนั้นได้ลงคะแนน
เสียงกัน ดังนี้

๙ คน เห็นว่า ควรตั้งผู้ว่าราชการภาคขึ้น แต่ให้คงมีเจ้าพนักงานเขตหรือภาค
ของส่วนราชการต่างๆ ไว้

๕ คน เห็นว่า ไม่ควรตั้งผู้ว่าราชการภาค แต่ให้เลิกเจ้าพนักงานเขตหรือภาค
ดังกล่าวเสีย

๔ คน เห็นว่า ให้มีเจ้าพนักงานเขตหรือภาคดังกล่าวไว้ แต่ให้ควบคุมเฉพาะ
ในตำแหน่งวิชาการ

ปัญหาที่ ๒

สภาพและลักษณะปัญหา ราชการบริหารส่วนภูมิภาคมิได้เป็นตัวของตัวเอง
หากถูกจำกัดอำนาจที่มีอยู่ตามกฎหมาย

มูลเหตุ เนื่องจากการปฏิบัติ ตามระเบียบบริหาร ที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ยังมี ข้อ
ขัดข้องบางประการเกี่ยวกับระเบียบแบบแผนและทางปฏิบัติเป็นอุปสรรคในการประสานงาน

วิธีแก้ไข เมื่อราชการฝ่ายใดมีอำนาจที่จะปฏิบัติได้ตามกฎหมายแล้วก็ชอบที่จะปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ที่มีบัญญัติไว้ในกฎหมายนั้นอย่างเต็มที่ เว้นแต่ทางราชการจะมีนโยบายเป็นอย่างอื่นก็ให้แก้กฎหมายเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายนั้น

ปัญหาที่ ๓

สภาพและลักษณะปัญหา การติดต่อประสานงานระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค หรือส่วนภูมิภาคด้วยกันเองยังเป็นไปโดยล่าช้า

มูลเหตุ เนื่องจากขาดเครื่องมือติดต่อสื่อสารที่เพียงพอ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอย่างเฉื่อยชาและไม่รับผิดชอบ ขาดการติดตามตรวจสอบผลอย่างใกล้ชิดและเด็ดขาด

วิธีแก้ไข จัดหาเครื่องมือการติดต่อให้เพียงพอ และจัดให้มีการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่เพื่อให้มีสมรรถภาพและประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานดียิ่งขึ้น

๗. การขาดเครื่องมือสื่อสารที่มีประสิทธิภาพและเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถ (จากการอภิปรายของรุ่นที่ ๑๒ กลุ่มที่ ๑)

สภาพและลักษณะของปัญหา เป็นความจำเป็นอย่างยิ่งที่ราชการส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค จะต้องมีการประสานงานกันอย่างดี เพื่อที่จะดำเนินกิจการต่างๆ ให้สำเร็จลุล่วงไปโดยได้ผลเต็มที่สมบูรณ์ ตามนโยบายของรัฐบาล แต่ปัจจุบันการประสานงานระหว่างส่วนราชการดังกล่าวเป็นไปโดยมีอุปสรรคหลายประการ อาทิ การติดต่อในเรื่องฉุกเฉินและรีบด่วนเป็นไปไม่สะดวก เนื่องจากขาดการคมนาคม โทรเลข โทรศัพท์ ที่มีประสิทธิภาพพอขาดเจ้าหน้าที่ซึ่งมีความรู้ความสามารถปฏิบัติงานด้วยความพอใจ และมีความวิริยะ อุตสาหะเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน การบริหารจัดการแบ่งส่วนราชการยังไม่รัดกุม กอปรทั้งอุปกรณ์เครื่องใช้ล้าสมัย และไม่เพียงพอ จึงเป็นเหตุให้การติดต่อประสานงานระหว่างราชการส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคเป็นไปโดยล่าช้าไม่ราบรื่น

มูลเหตุของปัญหา

๑. ขาดการคมนาคมขนส่ง และเครื่องมือสื่อสารที่สะดวกรวดเร็ว
๒. ขัดข้องในเรื่องที่จะต้องปฏิบัติตามนโยบายหรือความคิดเห็น การสั่งงานที่ไม่คำนึงถึงสภาพท้องถิ่นและชนบประเพณีท้องถิ่น รวมทั้งการใช้ถ้อยคำซึ่งเป็นวิชาการมากเกินไป

๓. มีมนุษยสัมพันธ์ซึ่งกันและกันไม่เพียงพอ
๔. ขาดเจ้าหน้าที่ทางวิชาการที่จะสนองตอบคำสั่ง ทำเนิงานต่าง ๆ ที่ออกไปจากส่วนกลาง
๕. ในส่วนภูมิภาคไม่มีข้าราชการส่วนกลางของบางหน่วยไปประจำอยู่
๖. งานส่วนใหญ่ราชการส่วนกลางยังสงวนไว้ไม่มอบอำนาจโดยเด็ดขาด
๗. เจ้าหน้าที่ขาดการฝึกอบรมให้มีความรู้เพิ่มเติม เพื่อให้การประสานงานดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ
๘. เจ้าหน้าที่ขาดกำลังใจในการทำงาน เนื่องจากความไม่พอใจในสิ่งแวดล้อม ความไม่สะดวกสบายและสภาพของบ้านเมือง
๙. ส่งเจ้าหน้าที่ไม่เหมาะสมไปปฏิบัติงาน
๑๐. ขาดหน่วยงานซึ่งทำหน้าที่ติดต่อประสานงาน ระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค
๑๑. การพิจารณาความดีความชอบในกรณีพิเศษประจำปี ส่วนภูมิภาคได้น้อยกว่าส่วนกลาง เป็นเหตุให้ข้าราชการทอดถอนใจไม่สนใจในการปฏิบัติงาน
๑๒. ขาดอุปกรณ์และเครื่องมือใช้ที่ทันสมัย

วิธีการแก้ไข

๑. ก. ปรับปรุงระบบการโทรเลข โทรศัพท์ ให้มีประสิทธิภาพและติดต่อได้ทั่วถึงทุกอำเภอและจังหวัดตลอด ๒๔ ชั่วโมง
- ข. ปรับปรุงถนนให้เข้าสู่มาตรฐาน และสามารถใช้ได้ทุกฤดูกาลทั่วถึงทุกจังหวัด
- ค. จัดยานพาหนะให้หน่วยราชการส่วนภูมิภาคมีใช้อย่างพอเพียง
๒. ก. ผู้วางนโยบายหรือผู้ออกคำสั่งควรจะได้คำนึงถึงท้องถิ่นที่จะสามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้หรือไม่ เพราะบางคำสั่งท้องถิ่นที่ไม่สามารถจะปฏิบัติตามได้
- ข. ผู้วางแผนหรือนโยบาย ควรออกไปศึกษาสภาพภูมิประเทศความต้องการของท้องถิ่นก่อนสั่งการ เพื่อจะได้ทราบปัญหาและข้อเท็จจริง คำสั่งที่ออกมาจะได้ถูกต้องและสามารถปฏิบัติตามได้

- ก. คำสั่งที่ออกไปควรใช้ภาษาที่เข้าใจได้ง่ายและระบุให้ชัดเจน เพื่อผู้ปฏิบัติจะได้เข้าใจว่าต้องการให้ทำอะไร จะได้ดำเนินงานไปโดยถูกต้องตามความประสงค์
๓. สร้างสมรรถนะสัมพันธ์ในวงงานของแต่ละฝ่ายให้เพิ่มพูนยิ่งขึ้น เมื่อเกิดความเข้าใจอันดีงาม การประสานงานย่อมเป็นไปโดยราบรื่นและสมบูรณ์
๔. ควรจัดเจ้าหน้าที่วิชาการซึ่งมีความรู้เฉพาะหน่วยงานไปประจำส่วนภูมิภาค เมื่อมีปัญหาทางวิชาการเกิดขึ้นจะได้มีเจ้าหน้าที่ ซึ่งเข้าใจต่อปัญหาและสามารถจะแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้นได้
๕. ควรจัดเจ้าหน้าที่ของส่วนกลางบางหน่วยที่ขาดอยู่ไปประจำส่วนภูมิภาคตามความจำเป็นให้ครบ
๖. ส่วนกลางควรมอบอำนาจให้ราชการส่วนภูมิภาคได้สัดส่วนพอต่อความรับผิดชอบ
๗. จัดให้มีการอบรมเพิ่มเติมเป็นระยะ ๆ โดยสม่ำเสมอ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ได้มีความรู้ทันสมัยและปฏิบัติงานในหน้าที่โดยถูกต้องและมีประสิทธิภาพสูง
๘. หาวิธีที่จะส่งเสริมกำลังใจของข้าราชการ รวมทั้งควรจะได้สับเปลี่ยนข้าราชการส่วนภูมิภาคโดยมีกำหนดระยะเวลาที่แน่นอน เพื่อให้โอกาสข้าราชการส่วนภูมิภาคได้ย้ายไปอยู่ส่วนกลางบ้าง ซึ่งจะทำให้ความเบื่อบานานต่อสภาพท้องที่และสิ่งแวดล้อมน้อยลง เพราะมีความหวังว่าเมื่อถึงระยะเวลาจะได้ย้ายสับเปลี่ยน
๙. บุคคลที่ถูกลงโทษหรือถูกตำหนิควรจะเอาไว้อบรมแก้ไขที่ส่วนกลาง ส่งบุคคลที่มีความรู้ความสามารถไปอยู่ทางส่วนภูมิภาคบ้าง เพื่อจะได้ช่วยดำเนินการส่วนภูมิภาคให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น โดยเฉพาะท้องที่ที่เจริญน้อยเกินไปมาก ควรจะส่งเจ้าหน้าที่ที่มีสมรรถภาพสูงไปประจำ
๑๐. จัดตั้งสำนักงานจังหวัดขึ้น (อ่านต่อหน้า 35)

กฎหมาย

พระราชบัญญัติ

ระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๗)

พ.ศ. ๒๕๑๑

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

เป็นปีที่ ๒๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญ ในฐานะรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๑๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๑๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๑ ภายใต้งบบังคับแห่งกฎหมาย จังหวัดอาจดำเนินการส่วนจังหวัดภายในเขตจังหวัด นอกเขตเทศบาลและเขตสุขาภิบาล ดังต่อไปนี้

- (๑) การรักษาความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน
- (๒) การศึกษา การทำนุบำรุงศาสนา และการส่งเสริมวัฒนธรรม
- (๓) การสาธารณสุข
- (๔) การป้องกันโรค การบำบัดโรค และการจัดตั้งและบำรุงสถานพยาบาล
- (๕) การจัดให้มีและบำรุงทางน้ำและทางบก
- (๖) จัดให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ
- (๗) การรักษาความสะอาดของถนน ทางเดิน และที่สาธารณะ
- (๘) การกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
- (๙) การจัดให้มีน้ำสะอาดหรือการประปา
- (๑๐) การจัดให้มีโรงฆ่าสัตว์
- (๑๑) การจัดให้มีตลาด ท่าเทียบเรือและท่าข้าม
- (๑๒) การจัดให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น

(๑๓) การจัดให้มีสุสานและฌาปนสถาน
 (๑๔) การจัดให้มีและบำรุงสถานที่สำหรับการกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจ สวนสาธารณะ สวนสัตว์
 ตลอดจนสถานที่ประชุมอบรมราษฎร

(๑๕) การบำรุงและการส่งเสริมการทำมาหากินของราษฎร
 (๑๖) การแบ่งสรรเงินซึ่งตามกฎหมายจะต้องแบ่งให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่น
 (๑๗) การจัดการคุ้มครอง ดูแล และหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินส่วนจังหวัด
 (๑๘) การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
 (๑๙) การพาณิชย์
 (๒๐) กิจการอื่น ๆ ซึ่งจำเป็นเพื่อประโยชน์ของราษฎรและท้องถิ่น หรือกิจการอื่นซึ่งกฎหมายบัญญัติ
 ให้เป็นกิจการส่วนจังหวัด

ทั้งนี้ ให้ดำเนินการภายในวงเงินงบประมาณที่ตั้งทางจังหวัด ซึ่งได้รับอนุมัติจากสภาจังหวัดแล้ว"

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๑ ทวิ และมาตรา ๓๑ ควิ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหาร
 ราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๘๘

"มาตรา ๓๑ ทวิ จังหวัดอาจทำกิจการนอกเขต เมื่อ

(๑) การนั้นจำเป็นต้องทำ และเป็นการศึกษาเกี่ยวกับกิจการที่ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่อยู่ภายในเขต
 ของคน

(๒) ได้รับความยินยอมจากสภาเทศบาล คณะกรรมการสุขาภิบาล สภาจังหวัดหรือสภาตำบลแห่ง
 ท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง และ

(๓) ได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

มาตรา ๓๑ ควิ จังหวัดอาจทำการร่วมกับบุคคลอื่นโดยก่อตั้งบริษัทจำกัดหรือถือหุ้นในบริษัทจำกัด เมื่อ

(๑) บริษัทจำกัดนั้นมีวัตถุประสงค์เฉพาะเพื่อกิจการค้าขายอันเป็นสาธารณูปโภค

(๒) จังหวัดต้องถือหุ้นเป็นมูลค่าเกินกว่าร้อยละห้าสิบของทุนที่บริษัทนั้นจดทะเบียนไว้ ในกรณีที่
 มีหลายเทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบล หรือสุขาภิบาล ถือหุ้นอยู่ในบริษัทเดียวกันให้นับ
 หุ้นที่ถือกันรวมกัน และ

(๓) ได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

การเปลี่ยนแปลงจำนวนหุ้นที่จังหวัดถืออยู่ในบริษัทจำกัด ต้องได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
 มหาดไทย

ความใน (๑) และ (๒) ของวรรคหนึ่ง ไม่ใช้บังคับในกรณีที่บริษัทจำกัดที่จังหวัดร่วมก่อตั้งหรือถือหุ้นนั้น
 "ไม่มีเอกชนถือหุ้นอยู่ด้วย"

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลตรี กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์

รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ พ.ร.บ. นี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๕ ตอนที่ ๔๖ วันที่ ๒๑ พ.ค. ๒๔๙๑

พระราชบัญญัติ

ระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๑๑

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

เป็นปีที่ ๒๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๑๑ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๖ ภายใต้บังคับแห่งกฎหมาย ตำบลอาจดำเนินการส่วนตำบลภายในเขตตำบล ดังต่อไปนี้

- (๑) รักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน
- (๒) ให้มีและบำรุงทางน้ำและทางบก
- (๓) ให้มีและบำรุงทางระบายน้ำ
- (๔) รักษาความสะอาดของถนน ทางเดิน และที่สาธารณะ
- (๕) การกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
- (๖) ป้องกันและระงับโรคติดต่อ
- (๗) ป้องกันและระงับสาธารณภัย
- (๘) ส่งเสริมให้ราษฎรได้รับการศึกษาอบรม
- (๙) บำรุงและส่งเสริมการทำมาหากินของราษฎร
- (๑๐) ให้มีน้ำสะอาดหรือการประปา
- (๑๑) ให้มีโรงฆ่าสัตว์
- (๑๒) ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือและท่าข้าม
- (๑๓) ให้มีสุสานและฌาปนสถาน
- (๑๔) ให้มีและบำรุงสถานที่ทำการพิทักษ์รักษาคนเจ็บไข้

(๑๕) ให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น

(๑๖) ให้มีและบำรุงสถานที่สำหรับการกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจ สวนสาธารณะ สวนสัตว์ ตลอดจนสถานที่ประชุมอบรมราษฎร

(๑๗) การส่งเสริมศาสนา วัฒนธรรมและศีลธรรม

(๑๘) การสาธารณสุข

(๑๙) การพาณิชย์

(๒๐) กิจการอื่น ๆ ซึ่งจำเป็นเพื่อประโยชน์ของราษฎรและท้องถิ่น หรือกิจการอื่น ซึ่งกฎหมายบัญญัติให้เป็นกิจการส่วนตำบล

กิจการดังกล่าวจะมอบให้ตำบลมีหน้าที่ดำเนินการเพียงใดนั้น ให้เป็นไปตามประกาศจัดตั้งตำบล และมอบอำนาจหน้าที่ให้ตำบล หรือตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นหน้าที่ของตำบล

กิจการส่วนตำบลตามที่ระบุไว้ในประกาศนั้น อาจเปลี่ยนแปลงได้โดยประกาศกระทรวงมหาดไทย”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๔๖ ทวิ และมาตรา ๔๖ ตรี แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๔๘

“มาตรา ๔๖ ทวิ ตำบลอาจทำกิจการนอกเขต เมื่อ

(๑) การนั้นจำเป็นต้องทำและ เป็นกาที่เกี่ยวข้องเนื่องกับกิจการ ที่ดำเนิน ตามอำนาจหน้าที่อยู่ภายในเขตของตน

(๒) ได้รับความยินยอมจากสภาเทศบาล คณะกรรมการสุขาภิบาล สภาจังหวัดหรือสภาตำบลแห่งท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง และ

(๓) ได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

มาตรา ๔๖ ตรี ตำบลอาจทำการร่วมกับบุคคลอื่นโดยก่อตั้งบริษัทจำกัด หรือถือหุ้นในบริษัทจำกัด เมื่อ

(๑) บริษัทจำกัดนั้นมีวัตถุประสงค์เฉพาะเพื่อกิจการค้าขายอันเป็นสาธารณูปโภค

(๒) ตำบลต้องถือหุ้นเป็นมูลค่าเกินกว่าร้อยละห้าสิบของทุนที่บริษัทนั้นจดทะเบียนไว้ ในกรณีที่มีหลายเทศบาล องค์การบริหารส่วนจังหวัด องค์การบริหารส่วนตำบลหรือสุขาภิบาล ถือหุ้นอยู่ในบริษัทเดียวกันให้นับหุ้นที่ถือกันรวมกัน และ

(๓) ได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

การเปลี่ยนแปลงจำนวนหุ้นที่ตำบลถืออยู่ในบริษัทจำกัด ต้องได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ความใน (๑) และ (๒) ของวรรคหนึ่ง ไม่ใช้บังคับในกรณีที่บริษัทจำกัดที่ตำบลร่วมก่อตั้งหรือถือหุ้นนั้น ไม่มีเอกชนถือหุ้นอยู่ด้วย”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลตรี กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์

รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ พ.ร.บ. นี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๘๕ ตอนที่ ๔๖ วันที่ ๒๑ พ.ค. ๒๕๑๑

ระเบียบ

ที่ ศร. ๐๔๐๓/ว. ๕๖

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑๔ พฤษภาคม ๒๕๑๑

เรื่อง ระเบียบว่าด้วยการขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดน สิทธิของผู้ได้รับพระราชทาน และการเรียกเหรียญและบัตรเหรียญราชการชายแดนคืน พ.ศ. ๒๕๑๑ และระเบียบว่าด้วยบัตรประจำตัวผู้ได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดน พ.ศ. ๒๕๑๑

เรียน ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาระเบียบดังกล่าวข้างต้น รวม ๒ ฉบับ

ด้วยกระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาเห็นว่า การขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดนที่กระทรวงมหาดไทยรับผิดชอบดำเนินการอยู่ในขณะนั้น มีปัญหายุ่งยากในการพิจารณา หลักเกณฑ์การขอพระราชทานเดิมได้วางไว้อย่างกว้างๆ และไม่จำกัดข้อความไว้โดยชัดแจ้ง หลักเกณฑ์การขอไม่ได้อยู่ในแนวเดียวกัน เพราะมีทั้งข้าราชการทหาร ตำรวจ และผู้ที่ปฏิบัติงานอยู่ในกองอำนาจการรักษามลทินภัยแห่งชาติ จึงเป็นการสับสนกันอยู่ ทำให้ยากต่อการพิจารณาของคณะกรรมการฯ จึงได้พิจารณายกร่างระเบียบและหลักเกณฑ์การขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดนขึ้นใหม่ นอกจากนั้นยังได้วางระเบียบการเรียกเหรียญและบัตรเหรียญราชการชายแดนคืนไว้เป็นหลักปฏิบัติ และได้วางระเบียบว่าด้วยบัตรประจำตัวผู้ได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดนขึ้นใหม่ด้วย โดยโอนงานการออกบัตรเหรียญและการจัดทำบัตรเหรียญราชการชายแดน จากกรมตำรวจ มาให้สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทยดำเนินการต่อไป กระทรวงมหาดไทยจึงได้เสนอร่างระเบียบว่าด้วยการขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดน สิทธิของผู้ได้รับพระราชทาน และการเรียกเหรียญและบัตรเหรียญราชการชายแดนคืน พ.ศ. ๒๕๑๑ และร่างระเบียบว่าด้วยบัตรประจำตัวผู้ได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดน พ.ศ. ๒๕๑๑ มาเพื่อดำเนินการ

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๑๑ ลงมติเห็นชอบด้วย และให้ดำเนินการต่อไปได้ ดังสำเนาที่ส่งมาพร้อมนี้

จึงเรียนมา เพื่อถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทธี

(นามมนูญ บริสุทธี)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองนิติกรรม

ระเบียบ

ว่าด้วยการขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดน สิทธิของผู้ได้รับพระราชทาน
และการเรียกเหรียญและบัตรเหรียญราชการชายแดนคืน

พ.ศ. ๒๕๑๑

โดยที่เห็นสมควรวางระเบียบเกี่ยวกับการขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดน สิทธิของผู้ได้รับพระราชทาน และการเรียกเหรียญและบัตรเหรียญราชการชายแดนคืน คณะรัฐมนตรีจึงมีมติให้วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบว่าด้วยการขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดน สิทธิของผู้ได้รับพระราชทาน และการเรียกเหรียญและบัตรเหรียญราชการชายแดนคืน พ.ศ. ๒๕๑๑”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกระเบียบว่าด้วยการขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดนและสิทธิของผู้ได้รับพระราชทาน ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๐๕ และระเบียบว่าด้วยการขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดนและสิทธิของผู้ได้รับพระราชทาน (ฉบับที่ ๒) ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๐๘ ระเบียบอื่นที่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

การขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดน

ข้อ ๓ การขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดน ให้เจ้ากระทรวงที่เกี่ยวข้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(ก) ทหาร ตำรวจ ข้าราชการ หรือบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ข้าราชการ ซึ่งเป็นผู้ที่ได้ปฏิบัติหน้าที่อย่างทหาร หรือตำรวจ ณ อำเภอชายแดน

(ข) บุคคลดังกล่าวใน (ก) จะต้องเป็นผู้ได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาหรือจากกระทรวงเจ้าสังกัด ซึ่งมีอำนาจหน้าที่สั่งการเกี่ยวกับการรักษาราชการชายแดน หรือผู้ได้รับมอบหมายอำนาจจากเจ้ากระทรวงนั้น หรือผู้บังคับหน่วยทหารหรือหน่วยตำรวจ ซึ่งมีอำนาจหน้าที่สั่งการให้ปฏิบัติราชการชายแดนพิเศษ เกี่ยวกับการป้องกันราชอาณาจักร ทั้งนี้ ต้องมีเวลาปฏิบัติงานติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๖ เดือน นับตั้งแต่วันที่ได้รับคำสั่งและเริ่มปฏิบัติหน้าที่ และได้ปฏิบัติงานสมควรมุ่งหมายของทางราชการ

(ค) การปฏิบัติราชการชายแดนดังกล่าวใน (ก) ถ้าเข้าปฏิบัติราชการในเขตที่มีการสู้รบ ก็ให้พิจารณาขอพระราชทานตามผลแห่งการปฏิบัติงานเป็นครั้งคราวที่จำเป็น โดยไม่ต้องมีกำหนดระยะเวลาการปฏิบัติ

ถ้าบุคคลดังกล่าวใน (ก) ปฏิบัติงานเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยพัฒนาการเคลื่อนที่ของกองอำนวยการกลาง รักษาความปลอดภัยแห่งชาติ ให้พิจารณาขอพระราชทานตามผลแห่งการปฏิบัติงานสำเร็จสมควรมุ่งหมายของทางราชการ โดยมีกำหนดระยะเวลาการปฏิบัติงานติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๒ เดือน

ทั้งนี้ ในการพิจารณาตาม (ก) (ข) และ (ค) นี้ จะต้องมีหลักฐานการรับรองจากผู้บังคับบัญชาของหน่วยราชการเกี่ยวข้อง ตั้งแต่ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือตั้งแต่ผู้กำกับการตำรวจชายแดน หรือผู้บังคับการกรมพลม ขึ้นไปแล้วแต่กรณี

(ง) จะต้องเป็นผู้มีความประพฤติเรียบร้อย อยู่ในระเบียบวินัยอันดี หรือเป็นผู้ไม่เคยกระทำความเสื่อมเสียอย่างใด ๆ ตลอดเวลาที่ปฏิบัติราชการชายแดน

ข้อ ๔. ผู้ไม่เข้าหลักเกณฑ์ต่าง ๆ ในข้อ ๓ แต่เป็นผู้สั่งการหรือปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับราชการชายแดนเป็นผลดีซึ่งต่อการป้องกันรักษาชายแดน และรัฐมนตรีเจ้าสังกัดรับรองผลการปฏิบัติงาน ก็ให้พิจารณาขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดน ได้เป็นกรณีพิเศษ

ข้อ ๕. การขอพระราชทานเหรียญราชการชายแดน ให้ส่งผลการปฏิบัติราชการชายแดนตามข้อ ๓ และข้อ ๔ และเอกสารประกอบไปยังกระทรวงมหาดไทย ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายระเบียบนี้

สิทธิของผู้ได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดน

ข้อ ๖. ให้ผู้ที่ได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดนได้รับสิทธิดังต่อไปนี้

(ก) ได้รับการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลของรัฐบาล หรือองค์การของรัฐบาลทุกแห่ง ตลอดจนให้ได้รับยารักษาโรคโดยไม่ต้องเสียค่าตอบแทน

(ข) ได้ลดค่าโดยสารยานพาหนะ คือ รถราง รถไฟ รถยนต์โดยสารประจำทาง เรือเดินทะเล ที่เป็นของรัฐบาลหรือองค์การและบริษัทในความควบคุมของรัฐบาล ลงกึ่งหนึ่งของอัตราธรรมดา

การเรียกเหรียญและบัตรเหรียญราชการชายแดนคืน

ข้อ ๗. เหรียญและบัตรเหรียญราชการชายแดนอาจถูกเรียกคืนได้ในกรณี ดังต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่ผู้ได้รับพระราชทานก็ติ หรือทนายทโดยธรรมผู้รับรักษาเหรียญราชการชายแดนไว้เป็นที่ระลึกที่ดี กระทำความผิดร้ายแรงหรือประพฤติตนโดยไม่สมควรให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอคณะกรรมการพิจารณาผู้สมควรได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดน ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้ตั้งขึ้นพิจารณาเพื่อ นำความกราบบังคมทูลให้ทรงเรียกเหรียญและบัตรเหรียญราชการชายแดนคืน เมื่อได้ทรงเรียกคืนแล้ว ให้ประกาศการเรียกเหรียญและบัตรเหรียญราชการชายแดนคืนในราชกิจจานุเบกษา

(ข) ให้ผู้บังคับบัญชาต้นสังกัด หรือผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้รับผิดชอบเรียกเหรียญและบัตรเหรียญราชการชายแดนคืนตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา ถ้าส่งคืนไม่ได้ด้วยประการใด ๆ ภายใน ๑ เดือน ให้ผู้ได้รับพระราชทานหรือทนายทแล้วแต่กรณีชดใช้ราคามูลค่าเหรียญนั้นเป็นเงินเหรียญละ ๒๕ บาท

(ค) เมื่อเรียกเหรียญราชการชายแดนหรือค่าชดใช้เหรียญคืนได้แล้ว ให้นำส่งกระทรวงมหาดไทย เพื่อดำเนินการต่อไป

ข้อ ๘. ให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ปฏิบัติการให้เป็นไปตามระเบียบนี้

ข้อ ๙. ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

พลตรี นราธิป

รองนายกรัฐมนตรี รักษาราชการแทน

นายกรัฐมนตรี

(บัญชีเฉพาะบุคคล)

ภาคผนวก

บัญชีสรุปผลการปฏิบัติราชการสายแค้น ของหน่วยราชการ.....
ซึ่งเสนอขอพระราชทานให้แก่ผู้ปฏิบัติราชการสายแค้นเข้าตามระเบียบฯ ชื่อ.....

(๑) ลำดับ	(๒) ยศ นาม นามสกุล และตำแหน่ง ของผู้สมควรขอ พระราชทาน	(๓) นามและตำแหน่ง ผู้ส่งให้ปฏิบัติ ราชการ สายแค้น	(๔) เลขที่ วัน เดือน ปี ในคำสั่ง	(๕) หน้าที่ราชการสายแค้นที่ได้รับ มอบหมายให้ปฏิบัติมีอะไร ปฏิบัติ ณ ที่ใด สถานที่ของการ ปฏิบัติปฏิบัติเป็นอย่างไร	(๖) เริ่มปฏิบัติ แต่เมื่อใด ถึงเมื่อใด	(๗) ผลการปฏิบัติราชการ สายแค้นเกี่ยวกับ การปฏิบัติงานราชการ อย่างไร	(๘) ความประพฤติ ระหว่างปฏิบัติ ราชการ สายแค้น มีอยู่อย่างไร	(๙) หมายเหตุ
								ได้ส่งสำเนา คำสั่ง, สำเนา รายงานผล การปฏิบัติ ราชการสาย แค้นและคำ รับรองของ ผู้บังคับบัญชา มาพร้อมกันด้วย แล้ว

ขอรับรองว่ารายงานข้างต้นถูกต้องตรงกับความเป็นจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....

(ตำแหน่ง).....

ผู้บังคับบัญชา (ตามข้อ ๓ (ค) และข้อ ๔ ของระเบียบฯ)

ระเบียบ

ว่าด้วยบัตรประจำตัวผู้ได้รับ

พระราชทานเหรียญราชการชายแดน พ.ศ. ๒๕๑๑

โดยที่เป็นการสมควร ปรับปรุงระเบียบว่าด้วยบัตรประจำตัวผู้ได้รับพระราชทาน เหรียญราชการชายแดนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น คณะรัฐมนตรีจึงมีมติให้ยกเลิกประกาศสำนักคณะรัฐมนตรี เรื่องวางระเบียบว่าด้วยบัตรประจำตัวผู้ได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดน ลงวันที่ ๓๐ สิงหาคม ๒๕๐๑ และให้วางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบว่าด้วยบัตรประจำตัวผู้ได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดน พ.ศ. ๒๕๑๑”

ข้อ ๒ บัตรประจำตัวมีลักษณะดังนี้

(๑) เป็นกระดาษแข็ง ๒ ขา ปกหุ้มผ้าหรือหนัง เมื่อพับแล้วมีขนาด ๖ x ๘ เซนติเมตร

(๒) เมื่อเปิดออก ซีกซ้ายติดรูปถ่ายครึ่งตัวของเจ้าของบัตร หน้าที่ตรง ไม่สวมหมวก ขนาด ๔ x ๔ เซนติเมตร

สำหรับตำรวจ ทหาร ข้าราชการพลเรือน แต่งเครื่องแบบปกติ ส่วนบุคคลนอกจากนี้ ให้แต่งกายสุภาพ ตามสาทสนิยม

ทั้งนี้ ให้ประดับเหรียญราชการชายแดน และบนรูปถ่ายให้มีตราลายครุฑรูปเหรียญราชการชายแดนประทับด้วย (รูปพระนเรศวรทรงกระทำยุทธหัตถี ภายในวงกลมขนาดเท่าตัวเหรียญ)

(๓) ใต้แผ่นรูปถ่ายให้ผู้บังคับบัญชาชั้นผู้กำกับการตำรวจ ผู้บังคับกองพันทหาร ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือเทียบเท่าตำแหน่งดังกล่าวแล้วขึ้นไป แล้วแต่กรณี ลงชื่อรับรองให้ทราบว่าเป็นรูปถ่ายของผู้ใด โดยบอกยศ นาม ของผู้นั้น ส่วนรูปถ่ายของประชาชนให้ผู้ว่าราชการจังหวัดลงชื่อรับรอง

(๔) ซีกข้างขวาของบัตร มีคำรับรองของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ว่าเป็นผู้ที่ได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดนจริง และมีตราลายครุฑของกระทรวงมหาดไทยประทับด้วย

ข้อ ๓ บัตรประจำตัวนี้มีไว้เพื่อให้ผู้ได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดน แสดงตน ขอรับสิทธิพิเศษต่าง ๆ ตามมติคณะรัฐมนตรี

ข้อ ๔ บัตรประจำตัวนี้ ให้กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย จัดทำขึ้นไว้ขายราคาบัตรละ ๓ บาท

ข้อ ๕ ให้ผู้มีหน้าที่รับรองรูปถ่ายตามข้อ ๒(๓) รวบรวมจำนวนผู้ที่ได้รับพระราชทานเหรียญราชการชายแดน และขอซื้อบัตรไปยังกองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย พร้อมด้วยเงินราคาบัตรตามจำนวนที่ต้องการ

ข้อ ๖ ให้เรียก รูปถ่ายจากผู้มีสิทธิบัตรไว้คนละ ๓ รูป สำหรับติดในบัตรตัวจริง ๑ รูป ติดในสำเนาบัตรอีก ๒ ฉบับ ๆ ละ ๑ รูป

ข้อ ๗ เมื่อซื้อบัตรจากกองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย แล้ว ให้ผู้มีหน้าที่ลงชื่อรับรองรูปถ่ายตามข้อ ๒ (๓) จัดการกรอกข้อความลงในบัตรตามแบบ และติดรูปถ่ายของผู้ได้รับบัตรลงในบัตรตลอดจนลงชื่อรับรองให้เรียบร้อย แล้วให้คัดสำเนาบัตรนั้นไว้ ๒ ฉบับ โดยใช้แบบที่กำหนดไว้ท้ายระเบียบนี้ และให้ผู้ถือบัตรนั้นพิมพ์ลายนิ้วมือขวาซ้ายเติมนวอย่างชัดเจนด้วยหมึกพิมพ์ไว้ที่สำเนาบัตรทั้ง ๒ ฉบับ

ข้อ ๘ เมื่อได้จัดการทำบัตร และสำเนาบัตรตามข้อ ๗ แล้ว ให้ผู้มีหน้าที่ลงชื่อรับรองรูปถ่ายตามข้อ ๒ (๓) รายงานส่งบัตรที่ติดรูปถ่ายพร้อมด้วยสำเนาบัตร ๆ ละ ๑ สำเนา ไปยังกองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย เพื่อดำเนินการต่อไป สำเนาบัตรให้เก็บไว้เป็นหลักฐานที่กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ๑ ฉบับ ส่วนอีก ๑ ฉบับ ให้เก็บรักษารวมเป็นเล่มไว้ ณ หน่วยราชการที่ขอทำบัตรประจำตัวให้

ข้อ ๙ เมื่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ลงนามในบัตร และกองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย ได้ส่งบัตรคืนมาแล้ว ให้ผู้มีหน้าที่ลงชื่อรับรองรูปถ่ายตามข้อ ๒ (๓) มอบให้ผู้ถือบัตรรับไป โดยให้ลงนาม วัน เดือน ปี ที่รับบัตรไว้ในสำเนาบัตรที่เก็บไว้ทางต้นสังกัดนั้น และให้หน่วยราชการที่เก็บสำเนาบัตรตามความในข้อ ๘ สำเนาชื่อของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยไว้ในสำเนาบัตร และลงชื่อผู้รับรองสำเนาไว้ให้ชัดเจนด้วย

ข้อ ๑๐ บัตรประจำตัวสำหรับคนหนึ่ง ๆ จะมีได้ในขณะเดียวกันเพียงฉบับเดียว

ถ้าบัตรสูญหายหรือเสื่อมสภาพ หากต้องการรับบัตรแทนให้รายงานแจ้งเหตุโดยละเอียดต่อผู้มีหน้าที่ลงชื่อรับรองรูปถ่ายตามข้อ ๒ (๓) เมื่อเห็นเป็นการสมควรก็ให้ขอบัตรแทนให้ การขอบัตรแทนให้ปฏิบัติโดยอนุโลม ตามข้อ ๕, ๗, ๘ และข้อ ๙ แต่รูปถ่ายนั้น ให้ส่งเพียงรูปเดียวพร้อมด้วยบัตรเดิมที่สูญหายหรือเสื่อมสภาพ (ถ้ามี) บัตรประจำตัวที่ออกแทนให้ใหม่ ให้เขียนหรือพิมพ์ด้วยอักษรสีแดงไว้เบื้องบนของบัตรด้านในซึ่งกล่าวว่า “บัตรแทน” และให้หมายเหตุไว้ในสำเนาบัตรว่า ได้ออกบัตรแทนให้แต่วัน เดือน ปีใด เพราะเหตุใด

เมื่อออกบัตรแทนให้แล้ว ให้ถือว่าบัตรเดิมนั้นเป็นอันยกเลิก

ข้อ ๑๑ เมื่อเจ้าของบัตรวายชนม์หรือถูกเรียกเหี่ยวราชการชายแดนคืน ให้จัดการเรียกบัตรประจำตัวคืน แล้วรายงานนำส่งกองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย เพื่อหมายเหตุการยกเลิกบัตรนี้

ข้อ ๑๒ เมื่ออายุของบัตรครบ ๑ ปี หรือเปลี่ยนชื่อ หรือมีการเปลี่ยนแปลงอย่างอื่น ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้ไม่ตรงกับบัตรประจำตัวที่ถืออยู่ ต้องขอเปลี่ยนบัตรใหม่โดยปฏิบัติเช่นเดียวกันกับการขอบัตรครั้งแรกทุกประการ และต้องส่งบัตรฉบับเดิมคืน

ข้อ ๑๓ การเรียกบัตรคืน การเปลี่ยนบัตรใหม่ หรือการออกบัตรแทน ให้หมายเหตุไว้ในสำเนาบัตรทุกครั้งว่า ได้เรียกคืน เปลี่ยนใหม่ หรือออกบัตรแทน แคว้น เดือน ปีใด เพราะเหตุใด แล้วให้ผู้มีหน้าที่ลงชื่อรับรองรูปถ่ายตามข้อ ๒ (๓) ลงนามกำกับไว้ทุกครั้ง

ข้อ ๑๔ ให้กองการเจ้าหน้าที่ สำนักงานปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นผู้ปฏิบัติการให้เป็นไปตามระเบียบนี้

ข้อ ๑๕ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

พลตรี นราธิป

รองนายกรัฐมนตรี รักษาราชการแทน

นายกรัฐมนตรี

แบบ
สำเนาบัตรประจำตัวผู้ได้รับพระราชทาน
เหรียญราชการชายแดน

<div style="border: 1px solid black; padding: 10px; width: 150px; margin: 0 auto;"> <p>ติดรูปถ่าย ขนาด ๔ x ๕ ซม.</p> </div> <p>ข้าพเจ้าขอรับรองว่าเป็นรูปถ่ายของ</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>(บนรูปถ่ายจะต้องมีตราคุณรูป — เหรียญราชการชายแดน ประทับเป็นสำคัญ)</p>	<p>เลขทะเบียนที่</p> <p>ออกเมื่อ</p> <p>ข้าพเจ้าขอรับรองว่า เป็นผู้ที่ได้รับพระราชทาน เหรียญราชการชายแดนจริง</p> <p>.....</p> <p>รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทย</p>
--	--

ลายนิ้วหัวแม่มือซ้าย
ผู้ถือบัตร

ลายนิ้วหัวแม่มือขวา
ผู้ถือบัตร

สำเนาถูกต้อง

(ลงชื่อ).....

(.....)

(ตำแหน่ง).....

...../...../.....

หมายเหตุ กรณีนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงสมัครใหม่/ออกบัตรแทน

แต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

(ลงชื่อ).....

(.....)

(ตำแหน่ง).....

...../...../.....

ได้รับบัตรเหรียญราชการชายแดน

(ลงชื่อ).....

(.....)

(...../...../.....)

ที่ สร ๐๔๐๒/ว. ๕๘

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๒๕ พฤษภาคม ๒๕๑๑

เรื่อง การให้ข้าราชการ การให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์และการเขียนเรื่องลงหนังสือพิมพ์

เรียน (เวียนกระทรวงทบวงกรม)

อ้างถึง หนังสือที่ น.ว. ๖๓/๒๕๐๐ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๐๐ ที่ น.ว. ๗๒/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๐๒
ที่ สร ๐๔๐๒/ว. ๓๕ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๑๐ และที่ สร ๐๔๐๒/ว. ๘๕ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๑๐

ตามที่ได้แจ้งมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การปฏิบัติในการให้ข้าราชการ การให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ และการเขียนเรื่องลงหนังสือพิมพ์ของข้าราชการมาเพื่อถือปฏิบัติ ความแจ้งอยู่แล้ว นั้น

ในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๑๑ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีเสนอว่า ตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติกำหนดหลักปฏิบัติในการให้ข้าราชการ การให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ และการเขียนเรื่องลงหนังสือพิมพ์ขึ้นไว้แล้วนั้น ปรากฏว่า ยังมีการปฏิบัติฝ่าฝืนต่อมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวแล้วนั้นอยู่ จึงเห็นเป็นการสมควรให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ กำชับข้าราชการในสังกัดให้ถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีในเรื่องนี้อย่างเคร่งครัด

ในที่สุด คณะรัฐมนตรีได้ลงมติเห็นชอบด้วยตามที่ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีเสนอ และให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ กำชับข้าราชการในสังกัดให้ถือปฏิบัติตามมติคณะรัฐมนตรีในเรื่องนี้อย่างเคร่งครัด

จึงขอเวียนมาเพื่อถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทธี

(นายมนูญ บริสุทธี)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองการประชุมคณะรัฐมนตรี

ควมมาก

ท น.ว. ๖๓/๒๕๐๐

กรมสารบรรณคณะรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง

๒๐ เมษายน ๒๕๐๐

เรื่อง การให้ข้าราชการหรือการให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์

เรียน เวียงกระทรวงทบวงกรม

อ้างถึง หนังสือที่ น.ว. ๖๓/๒๕๐๐ ลงวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๐๐ หนังสือที่ น.ว. ๑๔๓/๒๕๐๐ ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๐๐ และหนังสือที่ น.ว. ๗/๒๕๐๐ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๐๐

ตามที่คณะรัฐมนตรีได้ลงมติวางหลักเกณฑ์ และวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการให้ข้าราชการ หรือให้ สัมภาษณ์ หนังสือพิมพ์ เพื่อถือเป็นหลักปฏิบัติไว้ คือ ๑) เรื่องที่เกี่ยวกับข้อเท็จจริง ให้ข้าราชการชั้นอธิบดี หรือผู้ที่อธิบดีมอบหมาย เป็นผู้ให้ข้าราชการหรือให้สัมภาษณ์ เมื่ออธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมายได้ให้ข้าราชการหรือให้สัมภาษณ์ไปแล้วประการใด ก็ให้รายงานให้รัฐมนตรีเจ้าสังกัดทราบโดยด่วน ๒) เรื่องที่เกี่ยวกับข้อนโยบาย ให้รัฐมนตรีเจ้ากระทรวง หรือผู้ที่รัฐมนตรีมอบหมายเท่านั้น ให้ข้าราชการหรือให้สัมภาษณ์ได้ และในกรณีที่ผู้ให้ข้าราชการหรือให้สัมภาษณ์ไม่เป็นที่มั่นใจว่าหนังสือพิมพ์จะนำไปลงโดยถูกต้อง ก็ให้ทำเป็นลายลักษณ์อักษร ทั้งนี้ ให้รัฐมนตรีและข้าราชการดังกล่าวข้างต้น ให้ความร่วมมือกับผู้สื่อข่าว หรือผู้แทนหนังสือพิมพ์ ชี้แจงข่าวที่ควรเปิดเผยให้ได้ทราบ เพื่อบังคับข่าวคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง นั้น

ในคราวประชุมคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๐๐ คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเรื่องการให้ข้าราชการ หรือการให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ ตลอดจนการให้ข่าวเกี่ยวกับการประชุมคณะรัฐมนตรี ในที่สุดได้ลงมติว่า

๑. รัฐมนตรีอาจให้สัมภาษณ์เรื่องที่เข้าประชุมคณะรัฐมนตรีได้เฉพาะเรื่องในหน้าที่ แต่ไม่ให้แจ้งว่าเป็นมติ
 ๒. รัฐมนตรีเป็นผู้ให้สัมภาษณ์ในข้อนโยบาย ส่วนข้อเท็จจริงเป็นหน้าที่ของอธิบดีตามมติเดิม
- จึงเรียนขึ้นมายังเพื่อจักได้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) ปุ่น จาติกวณิช

(นายปุ่น จาติกวณิช)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรีฝ่ายการเมือง

ด่วนมาก

ที่ น.ว. ๗๒/๒๕๐๒

สำนักบริหารของนายกรัฐมนตรี

๒๕ มิถุนายน ๒๕๐๒

เรื่อง การให้ข้าราชการหรือให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน

อ้างถึง หนังสือที่ น.ว. ๖๓/๒๕๐๐ ลงวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๐๐

ตามที่ได้แจ้งมติคณะรัฐมนตรี เรื่อง การให้ข้าราชการหรือการให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ ตลอดจนการให้ข่าวเกี่ยวกับการประชุมคณะรัฐมนตรี เพื่อให้ถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป นั้น

บัดนี้ ท่านนายกรัฐมนตรีได้มีบัญชาให้ยืนยันข้อความเข้าใจมาว่า

๑. การให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับนโยบายของกระทรวงใด รัฐมนตรีเจ้ากระทรวงเป็นผู้มีหน้าที่ให้สัมภาษณ์
๒. ข้าราชการประจำ ไม่มีหน้าที่ให้สัมภาษณ์ในเรื่องนโยบายหรือเกี่ยวกับนโยบาย แต่ข้าราชการชั้นอธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมาย อาจให้สัมภาษณ์ได้เฉพาะในข้อเท็จจริงเกี่ยวกับหน้าที่ของกระทรวงทบวงกรมนั้น ๆ แล้วรายงานให้รัฐมนตรีเจ้ากระทรวงทราบโดยด่วน

จึงขอเรียนมาเพื่อทราบ และถือเป็นหลักปฏิบัติสืบไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) พลตรี อัมพร จินตกานนท์

(อัมพร จินตกานนท์)

เลขาธิการบริหารของนายกรัฐมนตรี

กองที่ปรึกษาและกรรมการ

ที่ สร ๐๔๐๒/ว. ๓๕

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑๑ เมษายน ๒๕๑๐

เรื่อง การเขียนเรื่องลงหนังสือพิมพ์

เรียน กระทรวงทบวงกรม

ด้วยในคราวประชุมคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๑๐ ได้พิจารณาเห็นว่า ตามที่คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๒ ว่า เพื่อเป็นการสนับสนุนและส่งเสริมสมรรถภาพของหนังสือพิมพ์ในระบอบการปกครองประชาธิปไตย จึงควรผ่อนผันให้ข้าราชการซึ่งถือว่าเป็นผู้ทรงคุณวุฒิเขียนเรื่องลงหนังสือพิมพ์ได้ ฉะนั้นถ้าข้าราชการผู้ใดประสงค์จะเขียนเรื่องลงหนังสือพิมพ์ก็ให้เขียนได้ แต่การเขียนนั้นต้องเขียนภายในกรอบของกฎหมาย และต้องได้รับอนุญาตจากเจ้ากระทรวงอีกชั้นหนึ่งก่อน การอนุญาตของเจ้ากระทรวงนั้นให้ถือเป็นการประจำ ไม่ต้องอนุญาตให้เขียนเป็นเรื่องทุกคราวไป และในการขออนุญาตดังกล่าวนี้ ให้ผู้ขออนุญาตระบุนามปากกาด้วยนั้น สมควรจะให้หมายความรวมถึงเรื่องที่เป็นข่าวสาร ทั้งที่เป็นข่าวของทางราชการและมีใช้ข่าวของทางราชการด้วย

ในที่สุด คณะรัฐมนตรีได้ลงมติให้ข้อความเข้าใจว่า เรื่องที่จะเขียนลงหนังสือพิมพ์ตามนโยบายมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๒ นั้น ได้แก่เรื่องต่าง ๆ ที่เขียนไปลงหนังสือพิมพ์ ตลอดจนเรื่องที่เป็นบทความและเรื่องที่เขียนเป็นข่าวส่งไปลงหนังสือพิมพ์ด้วย

จึงขอขึ้นบัญชี และได้แจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบแล้ว.

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทธิ์
(นายมนูญ บริสุทธิ์)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองการประชุมคณะรัฐมนตรี

ที่ สร ๐๔๐๒/ว. ๘๕

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๒๓ สิงหาคม ๒๕๑๐

เรื่อง มติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการเขียนเรื่องลงหนังสือพิมพ์ของข้าราชการ

เรียน กระทรวงทบวงกรม

อ้างถึง หนังสือที่ สร ๐๔๐๒/ว. ๓๕ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๑๐

ตามที่ได้แจ้งมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๘๒ และ ๑๑ เมษายน ๒๕๑๐ เกี่ยวกับการปฏิบัติในการที่ข้าราชการจะเขียนเรื่องต่าง ๆ ตลอดจนบทความและเรื่องที่เขียนเป็นข่าว ส่งไปลงหนังสือพิมพ์ มาเพื่อถือปฏิบัติความแจ้งอยู่แล้ว นั้น

บัดนี้ การไฟฟ้าตะวันออกเฉียงเหนือเสนอหาวิธีว่า มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวนี้จะครอบคลุมถึงพนักงานรัฐวิสาหกิจ ซึ่งมีได้มีฐานะเป็นข้าราชการด้วยหรือไม่

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๑๐ ลงมติว่า มติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวข้างต้นให้ถือปฏิบัติรวมถึงพนักงานในรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ ด้วย

จึงขอขึ้นบัญชีมา.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) มนูญ บริสุทธี
(นายมนูญ บริสุทธี)
เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองการประชุมคณะรัฐมนตรี

ที่ สร ๐๑๐๑/ว. ๒๕๔๐

สำนักงานรัฐมนตรี

๑๓ มิถุนายน ๒๕๔๑

เรื่อง ข้าราชการไม่ปฏิบัติงานตามตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง

เรียน เลขาธิการ ก.พ.

ด้วยสำนักงาน ก.พ. รายงานมาว่า ด้วย ก.พ. ได้รับรายงานว่ามีข้าราชการจำนวนหนึ่งที่ได้รับแต่งตั้งให้ไปดำรงตำแหน่งในส่วนภูมิภาค แต่ตัวมิได้ออกไปรับตำแหน่ง คงปฏิบัติงานอยู่ในส่วนกลางตามเดิม บางรายได้รับแต่งตั้งเป็นถึงหัวหน้าส่วนราชการระดับจังหวัด บางรายเป็นหัวหน้าโครงการระดับภาค ก็ยังคงอยู่ในส่วนกลางมีแต่ชื่อไปอยู่ในส่วนภูมิภาคเท่านั้น พฤติการณ์เช่นนี้ทำให้เป็นผลเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงหลายประการ เช่น ทำให้งานล่าช้าไม่แล้วเสร็จหรือเป็นไปคามแผนเร่งรัดพัฒนาชนบท และแผนพัฒนาประเทศ ประชาชนไม่ได้รับบริการตามนโยบายของทางราชการ งานไม่มีประสิทธิภาพ เพราะขาดกำลังคนและขาดการประสานงาน ทำให้ข้าราชการได้รับเงินเดือนไม่เหมาะสมกับปริมาณและคุณภาพของงาน ทำให้ไม่เป็นธรรมแก่ข้าราชการโดยทั่วไป ข้าราชการที่ปฏิบัติงานอยู่ในส่วนภูมิภาคบางคนอาจจะต้องทำงานหนักเป็นพิเศษ เพราะต้องทำแทนผู้ที่ไม่ไปรับตำแหน่ง ตลอดจนเป็นเหตุให้ข้าราชการเสียขวัญเสียกำลังใจเพราะความไม่เสมอภาคและความรู้สึกที่ว่าข้าราชการบางคนบางกลุ่มมีอภิสิทธิ์มากกว่าข้าราชการอื่น ๆ

ก.พ. จึงได้พิจารณาเห็นว่า ปัญหาที่น่าจะแก้ไขโดยรีบด่วน ด้วยการเสนอรายงานต่อ ฯพณ ฯ นายกรัฐมนตรี ตามหน้าที่ของ ก.พ. ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๑ (๕) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๔๑ ว่า “รายงานนายกรัฐมนตรีในกรณีที่ปรากฏว่ากระทรวงทบวงกรมไม่ได้ปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้หรือปฏิบัติการไปโดยไม่เหมาะสม เพื่อนายกรัฐมนตรีจะได้มีคำสั่งให้ปฏิบัติให้ถูกต้อง” โดยกราบเรียนขอให้ ฯพณ ฯ นายกรัฐมนตรี

๑. ได้โปรดกำชับให้ส่วนราชการต่าง ๆ จัดให้ข้าราชการไปปฏิบัติราชการตามตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งในส่วนภูมิภาคโดยเคร่งครัด

๒. ให้ผู้ตรวจราชการสำนักงานรัฐมนตรีซึ่งได้ออกไปตรวจราชการในส่วนภูมิภาคอยู่แล้ว มีหน้าที่ตรวจสอบเรื่องข้าราชการไม่ไปปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาคตามตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้งด้วย และหากมีกรณีเช่นนี้ ก็ให้ผู้ตรวจราชการสำนักงานรัฐมนตรีกราบเรียนรายงานต่อ ฯพณ ฯ นายกรัฐมนตรี ทันที่ สำนักงานรัฐมนตรีได้กราบเรียน ฯพณ ฯ นายกรัฐมนตรี แล้ว มีบัญชา “ให้ปฏิบัติตามที่ ก.พ. เสนอ”

จึงเรียนมาเพื่อทราบ.

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) พลโท บุญเรือน บัวจรรุญ

(บุญเรือน บัวจรรุญ)

รองปลัดสำนัก ฯ สังกัดราชการแทน

ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี

ที่ สร ๐๕๐๓/ว ๗

สำนักงาน ก.พ.

๓๐ พฤษภาคม ๒๕๑๑

เรื่อง การรับรองอนุปริญญาและปริญญาของมหาวิทยาลัยขอนแก่น
เรียน (เวียนกระทรวง)

ด้วย ก.พ. ได้ลงมติรับรองอนุปริญญาและปริญญาของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ว่าเป็นปริญญาซึ่งอาจบรรจุเข้ารับราชการได้ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๔๘๒ (พ.ศ. ๒๕๐๘) คือ

๑. อนุปริญญาวิทยาศาสตร สาขาวิชาเกษตรศาสตร์ และอนุปริญญาวิทยาศาสตร สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา เป็นปริญญา ซึ่งอาจบรรจุเข้ารับราชการได้ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๔๘๒ (พ.ศ. ๒๕๐๘) ข้อ ๕ (๑)

๒. ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิตสาขาวิชาเกษตรศาสตร์ และปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมโยธา เป็นปริญญาซึ่งอาจบรรจุเข้ารับราชการได้ตามกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๔๘๒ (พ.ศ. ๒๕๐๘) ข้อ ๕ (๒)

จึงเวียนมาเพื่อทราบ และโปรดแจ้งให้กรมในสังกัดทราบด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) พันเอก จินตา ณ สงขลา

(จินตา ณ สงขลา)

เลขาธิการ ก.พ.

กองวิชาการและสอบไล่

ที่ สร ๐๕๐๓/ว ๘

สำนักงาน ก.พ.

๓๐ พฤษภาคม ๒๕๑๑

เรื่อง การรับรองปริญญาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
เรียน (เวียนกระทรวง)

ด้วย ก.พ. ได้ลงมติรับรองปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (เกษตรศาสตร์) ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ว่าเป็น
ปริญญาซึ่งอาบรรจุเข้ารับราชการได้ตาม กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๔๘๒ (พ.ศ. ๒๕๐๘) ข้อ ๕ (๒)

จึงเวียนมาเพื่อทราบ และโปรดแจ้งให้กรมในสังกัดทราบด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) พันเอก จินดา ณ สงขลา

(จินดา ณ สงขลา)

เลขาธิการ ก.พ.

กองวิชาการและสอบไล่

๑๑. ควรจัดการเลื่อนเงินเดือนของข้าราชการส่วนกลาง และส่วนภูมิภาคให้มีอัตราส่วนเท่าเทียมกัน ซึ่งจะทำให้ข้าราชการส่วนภูมิภาคมีความสนใจและหมั่นขยันต่อการปฏิบัติงานมากขึ้น เพราะมีความหวังที่ได้เลื่อนเงินเดือนมากขึ้น

๑๒. จัดหาอุปกรณ์และเครื่องใช้ที่ทันสมัยไปให้ส่วนภูมิภาคให้พอเพียง ส่วนที่มีอยู่แล้วควรจะได้ปรับปรุงให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดี

๘. อุปสรรคเรื่องภาคและเขต การบำเหน็จความชอบ ทางหลวงจังหวัด เรื่องการสื่อสารและการบังคับบัญชา (จากการอภิปรายของรุ่นที่ ๑๒ กลุ่มที่ ๒)

๑. เรื่องภาคและเขต

สภาพและลักษณะของปัญหา

ภาคหรือเขตไม่ได้ทำหน้าที่ทางวิชาการตามที่มีกฎหมายมอบอำนาจให้ไว้เท่านั้น แต่ได้เข้าบริหารราชการส่วนภูมิภาค เช่น ในการพิจารณาขึ้นเงินเดือน การแต่งตั้งโยกย้าย และการลงทัณฑ์ เป็นเหตุให้เสียการบังคับบัญชา และเป็นเหตุให้งานล่าช้า

มูลเหตุของปัญหา

เพราะระเบียบที่กระทรวงทบวงกรมวางไว้ให้ปฏิบัตินั้น ยังมีได้มีความเข้าใจตกลงกันในรายละเอียด และบางกรมก็ส่งวนอำนาจ

วิธีแก้ไข

ควรให้ภาคและเขตทำหน้าที่ทางวิชาการ ภาคและเขตอาจปฏิบัติหน้าที่อยู่ในกรุงเทพ ฯ ก็ได้ เป็นการประหยัด

๒. เรื่องบำเหน็จความชอบ

สภาพและลักษณะของปัญหา

การพิจารณาบำเหน็จความชอบประจำปี ทางส่วนกลางไม่ถือเอาคำวินิจฉัยของส่วนภูมิภาคเป็นยุติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่ส่วนภูมิภาคมิได้เสนอขอ หรือขอน้อยให้มาก ทำให้เสียการบังคับบัญชา

มูลเหตุของปัญหา

เพราะระเบียบหรือกฎหมายวางข้อกำหนดไว้กว้าง ไม่มีการประสานงานตกลง
วิธีปฏิบัติไว้ให้แน่นอน

วิธีการแก้ไข

ควรจะได้มีการพิจารณาทบทวนปัญหาเรื่องนี้ และวางวิธีการปฏิบัติไม่ให้มีการ
ก้ำก่ายกัน และเห็นควรให้ฟังความเห็นของส่วนภูมิภาคเป็นสำคัญ

๓. เรื่องทางหลวงจังหวัด

สภาพและลักษณะของปัญหา

การสร้างทางหลวงจังหวัดมีความไม่สะดวกบางประการ เช่น อาจไม่ได้รับความ
ร่วมมือจากประชาชนในส่วนภูมิภาค และรัฐบาลอาจต้องซื้อที่ดินที่จะสร้างถนน ซึ่งทาง
ส่วนภูมิภาคอาจขอให้ประชาชนสละที่ดินให้เป็นการร่วมมือได้ ฯลฯ

มูลเหตุของปัญหา

เพราะโอนการสร้างทางหลวงจังหวัดไปให้ส่วนกลางทำ

วิธีการแก้ไข

ควรให้ส่วนภูมิภาคเป็นเจ้าของเรื่อง และให้กรมทางหลวงให้ความช่วยเหลือ
ร่วมมือทางวิชาการและเครื่องจักรกล

๔. เรื่องการสื่อสารทางโทรศัพท์

สภาพและลักษณะของปัญหา

การสื่อสารทางโทรศัพท์ระหว่างส่วนกลางและส่วนภูมิภาคไม่สะดวก

มูลเหตุของปัญหา

เพราะไม่มีงบประมาณไว้ให้ชำระค่าโทรศัพท์ทางไกล และการโทรศัพท์ยังไม่
แพร่หลาย

วิธีการแก้ไข

ควรมีงบประมาณไว้ให้ส่วนภูมิภาคพูดโทรศัพท์ทางไกล และส่งเสริมให้มี
โทรศัพท์ใช้โดยแพร่หลายทั่วประเทศ

๕. เรื่องการบังคับบัญชาข้าราชการ

สภาพและลักษณะของปัญหา

จังหวัดยังไม่เป็นศูนย์การบังคับบัญชาข้าราชการส่วนภูมิภาคโดยแท้จริง

มูลเหตุของปัญหา

กฎหมายที่มีใช้อยู่ในขณะนี้ เปิดช่องทางให้มีการบังคับบัญชาได้หลายฝ่าย

วิธีการแก้ไข

ควรจะได้มีการพิจารณาเรื่องนี้เสียใหม่ โดยให้ข้าราชการพลเรือนที่เป็นส่วนภูมิภาค ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดินขึ้นโดยตรงต่อศูนย์การบังคับบัญชาของจังหวัดโดยแท้จริง

๙. อุปสรรคทางราชการส่วนกลางกับอุปสรรคทางราชการส่วนภูมิภาค

(จากการอภิปรายของรุ่นที่ ๑๒ กลุ่มที่ ๓)

สภาพและลักษณะของปัญหา

อันการประสานงานนั้นย่อมเป็นที่ทราบกันอยู่แล้วว่า หมายความว่าการทำงานร่วมกันโดยราบรื่น เพื่อให้งานของหมู่คณะบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมาย สำหรับราชการส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคก็มีความจำเป็นที่จะต้องมีการประสานงานกันดังกล่าวด้วย มิฉะนั้นแล้วราชการจะดำเนินไปโดยราบรื่นและสำเร็จตามเป้าหมายของรัฐบาลได้ยาก ทั้งๆ ที่เป็นที่ทราบกันดังกล่าวมาแล้ว แต่การประสานงานระหว่างราชการส่วนกลางกับส่วนภูมิภาคก็ยังมีอุปสรรคอยู่บางประการ ซึ่งอาจแยกพิจารณาได้เป็น ๒ ทาง กล่าวคือ อุปสรรคทางราชการส่วนกลาง กับอุปสรรคทางราชการส่วนภูมิภาค

มูลเหตุของปัญหา

สำหรับอุปสรรคทางราชการส่วนกลางนั้น มีในกรณีต่อไปนี้

๑. ทัวบทกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ หรือหนังสือราชการที่ส่งไปยังส่วนภูมิภาค ให้ปฏิบัติยังไม่ชัดเจน ทำให้เกิดความเข้าใจผิด และปฏิบัติไม่ตรงตามวัตถุประสงค์

๒. มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงตัวบทกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับหลายครั้งหลายหน ทำให้ผู้ปฏิบัติเกิดความสับสนในการปฏิบัติ

๓. เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบปฏิบัติงานไปโดยขาดความรอบคอบ ไม่ศึกษาตัวบทกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และหนังสือราชการที่สั่งการไป และบางครั้งก็ปฏิบัติงานไปโดยมีอคติ

๔. การคมนาคมไม่สะดวก ทำให้การปฏิบัติราชการล่าช้า

๕. อุปกรณ์ในการทำงาน เช่น เครื่องมือสื่อสาร ยานพาหนะ พัสดุครุภัณฑ์ สำหรับใช้ในสำนักงานมีไม่เพียงพอ

๖. เจ้าหน้าที่มีไม่เพียงพอ

ส่วนอุปสรรคทางราชการส่วนภูมิภาค มีในกรณีต่อไปนี้

๑. ราชการส่วนกลางให้ความสนใจกับส่วนภูมิกษณน้อยไป โดยคิดว่เมื่อได้ส่งการไปแล้วต้องทำได้

๒. ขาดการติดตามผลงานระหว่างกัน

๓. มนุษยสัมพันธ์ระหว่างกันมีน้อยไป

๔. งาน ในส่วนภูมิภาคที่ต้องผ่านการพิจารณาของหลายกระทรวงทบวงกรม เช่น การขออนุญาตทำเหมืองแร่ จะต้องผ่านการพิจารณาของกรมที่ดิน กรมป่าไม้ และกรมทรัพยากรธรณี กว่าจะได้รับอนุญาตต้องเสียเวลาหลายปี

๕. งานของราชการส่วนกลางบางอย่างที่เข้าไปดำเนินการในส่วนภูมิภาค แต่งานนั้นๆ มิได้ให้จังหวัดได้รู้เห็นด้วยเลย เช่น งานสร้างทางของกรมทาง งานฟื้นฟูป่าไม้ งานบำรุงรักษาป่าของกรมป่าไม้หน่วยพัฒนา และหน่วยสำรวจของกรมต่างๆ จึงยังมิได้รับความร่วมมือตามสมควร

วิธีการแก้ไข

วิธีการแก้ไขอุปสรรคทางราชการส่วนกลางควรจะได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

๑. ทำความเข้าใจเกี่ยวกับตัวบทกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับหรือหนังสือราชการ โดยวิธีทำคำอธิบายชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษร จัดให้มีการประชุมชี้แจงหรือสัมมนาเพื่อเพิ่มความเข้าใจกับพยายามติดตามผลโดยใกล้ชิด

๒. จัดให้การประมวลตัวบทกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ หรือหนังสือราชการที่ส่งงานไปให้เป็นหมวดหมู่ เพื่อให้ง่ายแก่การศึกษาและค้นคว้า และสำหรับบางเรื่องที่สลับซับซ้อนมากควรจัดทำคู่มือในการปฏิบัติงานนั้น

๓. พัฒนาเจ้าหน้าที่ในสังกัดต่อไป

ก. ให้เกิดความสำนึกถึงความรับผิดชอบในการงาน

ข. ให้ศึกษาเพิ่มเติมให้มีสมรรถภาพในการทำงาน

ค. ให้ปฏิบัติงานด้วยความเที่ยงธรรม

๔. ปรับปรุงการคมนาคมให้ดียิ่งขึ้น

๕. จัดอุปกรณ์ในการทำงานให้เพียงพอกับปริมาณของงาน

๖. จัดเจ้าหน้าที่ให้เพียงพอกับปริมาณของงาน

ส่วนวิธีการแก้ไขอุปสรรคของทางราชการส่วนภูมิภาค ควรดำเนินการดังต่อไปนี้

ไปนี้

๑. ราชการส่วนกลางต้องให้ความสนใจแก่ราชการส่วนภูมิภาคให้มากยิ่งขึ้น โดยให้คำนึงถึงกำลังคนและความสามารถของราชการส่วนภูมิภาค

๒. ต้องมีการติดตามผลงานอยู่เสมอ

๓. เพิ่มพูนการปฏิบัติตามหลักมนุษยสัมพันธ์ให้ดียิ่งขึ้น

๔. เรื่องราชการที่เกี่ยวข้องกันหลายกระทรวงทบวงกรม ควรให้มีคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนของกระทรวงทบวงกรมที่เกี่ยวข้องร่วมกันพิจารณาให้เสร็จไปในคราวเดียวกัน

๕. ควรให้จังหวัดได้รับรู้บ้าง เพื่อจังหวัดจะได้ให้ความร่วมมือตามสมควร

ค. ปัญหาเรื่องการพัฒนาภูมิภาค

การพัฒนาภูมิภาคในด้านต่างๆ เป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งในการบริหารงาน ซึ่งผู้เข้าร่วมสัมมนา ได้สนใจตั้งเป็นหัวข้อในการสัมมนาของรุ่นต่างๆ คือ รุ่นที่ ๑๐ กลุ่มที่ ๓ ครั้งที่ ๒ (ระหว่างวันที่ ๑๓-๒๓ มกราคม ๒๕๐๘) รุ่นที่ ๑๒ กลุ่มที่ ๒ ครั้งที่ ๒ (ระหว่างวันที่ ๑๔-๒๔ กรกฎาคม ๒๕๐๘) และรุ่นที่ ๑๔ เรื่องที่ ๒ (ระหว่างวันที่ ๑๔-๒๕

กุมภาพันธ์ ๒๕๐๙) เนื่องจากผู้เข้าสัมมนามีความรู้และประสบการณ์แตกต่างกันและแบ่งเป็นหลายรุ่นหลายกลุ่ม จึงพิจารณาปัญหาไปในด้านต่างๆ กัน ทั้งจะแยกให้เพิ่มต่อไปก็คือ^๓

๑. การพัฒนาเศรษฐกิจในส่วนภูมิภาค (จากการอภิปรายของรุ่นที่ ๑๐ กลุ่มที่ ๓ ครั้งที่ ๒)

สภาพและลักษณะของปัญหา

การพัฒนาเศรษฐกิจของส่วนภูมิภาค โดยทั่วไปยังไม่ก้าวหน้าไปได้เท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่รัฐบาลได้ดำเนินตามแผนพัฒนาการเศรษฐกิจของชาติมาเป็นเวลา ๔ ปีเศษแล้ว

มูลเหตุ

๑. กำลังคนไม่พอ

๑.๑ ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นเพียง Symbolic ของจังหวัด เพราะมีผู้ได้บังคับบัญชาในสายการบังคับบัญชาแท้ ๆ คือ คนรต. และหรือคนเรือ แม้แต่อักษรเลขซึ่งทำหน้าที่เลขานุการก็ยังขึ้นกับกรมการปกครอง นอกนั้นเป็นผู้แทนของส่วนกลางทั้งสิ้น

๑.๒ เจ้าหน้าที่ในแผนกการต่างๆ ในส่วนภูมิภาคในปัจจุบันนี้ บางแผนกยังไม่มีตัวเจ้าหน้าที่ไปประจำ เช่น ประชาสงเคราะห์จังหวัด อุตสาหกรรมจังหวัด และโยธาจังหวัด เป็นต้น บางแผนกมีเจ้าหน้าที่อยู่ก็ไม่เพียงพอ เช่น แผนกข้าว แผนกกสิกรรม และแผนกสัตว์แพทย์เหล่านี้

๒. กำลังเงินไม่พอ

๒.๑ รายได้ที่เป็นขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น กล่าวได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ต่ำมากไม่เพียงพอแก่การพัฒนาท้องถิ่น

๒.๒ แม้งบประมาณที่ส่วนกลางจัดสรรไปให้ก็อยู่ในเกณฑ์ต่ำไม่เพียงพอเช่นเดียวกัน

๓. ขาดเครื่องมือเครื่องใช้ (Tools, Equipment, Transportation, etc) เช่น เครื่องมือทุ่นแรง ยานพาหนะ และเครื่องมือสื่อสาร เป็นต้น

^๓ Ibid., หน้า ๑๓๗-๓๘, ๑๖๒-๖๔ และเอกสารประกอบการสัมมนาพัฒนานักบริหารรุ่นที่ ๑๔ เรื่องที่ ๒ ณ โรงแรมบางแสนของ อ.ส.ท. ชลบุรี เมื่อวันที่ ๑๔-๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๘ (พิมพ์โรเนียว)

๔. ระบบการบริหารงานส่วนภูมิภาคยังไม่เหมาะสม

๔.๑ ไม่มีอำนาจเต็มในการปกครองบังคับบัญชา เช่น การแต่งตั้ง การโยกย้าย และการให้คุณให้โทษข้าราชการในบังคับบัญชา เป็นต้น

๔.๒ การปฏิบัติราชการในเรื่องซึ่งเกี่ยวข้องกับหน่วยงานหลายหน่วย ไม่มีการปรึกษาหารือหรือทำความเข้าใจ วางแผน และนโยบายร่วมกัน ต่างหน่วยต่างทำ โดยเฉพาะส่วนกลาง ต่างฝ่ายต่างสั่งงานโดยตรงไปยังหน่วยงานในส่วนภูมิภาค เป็นเหตุให้ส่วนภูมิภาคประสบความยุ่งยากในการปฏิบัติ เป็นเหตุให้งานดำเนินไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ

๔.๓ ราษฎรไม่ได้รับความปลอดภัยในการประกอบอาชีพเพียงพอ เพราะมีโจรผู้ร้ายรบกวน เป็นเหตุบั่นทอนการผลิต และความเจริญทางเศรษฐกิจของส่วนภูมิภาค

๕. ขาด Technology

ราษฎรยังขาดความรู้ทางวิชาการที่จำเป็นในการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ

๖. ขาดการประสานงานที่ดี

การประสานงานระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค และในระหว่างส่วนภูมิภาคด้วยกันยังไม่พอ

วิธีแก้ไข

๑. ควรจัดตั้งสำนักงานจังหวัด (Secretary Office) ขึ้น โดยมีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานในสำนักงานนี้ (มีอัตรา) อย่างเพียงพอ และเหมาะสมแก่การปฏิบัติงานในหน้าที่ตามคุณภาพและปริมาณของงาน โดยให้มีหน้าที่เป็นสำนักงานเลขานุการของผู้ว่าราชการจังหวัด

๒. เพิ่มกำลังคน ได้แก่เจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานของหน่วยราชการที่เป็นผู้แทนของส่วนกลางให้มากขึ้น ให้เพียงพอแก่การปฏิบัติงานที่จำเป็น

๓. มอบอำนาจในการบังคับบัญชา การแต่งตั้ง การให้คุณให้โทษ และการโยกย้ายข้าราชการในบังคับบัญชา ตลอดจนปัจจัยต่าง ๆ ให้เหมาะสมและเพียงพอ สมควรกับภาระรับผิดชอบ

๔. ควรจัดระบบการตรวจงานให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
๕. จังหวัดควรจะได้รับความช่วยเหลือในด้านการเงินดังต่อไปนี้
 - ๕.๑ จัดสรรเงินภาษีอากรซึ่งเก็บได้ในจังหวัดนั้น ให้นำมาใช้ในการพัฒนาจังหวัดได้มากขึ้น
 - ๕.๒ ควรจัดให้มีเงินอุดหนุน (Grant and Aid) จากส่วนกลางตามความจำเป็น
๖. สนับสนุนให้จังหวัดได้มีเครื่องทุ่นแรง ยานพาหนะและเครื่องมือสื่อสาร ฯลฯ ให้เพียงพอแก่การเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจของท้องถิ่น
๗. ปรับปรุงการสอบสวนและการปราบปรามโจรผู้ร้ายให้เหมาะสม และมีประสิทธิภาพ
๘. ควรส่งเจ้าหน้าที่ฝ่ายวิชาการตามสายงาน มาให้ความช่วยเหลือทางวิชาการแก่ราษฎร
๙. ปรับปรุงการประสานงานให้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม (โปรดดูวิธีแก้ไขตามปัญหาเรื่องอุปสรรคในการประสานงานระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค)
๑๐. สนับสนุนให้ส่วนภูมิภาคมีตลาดจำหน่ายผลผลิต (Marketing)
๒. การส่งเสริมอาชีพในทางเกษตรกรรม (จากการอภิปรายของรุ่นที่ ๑๒ กลุ่มที่ ๒ ครั้งที่ ๒)

สภาพและลักษณะของปัญหา

๑. ประชาชนชาวไทยประมาณร้อยละ ๘๕ มีอาชีพในทางเกษตรกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการทำนา ทำไร่ และเลี้ยงสัตว์ แต่เดิมมาได้อาศัยโค กระบือ และเครื่องมือไถ คราด สมัยเก่า รวมทั้งพืชพันธุ์ที่มีมาแต่ดั้งเดิมเข้าช่วยเหลือการเกษตรทั่วไป
๒. ในปัจจุบันสัตว์พาหนะโค กระบือ เพิ่มขึ้นไม่เพียงพอ และเครื่องอุปกรณ์ต่างๆ เช่น เครื่องทุ่นแรง พันธุ์พืช ปุ๋ย ก็ต้องซื้อหาด้วยราคาแพง แต่จำหน่ายพืชผลบางส่วนได้ในราคาต่ำเกินควร รายได้ไม่พอรายจ่าย ทำให้การพัฒนาการเศรษฐกิจไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร
(อ่านต่อเดือนหน้า)

จดหมายถึงบรรณาธิการ

ที่ว่าการอำเภอนบพ จังหวัดขอนแก่น

๓ พฤษภาคม ๒๕๑๑

เรียน ท่าน บ.ก. วารสารข้าราชการ

ผมอ่านพบว่าทางราชการกำลังพิจารณาปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และหวังว่าคงจะไม่เลวลง เช่น บัญชีอัตราเงินเดือนใหม่ ผมเกิดความคิดขึ้นอันหนึ่งซึ่งอาจจะชั่เท่ที่สุด อยากจะเสนอมาร่วมได้โปรดพิจารณาทั่วกัน ถ้าดีก็พอค่อยยังชั่ว แต่ถ้าไม่ดี หรือยังไม่ถึงขนาดก็โยนทิ้งไปเสีย

ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่อง บำเหน็จ อย่างเดียว คือ การจ่ายเงินบำเหน็จให้แก่ข้าราชการให้จ่ายได้ไม่เกิน ๒ ครั้ง คือ ครั้งที่ ๑ เมื่อมีอายุราชการไม่น้อยกว่า ๒๕ ปี จ่ายบำเหน็จให้แล้วคงอยู่ในราชการและมีสิทธิ์เช่นเดียวกับข้าราชการทั่วไป จ่ายครั้งที่ ๒ เมื่อทาลาออก ให้ออก หรือเกษียณอายุ เมื่อรับบำเหน็จครั้งที่ ๑ แล้ว ครั้งที่ ๒ ก็ต้องรับบำเหน็จจะเปลี่ยนเป็นขอรับบำนาญไม่ได้ และให้นับเฉพาะอายุราชการใหม่มาคำนวณบำเหน็จ ทั่วอย่าง

นาย ก. ข้าราชการชั้นตรีเงินเดือน ๑,๓๐๐ บาท อายุราชการ ๒๕ ปี ขอรับบำเหน็จครั้งที่ ๑ เฉพาะ ๒๕ ปี เป็นเงิน $๑,๓๐๐ \times ๒๕ = ๓๒,๕๐๐$ บาท รับแล้วคงรับราชการต่อไป มีสิทธิ์ได้เลื่อนชั้นและขึ้นเงินเดือน อยู่ต่อมา ๕ ปีได้รับเงินเดือน ๑,๘๐๐ บาท ขอลาออกฐานรับราชการนาน คิดบำเหน็จให้เพียง ๕ ปี คือ $๑,๘๐๐ \times ๕ = ๙,๐๐๐$ บาท รวมนาย ก. ได้รับบำเหน็จ $๓๒,๕๐๐ + ๙,๐๐๐ = ๔๑,๕๐๐$ บาท

หรือถ้า นาย ก. รับราชการต่อไปอีกจนเกษียณอายุ (๑๗) ปี และได้รับเงินเดือนข้าราชการชั้นโทขึ้น ๒,๓๐๐ บาท นาย ก. จะได้บำเหน็จครั้งที่ ๒ เป็นเงิน $๒,๓๐๐ \times ๑๗$ เท่ากับ ๒๙,๑๐๐ บาท รวมกับครั้งแรก $๓๒,๕๐๐ + ๒๙,๑๐๐ = ๖๑,๖๐๐$ บาท แต่ถ้านาย ก.

รับบำเหน็จครั้งเดียวเมื่อเกษียณอายุ ซึ่งจะมีอายุราชการ ๔๒ ปี เป็นเงิน 2300×42 เท่ากับ ๙๖,๖๐๐ บาท นาย ก. จะได้รับบำเหน็จครั้งเดียวมากกว่ารับ ๒ ครั้ง คือ $96,600 - 61,600 = 35,000$ บาท

หรือถ้า นาย ก. ตามตัวอย่างแรก คือ ไม่ขอรับบำเหน็จ ๒ ครั้ง ครั้งแรกเมื่ออายุราชการ ๒๕ ปี ครั้งที่ ๒ อีก ๕ ปี รวม ๓๐ ปี นาย ก. รับราชการต่อมาและได้เลื่อนเงินเดือนมาจนถึง ๑,๘๐๐ บาท อายุราชการ ๓๐ ปี จะได้เงิน $1,800 \times 30 = 54,000$ บาท จะได้มากกว่าแยกรับเป็น ๒ ครั้ง $54,000 - 42,500 = 11,500$ บาท คิดกลับกันรัฐบาลจะประหยัดเงินบำเหน็จของนาย ก. ไว้ได้ถึง ๑๒,๕๐๐ บาท

ในระหว่างที่ นาย ก. รับราชการมาอีก ๕ ปี และได้เลื่อนเงินเดือนปีละ ๑ ขั้น คือ ๑,๔๐๐—๑,๕๐๐—๑,๖๐๐—๑,๗๐๐—๑,๘๐๐ บาท จะเป็นเงินที่รัฐบาลจ่ายให้นาย ก. ในระยะ ๕ ปี คือ ๙๖,๐๐๐ บาท ถ้าเอาเงินบำเหน็จที่รัฐบาลประหยัดได้ ๑๒,๕๐๐ บาทหักออก คือ $96,000 - 12,500 = 83,500$ บาท จะเป็นเงินจำนวนจริงที่รัฐบาลจ้างนาย ก. ทำงานมาอีก ๕ ปี (๖๐ เดือน) เฉลี่ยแล้วห้าปีหลังนาย ก. ได้รับเงินเดือน ๆ ละ ๑,๓๙๒ บาท ทั้งๆ ที่ภาระหน้าที่รับผิดชอบเพิ่มมากขึ้น (เพราะได้รับเงินเดือนสูงขึ้น)

เหตุผลที่ให้จ่ายบำเหน็จ ๒ ครั้ง เพราะ

- มีเสียงบ่นกันว่า มีเงินเมื่อเกษียณมีประโยชน์เฉพาะตัวข้าราชการผู้นั้นน้อย
- จะสร้างบ้านอยู่ หรือจะลงทุนไว้อ่อน เมื่อออกจากงานไปจะได้ไม่ต้องประสบข้อยุ่งยากต่างๆ

— ต้องการปลดปล่อยหนี้สิน

— ลงทุนเพื่อการศึกษาของลูกแล้ว ตัวจะตายนอนตาหลับ

ตัวเลขที่แสดงมาจะเห็นว่า ข้าราชการผู้ขอรับบำเหน็จ ๒ ครั้ง มีแต่ทางขาดทุน เช่นนี้ จะมีผู้ขอรับบำเหน็จ ๒ ครั้งหรือไม่ ผมว่าต้องมีผู้ขอรับบำเหน็จ ๒ ครั้งกันบ้าง เพราะ

- กว้างเหตุผลที่ต้องจ่ายบำเหน็จ ๒ ครั้งก็กล่าวข้างบน

— ถ้าคิดว่า ปลดปล่อยหนี้สิน เช่น เงินกู้ ๑๐,๐๐๐ บาท ดอกเบี้ยอย่างต่ำร้อยละ ๒ ต่อเดือน (ดอกเบี้ยต่ำกว่าหนี้คนจนและระดับกลางหาไม่ได้อีกแล้ว) จะเป็นเดือนละ ๒๐๐ บาท หรือปีละ ๒,๔๐๐ บาท ถ้า ๔ ปี เป็นเงิน ๑๒,๐๐๐ บาท

— กรณีกู้เงินมาลงทุนก็ต้องเสียดอกเบี้ยเช่นเดียวกัน ถ้าได้เงินบำเหน็จมา แม้จะน้อยก็ไม่ต้องเสียดอกเบี้ย มีความสุขสบายใจกว่า

ข้อควรพิจารณา

๑. ถ้าจ่ายบำเหน็จแบบนี้จะเป็นเสมือนการจ่ายบำนาญที่มากและยาวนานเกินไป คือจ่ายบำเหน็จแล้วยังให้เงินเดือนและมีสิทธิเลื่อนชั้น เลื่อนชั้น ได้อยู่ ข้อนี้ถ้าพิจารณาตามตัวเลขคงตัวอย่างข้างบน (ตอนนาย ก. ได้เงินเดือน ๕ ปีหลังเดือนละ ๑,๓๕๒) ก็เป็นจำนวนไม่มากนัก และทางราชการยังได้ตัวนาย ก. ทำงานให้อยู่ ส่วนที่วาระเวลาที่ให้เงินเดือนยาวนานเกินไปนั้น ก็คงไม่เกิน ๑๗ ปีเพราะต้องเกษียณอายุ เทียบเคียงกับเวลาที่ผู้ขอรับบำนาญจะได้รับเงินก็อยู่ในระยะเดียวกัน

๒. เรื่องการเงินของประเทศจะลึกซึ้งยากง่ายอย่างไรก็ตาม ผมไม่มีความรู้และสงสัยว่าจะมาติดอยู่ตรงนี้ แต่ถ้าดูตามตัวอย่างที่ผมทำมาเสนอนักน่าจะทำได้

๓. เกรงว่าข้าราชการผู้ได้รับเงินบำเหน็จไปแล้วจะใช้จ่ายฟุ่มเฟือย เกยตัว ก่อหนี้สินเพิ่มขึ้น จะเสียผลในทางราชการ ผมว่าข้อวิตกนี้คงจะเกินเหตุไป

๔. เกรงว่าผู้รับบำเหน็จครั้งที่ ๑ ไปแล้วจะไม่รักและปฏิบัติหน้าที่ราชการ จะหาทางโกงหรือกอบโกยเพื่อประโยชน์ส่วนตัว

ปัญหาเรื่องคนโกง หรือกอบโกยนี้แก้ยาก คนโกงนั้นมีเวลาและโอกาสเพียง ๑ วินาทีก็โกง แต่มีหลักอยู่อันหนึ่งว่า คนเราโดยทั่วไปเมื่ออายุมากเข้าและมีฐานะพอสมควรนิสัยสันดานเหล่านั้นจะเสื่อมถอยลง เพราะทุกคนไม่ใช้อยู่เพื่อจะโกง

ปัญหาเรื่องคนจะไม่รักและปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยดี เพราะความหวังในเงินบำเหน็จก้อนใหญ่หมดไปแล้วนั้น ข้อนี้พิจารณาจากพฤติกรรมที่เป็นอยู่ในขณะนี้ ข้าราชการ

ส่วนมากที่อายุไม่เกิน ๓๕ ปี มักไม่คิดถึงเรื่องบำเหน็จบำนาญ ต่อจากนั้นมาจนถึงอายุ ๕๐ ปี จะคิดถึงเรื่องบำเหน็จบำนาญบ่อยครั้งเข้า การงานที่เคยเข้มแข็งคึกคัก ก็ค่อยซาลงหรือจะเรียกว่า สุขุมคำภีรภาพขึ้นก็ได้ แต่พออายุ ๕๐ ปีขึ้นไป คิดเรื่องบำเหน็จบำนาญเป็นงานประจำ หวาดผวากลัวแต่จะไม่มีโอกาสได้รับ งานที่อ้างว่าสุขุมคำภีรภาพนั้น ที่แท้ก็คือ “การอุ้งน” ความคติริเริ่ม การติดตามเร่งรัดผลงานจะลดถอย คำพูดที่ว่า “เข้าสามเย็นสาม” ก็คือ “บ้านเมืองไม่ใช่ของข้าคนเดียว” ชักจะนำมาใช้มากขึ้น เรื่องเช่นนี้คงเป็นสิ่งที่รู้และปรากฏอยู่ทั่วไปในหมู่ข้าราชการที่ชอบพูดความจริง ทั้งนี้ผลงานจะเป็นประการใดขอได้โปรดพิจารณาเอาเอง

ในกรณีจ่ายเงินบำเหน็จ ๒ ครั้งตามที่กล่าวมานี้ ทำให้ข้าราชการมีหลักฐานที่ ปลอดหนี้สิน หมกหมุ่นกังวลในเรื่องอนาคต ก็เชื่อว่าการทำงาน การตัดสินใจ การริเริ่ม งานหนัก ก็สู้ จะดีกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้แน่นอน

การจ่ายโบนัส ๖ เดือนครั้ง หรือปีละครั้ง ทำให้คนรักงาน ทำงานดีขึ้นได้ฉับไฉน การจ่ายบำเหน็จ ๒ ครั้ง ก็จะทำให้คนรักงานและทำงานดีขึ้นได้ฉับไฉน

ผมอยากขอความรู้จากท่านหรือคนอื่นด้วย

ขอแสดงความนับถือ

ข.ก. ๑๖๐๑

เวียน คุณ ข.ก. ๑๖๐๑

ขอบคุณมากที่ได้แสดงความคิดเห็นส่งไป เราหวังว่าความคิดเห็นของคุณคงจะได้รับการพิจารณาจากมวลสมาชิกวารสารข้าราชการโดยทั่วหน้ากัน และหวังที่จะได้รับความคิดเห็นจากคุณอีกในโอกาสต่อไป

ข.ก.

Δ - คุณ ข.ก. ๑๖๐๑ และเรา ยินดีที่จะฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องบำเหน็จและเรื่องอื่น ๆ จากท่านสมาชิกต่อไป โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านส่งไปลงวารสารของเราด้วย จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นไม่มากนักน้อย

ข.ก.

การสับเปลี่ยนและตัดโอนอัตราเงินเดือน

โดย วิชัย เสวะมาตย์

ในวงราชการโดยทั่วไป การสับเปลี่ยนตัดโอนอัตราเงินเดือนนับว่าเป็นเรื่องจำเป็นอยู่ไม่น้อย ยิ่งขอบเขตของงานหรือจำนวนข้าราชการกรมใดมีมากและกระจายเพียงใด ความจำเป็นที่จะต้องสับเปลี่ยนตัดโอนอัตราเงินเดือนก็ย่อมมีมากขึ้น ทั้งนี้ เพราะเหตุว่า เมื่อมีจำนวนคนมาก ความต้องการและปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นหรือตามมา ก็ย่อมมีมากและแตกต่างกันไปเป็นธรรมดา การแก้ไขปัญหานั้นบางเรื่องบางกรณีในวงงานหรือราชการ ก็อาจแก้ไขได้โดยการสับเปลี่ยนโยกย้ายตัวบุคคล แต่โดยเหตุที่ว่าข้าราชการย่อมต้องมีเงินเดือนกันทุกคน และเงินเดือนที่ว่ามีจะมากหรือน้อย ว่าโดยหลักแล้วย่อมอยู่ที่ว่าตำแหน่งใดต้องใช้สติปัญญามาก มีความรับผิดชอบมากและเสี่ยงภัยมาก เงินก็ย่อมจะมาก งานใดใช้สติปัญญาน้อย รับผิดชอบน้อยและเสี่ยงภัยน้อย เงินก็ย่อมจะน้อย ฉะนั้น อัตราเงินเดือนของแต่ละคนแต่ละตำแหน่งจึงไม่เท่ากันเสมอไป ในการสับเปลี่ยนตัวบุคคลที่ได้รับเงินเดือนไม่เท่ากันนี้เอง จึงจำเป็นที่จะต้องโอนอัตราเงินเดือนตามตัวไปด้วย นั่นคือเกิดความจำเป็นที่จะต้องสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนระหว่างตำแหน่งต่างๆ

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า เหตุสำคัญเหตุหนึ่งที่ทำให้ต้องสับเปลี่ยนตัดโอนอัตราเงินเดือนก็คือ ความจำเป็นที่จะต้องโยกย้ายสับเปลี่ยนตัวข้าราชการ ก็เหตุใดเล่าจึงต้องมีการสับเปลี่ยนโยกย้ายตัวข้าราชการ คำตอบหรือเหตุผลของแต่ละคน แต่ละส่วนราชการ ก็มีอยู่มากมาย ทั้งที่แตกต่างกันบ้าง เหมือนกันบ้าง จริงบ้างและอาจจะเท็จบ้างก็มี โดยทั่วไปก็มักจะอ้างกันว่า “...เพื่อประโยชน์ของทางราชการ...” หรือ “...เพื่อความเหมาะสม...” เป็นสำคัญ สำหรับเรื่องนี้ผู้เขียนพอจะประมวลเหตุแห่งการโยกย้ายสับเปลี่ยนตัวข้าราชการ อันเป็นเหตุสำคัญแห่งการสับเปลี่ยนตัดโอนอัตราเงินเดือนตามหลักวิชาการบริหารงานบุคคล และทางปฏิบัติประกอบกันได้โดยสรุปดังต่อไปนี้

๑. การโยกย้ายสับเปลี่ยนเพื่อผลงานหรือประโยชน์ของทางราชการ ข้อนี้เป็นข้ออ้างที่ใช้กันอยู่ทั่วไป เพราะประสิทธิภาพของงานเป็นหัวใจสำคัญของหน่วยงานทุกแห่ง

แต่ถ้าจะให้สมตามความมุ่งหมายหรือสอดคล้องกับเหตุผลแล้ว การโยกย้ายสับเปลี่ยนในกรณีนี้ จะต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ของทางราชการอย่างแท้จริง หรือคาดได้ว่าจะทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกว่าเดิม ทั้งสามารถตรวจสอบควบคุมให้การปฏิบัติงานดำเนินไป โดยเรียบร้อยกว่าเดิม และจะต้องไม่ทำให้เกิดความเสียหายหรือขาดแคลนกำลังคนในหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งโดยเฉพาะอีกด้วย

๒. การโยกย้ายสับเปลี่ยนเพื่อบรรจุใหม่ กรณีนี้อาจจัดเข้าอยู่ในประเภทที่ ๑ ข้างต้น เพราะถือได้ว่า "...เพื่อประโยชน์ของงาน..." ได้อย่างเต็มภาคภูมิ กล่าวคือในกรณีที่ตำแหน่งว่างที่จะบรรจุใหม่นั้นต้องการผู้ที่เป็นงานหรือชำนาญงาน แต่ผู้ที่ได้รับการบรรจุเป็นคนใหม่ ก็อาจจะโยกย้ายสับเปลี่ยนผู้ที่เป็นงานในตำแหน่งนั้นแล้วไปปฏิบัติงานในตำแหน่งว่าง แล้วบรรจุคนใหม่เข้าแทนในตำแหน่งเดิมของผู้ที่ได้รับการโยกย้ายไปนั้น ซึ่งมีลักษณะงานอย่างเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน

๓. การโยกย้ายสับเปลี่ยนเพื่อให้รู้งานรอบด้านหรือเพื่อความคล่องตัว การสับเปลี่ยนแบบนี้มุ่งที่จะฝึกคนให้มีความรู้ความเข้าใจงานไว้หลายๆ ด้าน หรือให้มีการยืดหยุ่นได้มาก เพื่อประโยชน์แก่ตัวข้าราชการเองและแก่หน่วยงานนั้นด้วย กล่าวคือถ้าข้าราชการคนหนึ่งคนใดลาออกหรือไม่อาจปฏิบัติงานได้ หรือพ้นจากตำแหน่งไปด้วยเหตุใดก็ตาม ก็สามารถใช้คนอื่นที่เป็นงานแล้วนั้นทำหน้าที่แทนได้ทันที ทั้งนี้ได้หมายความว่า จะสับเปลี่ยนโยกย้ายผู้ที่มีความรู้พื้นฐานไม่เหมาะสมสอดคล้องให้ไปปฏิบัติงานในตำแหน่งที่ต้องใช้ความรู้พิเศษเฉพาะอย่างก็หาทำได้

๔. การโยกย้ายเพื่อผลัดเปลี่ยนหรือผลัดรุ่นกัน (Shift Transfer) เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องออกไปปฏิบัติงานในส่วนภูมิภาค หรือในที่บางแห่งซึ่งอาจเป็นที่เสี่ยงภัย หรือซึ่งบางครั้งอาจเป็นเหตุผลทางส่วนตัวหรือครอบครัวก็ได้ ซึ่งเป็นความประสงค์หรือไม่ประสงค์ของแต่ละคน แต่จำเป็นที่จะต้องให้คนใดคนหนึ่งหรือหลายคนไปปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ความจำเป็นที่จะต้องสับเปลี่ยนหมุนเวียนกันย่อมมีเป็นธรรมดา ผู้บังคับบัญชาไม่ควรปฏิเสธเสียเลยทีเดียว แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่า จะต้องสับเปลี่ยนกันเพื่อผลัดกันกินเมือง หรือเพื่อเปลี่ยนหน้ากันรวยชะบ้าง ซึ่งเรื่องเช่นนี้ก็เคยปรากฏข่าวทางหน้าหนังสือพิมพ์อยู่

๕. การโยกย้ายสับเปลี่ยนเพื่อแก้ไขปรับปรุงตัวบุคคล การสับเปลี่ยนแบบนั้น รวมทั้งการโยกย้ายสับเปลี่ยนเพื่อสอบสวนเพราะกระทำผิดวินัย หรือมีการขัดแย้งกับผู้บังคับบัญชาหรือเพื่อนร่วมงาน หรือเพื่อให้ผู้นั้นสามารถแก้ไขเยียวาสภาพอนามัยของตนได้ โดยเหมาะสมยิ่งขึ้น เป็นต้น กรณีเหล่านี้ผู้บังคับบัญชาจะมองข้ามเสียมิได้

การโยกย้ายสับเปลี่ยนตัวบุคคลและการสับเปลี่ยนตัดโอนอัตรากำลังเงินเดือนบางตำแหน่ง อาจกระทบกระเทือนถึงขั้นและอันดับเงินเดือนของตำแหน่งตามที่ ก.พ. ได้กำหนดไว้ ตาม มาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ และอาจกระทบ กระเทือนถึงคุณวุฒิและเงินเดือนที่ ก.พ. กำหนดไว้ตามมาตรา ๕๓ ได้ด้วย ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องมีระเบียบเกี่ยวกับการสับเปลี่ยนตัดโอนอัตรากำลังเงินเดือนเพื่อเป็นกรอบให้ส่วนราชการ ต่าง ๆ ถือปฏิบัติโดยคำนึงถึงประโยชน์ของทางราชการโดยรวม และให้สมเจตนารมณ์ของ กฎหมาย ซึ่งในเรื่องนี้ ก.พ. ก็ได้วางระเบียบและได้แก้ไขปรับปรุงมาหลายครั้งหลายหนแล้ว ปัจจุบันนี้เราถือปฏิบัติตามระเบียบที่ ก.พ. ได้วางไว้ ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๔/๒๕๐๕ ลงวันที่ ๒๕ มิถุนายน ๒๕๐๕ และที่ สร ๑๐๐๔/ว. ๑๐ ลงวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๐๗ ระเบียบที่ ก.พ. วางไว้ดังกล่าวนี้ บัดนี้ เวลาก็ได้ล่วงเลยมาหลายปีแล้ว จึงอาจมี ความไม่เหมาะสมอยู่บางประการ เพราะวิทยาการตลอดจนระเบียบปฏิบัติอื่นๆ ก็ได้เปลี่ยนแปลงและก้าวหน้าไปมาก และในเรื่องระเบียบการสับเปลี่ยนตัดโอนอัตรากำลังเงินเดือนนี้ ก.พ. ก็คงจะได้พิจารณาแก้ไขให้เหมาะสมต่อไป

ข้อที่น่าพิจารณาต่อไปก็คือ ระเบียบ ก.พ. ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่อ้างถึง ข้างต้นนั้นมิได้วิเคราะห์ศัพท์คำว่า “การสับเปลี่ยน” อัตรากำลังเงินเดือนไว้ว่ามีความหมายแคบ กว้างแค่ไหน เพียงใด ซึ่งเรื่องนี้ ก.พ. คงละไว้ในฐานที่เข้าใจ กล่าวคือ เมื่อพูดถึงคำว่า “การสับเปลี่ยน” โดยสามัญสำนึกแล้วก็น่าจะเข้าใจว่าเป็น “การแลกเปลี่ยน” นั้นเอง เช่น หมูไปโก๋มา เป็นต้น หากพิจารณาศัพท์ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (พ.ศ. ๒๔๙๓) แล้วจะเห็นว่าแยกไว้เป็น ๒ คำ คือ “สับ” คำหนึ่ง “เปลี่ยน” อีกคำหนึ่ง คำว่า “สับ” นั้นหนึ่งแปลว่า “เปลี่ยนแทนที่กัน” ส่วนคำว่า “เปลี่ยน” แปลว่า “แลก, ผลัด, แปร, ยักย้าย” จึงพอลงความเห็นได้ว่า “การสับเปลี่ยน” คือ “การแลกเปลี่ยน” ก็เห็นจะพอไปได้ ทั้งนี้หากพลิกดูประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ของไทยเรา มาตรา ๕๑๘ วิเคราะห์ศัพท์

“แลกเปลี่ยน” ไว้ว่า “อันว่า แลกเปลี่ยนนั้นคือสัญญาซึ่งคู่กรณีต่างโอนกรรมสิทธิ์แห่งทรัพย์สินให้แก่กัน” จากหลักฐานเอกสารเหล่านี้พอจะกล่าวได้ว่า เมื่อแลกเปลี่ยนกัน ก็ต้องโอนให้แก่กัน ดังนั้น ถ้าจะแลกเปลี่ยนอัตราเงินเดือนกันก็ต้องโอนอัตราเงินเดือนให้แก่กัน คือต่างฝ่ายต่างโอนให้แก่กัน มิใช่ตัดโอนอัตราเงินเดือนให้แก่กัน

พอจะลงเอยกันได้แล้วว่า การสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนก็คือ การแลกเปลี่ยนอัตราเงินเดือน แต่ยังมีข้อควรพิจารณาต่อไปว่า ใครเป็นผู้แลกเปลี่ยน หรือใครโอนให้แก่ใคร กรม ก. กับ กรม ข. จะแลกเปลี่ยนอัตราเงินเดือนกันได้หรือไม่ หรือกองเดียวกัน แผนกเดียวกัน จะแลกเปลี่ยนอัตราเงินเดือนกันได้หรือไม่

เรื่องนี้ หากพินิจดู น.ว. ๔/๒๕๐๕ ที่อ้างถึงนั้น ใช้คำว่า “เรื่อง การสับเปลี่ยนหรือโอนอัตราเงินเดือนของตำแหน่งข้าราชการพลเรือน” นั้นย่อมหมายถึงว่า เป็นการสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนที่ใช้สำหรับตำแหน่งหนึ่งกับอัตราเงินเดือนที่ใช้สำหรับอีกตำแหน่งหนึ่ง ไม่ว่าอัตรานั้นจะอยู่ในแผนก กอง หรืออำเภอ จังหวัดเดียวกันหรือไม่ ไม่สำคัญ ย่อมสับเปลี่ยนกันได้ทั้งนี้ เว้นแต่การสับเปลี่ยนนั้นจะขัดกับมติ ก.พ. เกี่ยวกับชั้นอันดับ ชั้นเงินเดือน และถ้าในการสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนนั้นได้โอนตัวบุคคลไปด้วยก็จะต้องคำนึงถึงว่า บุคคลนั้นมีคุณสมบัติตรงตามเงื่อนไขที่ ก.พ. กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งใหม่นั้นหรือไม่ อนึ่ง การสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนตามความหมายใน น.ว. ๔/๒๕๐๕ ที่กล่าวนี้ สับเปลี่ยนกันได้เฉพาะอัตราเงินเดือนในกรมเดียวกันเท่านั้น กรม ก. กับ กรม ข. ไม่อาจที่จะสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนกันได้

ในทางปฏิบัติยังมีปัญหาต่อไปอีกว่า การสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนจะถือว่าเงื่อนไขและคุณสมบัติที่ ก.พ. กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งนั้นหรืออัตรานั้น จะติดตามอัตราเงินเดือนไปหรือไม่ ถ้าไม่ติดไป มีกรณียกเว้นหรือไม่ เช่นในกรณีที่ ก.พ. อนุมัติให้สับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนในชั้นเดียวกันหรือในชั้นที่ต่างกัน อันทำให้อัตราค่าจ้างส่วนราชการของกรมนั้นเปลี่ยนแปลงไป เช่น สับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนชั้นเอก อันดับ ๑ ตำแหน่งนักบัญชีเอก กองคลังกับอัตราเงินเดือนชั้นโท อันดับ ๒ ตำแหน่งนักบัญชีโท กองตรวจสอบบัญชี เป็นต้น

คำที่ไม่ปรากฏในระเบียบ ก.พ. ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ น.ว. ๔/๒๕๐๕ แต่ส่วนราชการต่างๆ และแม้แต่สำนักงาน ก.พ. เองก็ใช้คือคำว่า “ตัดโอน” อัตราเงินเดือน เช่น “...ให้ตัดโอนอัตราเงินเดือนตำแหน่งเสมียนพนักงาน แผนกสารบรรณ อัตราชั้นจัตวา อันดับ ๑ ขึ้น ๕๔๐ บาท เลขที่ ๒๐๐/๒๕๑๑ ไปตั้งจ่ายในตำแหน่งเสมียนพนักงาน แผนกการเจ้าหน้าที่...” เป็นต้น และยังมีมติ ก.พ. เป็นจำนวนมากอนุมัติให้ส่วนราชการต่างๆ ตัดโอนอัตราเงินเดือนจากส่วนราชการหนึ่งไปตั้งจ่ายไว้ในอีกส่วนราชการหนึ่งในกรมเดียวกัน โดยอนุมัติให้ตัดโอนไปตั้งจ่ายในตำแหน่งเดิมบ้าง เปลี่ยนตำแหน่งบ้างก็มี และยังมีคำสั่งของส่วนราชการบางแห่งใช้คำว่า “..ให้ตัดโอนอัตราเงินเดือนตามตัวไปตั้งจ่าย...” แต่เมื่อพิจารณาคำสั่งนั้นโดยตลอดแล้วกลับเป็นการสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือน ซึ่งน่าจะใช้คำว่า “...ให้โอนอัตราเงินเดือนตามตัวไปตั้งจ่าย...” แทนคำว่า “..ให้ตัดโอน...”

จากที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า ความเข้าใจและการใช้คำสองคำดังกล่าวมาแล้วนั้นยังสับสน ไม่เป็นไปในแนวเดียวกัน ใครชอบใช้คำใดในกรณีใดก็ใช้ไปตามถนัดหรือตามชอบใจ โดยมีได้คำหนึ่งว่า กรณีเช่นใดจะใช้คำว่าโอนอัตราเงินเดือน และกรณีเช่นใดจะใช้คำว่าตัดโอนอัตราเงินเดือน และคำสองคำนี้มีความหมายแตกต่างกันอย่างไรหรือไม่ สำหรับความเห็นของผู้เขียน คำว่า “ตัดโอนอัตราเงินเดือน” น่าจะใช้สำหรับกรณีที่โอนอัตราเงินเดือนจากส่วนราชการหนึ่งไปตั้งจ่ายไว้ในอีกส่วนราชการหนึ่งในกรมเดียวกัน โดยไม่ได้โอนอัตราเงินเดือนในชั้นเดียวกันจากส่วนราชการอื่นมาตั้งแทนไว้ กล่าวคือ ต้องเป็นการโอนอัตราเงินเดือนอันทำให้ตัวกำลังส่วนราชการของกรมนั้นเปลี่ยนแปลงไป เช่น แผนก ก. มีอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งเสมียนพนักงานอยู่ ๔ อัตรา แผนก ข. มีอยู่ ๒ อัตรา กรมเจ้าสังกัดส่งตัดโอนอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งเสมียนพนักงาน แผนก ก. ไปตั้งจ่ายไว้ในแผนก ข. โดยไม่โอนอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งเสมียนพนักงานจากแผนก ข. คืนไปแทนไว้ในแผนก ก. เช่นนี้ จึงควรใช้คำว่า “...ให้ตัดโอนอัตราเงินเดือน...” และในกรณี “ตัดโอน” อัตราเงินเดือนก็ควรจะถือว่าเงื่อนไขการบรรจุที่ ก.พ. กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งหรืออัตรานั้นต้องโอนตามอัตราเงินเดือนไปด้วย ซึ่งแตกต่างกับการสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือน กล่าวคือ การสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือน น่าจะหมายถึงเฉพาะการแลกเปลี่ยนอัตรา

เงินเดือนเท่านั้น ส่วนคุณวุฒิและเงื่อนไขการบรรจุที่ ก.พ. กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งใดอย่างใด ก็ควรจะเป็นไปตามเดิม

อย่างไรก็ตาม การสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนสำหรับตำแหน่งต่าง ๆ ในบางกรณีอาจถือว่าการตัดโอนก็ได้ แต่การสับเปลี่ยนอัตราเงินเดือนในกรณีเช่นนี้จึงจะถือว่าการตัดโอนนั้น ก็ควรจะได้พิจารณาวิเคราะห์ศัพท์คำว่า สับเปลี่ยน กับ ตัดโอน ไว้ให้แจ่มแจ้งเสียก่อน หากไม่แล้วส่วนราชการต่างๆ ก็จะเข้าใจไปคนละทางสองทาง ไม่เป็นแนวเดียวกัน ความเข้าใจไม่ตรงกันในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้ ก็อาจนำไปสู่ปัญหาใหญ่ได้ เช่น ทางราชการส่งบรรจุบุคคลเข้ารับราชการไปแล้ว โดยเข้าใจว่าบรรจุถูกต้องตรงตามเงื่อนไขที่ ก.พ. กำหนดไว้สำหรับตำแหน่งนั้น แต่ ก.พ. ชักข้อ ก็อาจถูกเรียกเงินคืนจากผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในกรณีนั้นก็ได้ สำหรับปัญหาต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้น จะได้นำมาอภิปรายกันในคราวต่อไป

หมายเหตุ ข้อเขียนเรื่องนี้ ผู้เขียนมีความตั้งใจใคร่จะเสนอความคิดเห็นทางหลักวิชา ให้ผู้อ่านเข้าใจและใช้สำหรับเพื่อเป็นแนวประกอบการปฏิบัติต่อไป หากมีข้อความตอนใดขัดกับระเบียบปัจจุบันหรือมติที่ ก.พ. วางไว้ ก็ได้หมายความว่าผู้เขียนจะให้อภัยข้อเขียนนี้

เป็นหลัก

ผู้เขียน

ปัญหากฎหมาย ระเบียบ และวินัยข้าราชการพลเรือน

ตอบโดย

สมศักดิ์ เจริญกุล	บุคลากรเอก	กองระเบียบข้าราชการ
เสริมสุข โกวิทวานิช	นิติกรโท	กองวินัยและเรื่องราว
อาลัย อิงคะวณิช	วิทยาการโท	กองระเบียบข้าราชการ
ชนะ อินสว่าง	ผู้ช่วยหัวหน้ากอง	กองวินัยและเรื่องราว
สมพงษ์ นิ่มนคร	นิติกรโท	กองระเบียบข้าราชการ

สำนักงาน ก.พ.

ปัญหากฎหมาย

ตอบสมาชิกเลขที่ ๖๐๔

๑. ถาม ตามหนังสือ ส่วนมาก ที่ สร. ๐๔๐๓ /ว. ๑๑๗ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๐ เรื่อง อัตราเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนที่จะได้รับการเสนอเพื่อเลื่อนชั้น ซึ่งได้นำลงในวารสารข้าราชการ ปีที่ ๑๒ ฉบับประจำเดือนพฤศจิกายน ๒๕๑๐ ตามหนังสือฉบับนี้ปรากฏว่า คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๑๐ วางหลักเกณฑ์อัตราเงินเดือนสำหรับผู้บังคับบัญชาจะเสนอขอเลื่อนชั้นข้าราชการผู้ที่สอบคัดเลือกได้ว่า การเสนอขอเลื่อนชั้นข้าราชการพลเรือนชั้นตรีผู้ที่สอบคัดเลือกได้ขึ้นเป็นชั้นโท ให้เสนอขอเลื่อนชั้นข้าราชการพลเรือนชั้นตรีผู้ได้รับเงินเดือน ไม่ต่ำกว่า ชั้นตรี อันดับ ๒ ขึ้น ๑,๒๐๐ บาท และสำหรับข้าราชการพลเรือนชั้นโทผู้ที่สอบคัดเลือกได้ เพื่อเสนอขอเลื่อนชั้นเป็นข้าราชการชั้นเอก จะต้องได้รับเงินเดือน ไม่ต่ำกว่า ชั้นโท อันดับ ๓ ขึ้น ๒,๔๕๐ บาท

มติคณะรัฐมนตรีตามนัยหนังสือของสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีดังกล่าว ผมเข้าใจว่าจะขัดกับหนังสือ ก.พ. ที่ สร. ๐๔๐๔/ว. ๖ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๑๐ บางประการสำหรับข้อ ๒ ก. ไม่มีปัญหา แต่ข้อ ๒ ข. และ ค. น่าจะขัดกัน กล่าวคือ ข้อ ข. ก.พ. ได้กำหนดให้ผู้ครองตำแหน่งที่จะขอกำหนดอัตราเงินเดือนเป็นชั้นโท ต้องได้รับเงินเดือน

ในชั้นตรี ตั้งแต่ อันดับ ๒ ขึ้น ๑,๓๐๐ บาทขึ้นไป และข้อ ค. ผู้ครองตำแหน่งที่จะขอกำหนดอัตราเงินเดือนเป็นชั้นเอก ต้องได้รับเงินเดือนในชั้นโท ตั้งแต่ อันดับ ๓ ขึ้น ๒,๗๕๐ บาทขึ้นไป

การที่เข้าใจว่า มติคณะรัฐมนตรีขัดกับมติ ก.พ. ก็เพราะมติคณะรัฐมนตรีกำหนดให้ผู้ที่เลื่อนจากชั้นตรีเป็นชั้นโท ได้รับเงินเดือนเพียงไม่ต่ำกว่าชั้นตรี อันดับ ๒ ขึ้น ๑,๒๐๐ บาท ซึ่งหมายความว่า ได้รับเงินเดือนชั้น ๑,๒๐๐ บาท ก็ได้รับการพิจารณาให้เลื่อนชั้นเป็นข้าราชการชั้นโทได้ แต่มติ ก.พ. กำหนดว่าจะต้องได้รับเงินเดือนในชั้นตรีตั้งแต่อันดับ ๒ ขึ้น ๑,๓๐๐ บาทขึ้นไป โดยนัยเดียวกันนี้ ผู้ที่จะได้รับการเลื่อนชั้นเป็นชั้นเอก มติคณะรัฐมนตรีกำหนดว่าจะต้องได้รับเงินเดือนไม่ต่ำกว่าชั้นโท อันดับ ๓ ขึ้น ๒,๔๕๐ บาท แต่มติ ก.พ. จะต้องได้รับเงินเดือนในชั้นโท อันดับ ๓ ขึ้น ๒,๗๕๐ บาท ขึ้นไป

ขอทราบว่ เหตุไฉนมติคณะรัฐมนตรีกับมติ ก.พ. จึงกำหนดอัตราเงินเดือนที่เกี่ยวกับการนี้ไว้แตกต่างกัน ในการปฏิบัติจะถือมติของสถาบันใด

ตอบ หนังสือเวียนทั้งสองฉบับนี้ไม่ขัดกันเลยครับ เพราะเป็นคนละกรณี มติคณะรัฐมนตรีกำหนดเรื่องอัตราเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนที่จะได้รับการเสนอเพื่อเลื่อนชั้นทั้งนี้ คงจะเป็นเพราะว่า ก่อนที่จะมีมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวนี้ การกำหนดอัตราเงินเดือนสำหรับผู้มีสิทธิสอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนชั้นยังล็กกันอยู่ เช่น หน่วยราชการบางแห่งอนุมัติให้ข้าราชการชั้นโท เงินเดือน ๑,๖๐๐ บาท หรือ ๑,๘๐๐ บาท (อัตราเดิม) เข้าสอบคัดเลือกเป็นชั้นเอกได้ และเมื่อสอบได้ก็จะได้รับการเสนอเพื่อเลื่อนชั้น ทั้งนี้ เพราะกฎหมายบัญญัติไว้เพียงว่า ข้าราชการชั้นโทที่รับราชการมาแล้ว ๓ ปี และสอบคัดเลือกได้ ถ้าปลัดกระทรวง ปลัดทบวง หรืออธิบดี ผู้บังคับบัญชา แล้วแต่กรณี เห็นว่าข้าราชการผู้นั้นมีความประพฤติ ความรู้และความสามารถที่จะเลื่อนเป็นชั้นเอกได้ ให้เสนอชื่อไปยัง อ.ก.พ. กระทรวงเพื่อพิจารณาอนุมัติ เมื่อ อ.ก.พ. กระทรวงอนุมัติแล้ว ให้เจ้ากระทรวงส่งเลื่อนชั้นต่อไป แต่ อ.ก.พ. กระทรวงบางกระทรวงกำหนดอัตราเงินเดือนของผู้ที่จะมีสิทธิสมัครสอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนชั้นเป็นชั้นเอกไว้ ๒,๒๐๐ บาท (อัตราเดิม) ท่านคงจะเห็นแล้วว่า หากไม่มีการกำหนดอัตราเงินเดือนของผู้ที่จะได้รับการเสนอเพื่อเลื่อนชั้นให้ได้มาตรฐานทุกกระทรวง ทบวง กรมแล้ว ในหน่วยราชการบางแห่ง ข้าราชการชั้นโทจะมีทางได้เลื่อนเป็นชั้นเอกกันรวดเร็วมาก

นอกจากนี้ คงจะมีผู้สังเกตเห็นว่า ผู้ที่ได้เลื่อนขึ้นไปดำรงตำแหน่งสูงๆ อย่างรวดเร็ว นั้น แม้จะเป็นผู้มีความรู้ดี แต่อาจจะขาดประสบการณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ คณะรัฐมนตรีจึงเห็นควรกำหนดอัตราเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนที่จะได้รับการเสนอเพื่อเลื่อนขั้นให้ได้มาตรฐานเดียวกันทุกกระทรวง เพื่อให้ผู้ที่สอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนขั้นได้มีประสบการณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ควรแก่กรณี

ฉะนั้น ตามนัยมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวนี้ แม้ อ.ก.พ. กระทรวงจะอนุมัติให้ข้าราชการชั้นตรีหรือชั้นโทซึ่งมีเงินเดือนน้อยสมัครสอบคัดเลือกเพื่อเลื่อนเป็นชั้นโทหรือชั้นเอกได้ แต่ผู้ที่สอบคัดเลือกได้ จะได้รับการเสนอเพื่อเลื่อนขั้นก็ต่อเมื่อเงินเดือนถึง ๑๒,๐๐ บาท หรือ ๒,๔๕๐ บาท แล้วแต่กรณี

ส่วนหนังสือเวียนของ ก.พ. นั้น เป็นเรื่องการขอกำหนดขั้นและอันดับเงินเดือนของตำแหน่งต่างๆ ตั้งแต่ชั้นเอกลงมา ในบึงบประมาณก่อนๆ นั้น ก.พ. กำหนดให้กระทรวงทบวงกรมเจ้าสังกัดเสนอขอกำหนดอัตราเงินเดือนของตำแหน่งให้เป็นขั้นสูงขึ้นได้ เมื่อผู้ครองตำแหน่งได้รับเงินเดือนเต็มขั้นของขั้นเดิม เว้นแต่การขอปรับอัตราเงินเดือนขึ้นจัดว่าเป็นชั้นตรีซึ่งมีขั้นเหลือระหว่างชั้นจัตวาและชั้นตรี ให้ขอได้เมื่อผู้ครองตำแหน่งได้รับเงินเดือน ๗๕๐ บาท (อัตราเดิม) ตามหนังสือสำนักงาน ก.พ. ที่ สร. ๑๐๐๔/ว. ๖ ลงวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๐๗ แต่เนื่องจากคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาปรับปรุงอัตราเงินเดือนข้าราชการใหม่ โดยจัดให้มีเงินเดือนขั้นเหลือระหว่างชั้นทุกชั้น ก.พ. จึงต้องพิจารณากำหนดหลักเกณฑ์ใหม่ว่า จะให้กระทรวงทบวงกรมเจ้าสังกัดเสนอขอกำหนดอัตราเงินเดือนให้เป็นขั้นและอันดับสูงขึ้น เมื่อผู้ครองตำแหน่งได้รับเงินเดือนเท่าใด

ในเรื่องของกฎหมายนั้น โดยที่มาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๙๗ บัญญัติให้ถือปริมาณและคุณภาพงานของตำแหน่งเป็นหลัก ในการกำหนดอัตราเงินเดือนให้เป็นขั้นสูงขึ้น เมื่อ ก.พ. พิจารณาเห็นว่าตำแหน่งมีปริมาณและคุณภาพของงานสูงพอที่จะกำหนดอัตราเงินเดือนเป็นขั้นสูงขึ้นได้ ก.พ. ก็จะรับพิจารณาโดยไม่ต้องคอยให้ผู้ครองตำแหน่งได้รับเงินเดือนเต็มขั้นตามบัญชีอัตราเงินเดือนที่ปรับปรุงใหม่ ทั้งนี้ เพื่อให้ตรงตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน

อีกประการหนึ่ง เนื่องจากระบบอัตราเงินเดือนใหม่มีชั้นเลื่อนระหว่างชั้นหลายชั้น และจำนวนชั้นเงินเดือนตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงขั้นสุดท้ายก็มีตั้งแต่ ๑๕ ชั้น หรือมากกว่าขึ้นไป ถ้าจะคอยให้ผู้ครองตำแหน่งได้รับอัตราเงินเดือนเต็มขั้นเสียก่อน ย่อมจะมีผลสะท้อนที่จะทำให้ผู้มีโอกาสได้ดำรงตำแหน่งสูงๆ อายุมากขึ้นไป ทำให้ขาดความกระตือรือร้น

ดังนั้น ก.พ. จึงรับพิจารณากำหนดอัตราเงินเดือนให้เป็นชั้นสูงขึ้นสำหรับตำแหน่งชั้นเอกลงมาได้ตั้งแต่ผู้ครองตำแหน่งได้รับเงินเดือนเท่ากับขั้นต่ำสุดของชั้นต่อไป กล่าวคือ เมื่อผู้ครองตำแหน่งได้รับเงินเดือนชั้นจัตวา ชั้น ๘๕๐ บาท ชั้นตรี ชั้น ๑,๓๐๐ บาท ชั้นโท ชั้น ๒,๗๕๐ บาท สำหรับการกำหนดอัตราเงินเดือนตำแหน่งชั้นจัตวาเป็นตรี ชั้นตรีเป็นโท ชั้นโทเป็นเอก ตามลำดับ

๒. ถาม การเลื่อน อันดับเงินเดือน ข้าราชการพลเรือน ตามพระราชบัญญัติ ระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ ปรากฏว่า บางอันดับเมื่อเลื่อนอันดับเงินเดือนให้แล้ว เช่น ข้าราชการชั้นโท อันดับ ๑ ชั้น ๑,๕๐๐ บาท เป็นชั้นโท อันดับ ๒ ชั้น ๑,๖๐๐ บาท หรือชั้นโท อันดับ ๒ ชั้น ๒,๐๕๐ บาท เป็นชั้นโท อันดับ ๓ ชั้น ๒,๒๐๐ บาท และเมื่อได้รับการปรับตามมติคณะรัฐมนตรีแล้ว จะได้รับชั้น ๑,๗๐๐ บาท และ ๒,๓๐๐ บาท ตามลำดับ แต่อันดับทั้ง ๒ ของอัตราดังกล่าว ยังคงอยู่ในอันดับ ๑ และอันดับ ๒ ตามเดิม

การที่เรียนถามมา เพราะได้ฟังเสียงถกเถียงจากบรรดาเพื่อนข้าราชการเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งว่า ต้องเป็นไปตามบัญชีกำหนดการปรับอัตราเงินเดือนของข้าราชการพลเรือน กล่าวคือ ผู้ใดที่ได้เลื่อนอันดับเงินเดือนแล้วแต่ชั้นเงินเดือนที่ได้เลื่อนนั้นไปตกในช่วงของอันดับเงินเดือนเดิมก็คงเป็นไปตามนั้น ไม่มีการข้ามชั้นหลาย ๆ ชั้นเพื่อไปรับอันดับตามบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนแห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๑๐ อีกฝ่ายมีความเห็นว่า เมื่อเลื่อนอันดับเงินเดือนตามอัตราเก่าแล้ว จะต้องผ่านไประดับในอันดับที่เลื่อนขึ้นตามบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนใหม่ หากให้คงอยู่ในอันดับเดิมตามบัญชีกำหนดการปรับอัตราเงินเดือนของข้าราชการพลเรือนแล้ว จึงเท่ากับไม่ได้เลื่อนอันดับ ฉะนั้น จึงขอทราบวาทะของ ก.พ. เกี่ยวกับเรื่องนี้มีประการใดหรือไม่

ตอบ เมื่อข้าราชการพลเรือนได้เลื่อนเงินเดือนตามปกติ และปรับให้เข้าชั้น อันดับ และชั้น ตามบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน บัญชีหมายเลข ๑ ท้ายพระราชบัญญัติ

ระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๑๐ แล้ว อัตราเงินเดือนที่ได้รับการปรับแล้วอยู่ในอันดับใด ก็ต้องเป็นไปตามนั้นครับ

๓. ถาม การบรรจุผู้ได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพเข้ารับราชการ ขอทราบว่

ก. ยังคงใช้ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๔๔๒ (พ.ศ. ๒๕๐๘) อยู่ทุกข้อหรือไม่อย่างไร

ข. มีผู้เข้าใจว่า จากผลที่คณะรัฐมนตรีได้กำหนดการปรับเงินเดือนข้าราชการพลเรือนให้ได้รับเงินเดือนเพิ่มขึ้นจากที่ได้รับอยู่เดิม เช่น ข้าราชการพลเรือนชั้นตรี อันดับ ๒ ขั้น ๑,๐๕๐ บาท ปรับให้ได้รับในอัตราชั้นตรีอันดับ ๒ ขั้น ๑,๑๕๐ บาท เป็นต้น ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๐ นั้น แม้จะบรรจุผู้มีวุฒิถึงกล่าวตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๔๔๒ (พ.ศ. ๒๕๐๘) ตามข้อ ๕ (๒) ภายหลังวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๐ ก็จะต้องบรรจุในอัตราชั้นตรี อันดับ ๒ ขั้น ๑,๑๕๐ บาท ทั้งนี้ ผมเห็นว่าน่าจะไม่ต้อง เพราะการปรับเงินเดือนตามมติคณะรัฐมนตรี เจตนาก่อปรับให้เฉพาะอัตราที่มีตัวคนครองอยู่แล้วก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๐ เท่านั้น คงไม่มุ่งหมายจะให้ใช้ในกรณีบรรจุใหม่ภายหลังวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๐ ทั้งนี้ เพราะบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน หมายเลข ๑ ท้ายพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๑๐ นั้น ยังคงมีอัตราขั้น ๑,๐๕๐ บาท ซึ่งจะใช้บรรจุผู้ที่เข้ารับราชการใหม่ตามกฎหมาย ก.พ. ฉบับที่ ๔๔๒ ได้อยู่ การเข้าใจเช่นนั้นขอทราบว่าถูกต้องหรือไม่

ตอบ กฎ ก.พ. ฉบับที่ ๔๔๒ (พ.ศ. ๒๕๐๘) ยังใช้อยู่ทุกข้อครับ แต่อัตราเงินเดือนที่ระบุไว้ในกฎ ก.พ. นี้ ได้รับการปรับให้เข้าขั้น อันดับ และขั้น ตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด ทั้งนี้ ตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๑๐ ซึ่งบัญญัติว่า "บรรดาอัตราเงินเดือนที่ระบุไว้ในพระราชกฤษฎีกา กฎ ก.พ. และระเบียบซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนและยังคงใช้บังคับอยู่ ให้แก้ไขให้เข้าขั้น อันดับ และขั้น ตามที่คณะรัฐมนตรีได้กำหนด ตามความในมาตรา ๔ วรรคแรก"

ดังนั้น ผู้ที่มีวุฒิตามข้อ ๕ (๒) แห่งกฎ ก.พ. ฉบับที่ ๔๔๒ (พ.ศ. ๒๕๐๘) ถ้าได้รับการบรรจุภายหลังวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๐ ซึ่งเป็นวันที่พระราชบัญญัติฉบับใหม่มีผลใช้บังคับ จะได้รับการบรรจุเป็นข้าราชการพลเรือนชั้นตรี อันดับ ๒ ขั้น ๑,๑๕๐ บาท

ตอบสมาชิกเลขที่ ๕๑๐

ถาม ในปีงบประมาณ ๒๕๑๐ ผมได้รับเงินเดือนขั้นโท อันดับ ๒ ขั้น ๒,๐๕๐ บาท ต่อมา ในปีงบประมาณ ๒๕๑๑ ผมได้รับการพิจารณาเลื่อนเงินเดือน ๑ ขั้น โดยได้รับอนุมัติจาก ก.พ. ให้เลื่อนขั้นเป็นขั้นโท อันดับ ๓ ขั้น ๒,๒๐๐ บาท ตามกฎหมายเก่า แล้วปรับอัตราเงินเดือนตามพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๑๐ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๐ เป็นขั้นโท อันดับ ๒ ขั้น ๒,๓๐๐ บาท ปัญหาจึงมีอยู่ว่า ในการขอเงินเดือนของผมในปีงบประมาณ ๒๕๑๒ จากขั้นโท อันดับ ๒ ขั้น ๒,๓๐๐ บาท ขึ้นเป็นขั้นโท อันดับ ๓ ขั้น ๒,๔๕๐ บาท จะต้องขออนุมัติ ก.พ. ซ้ำอีกหรือไม่ เพราะเมื่อปีงบประมาณ ๒๕๑๑ ก็ขออนุมัติ ก.พ. ปรับขึ้นเป็นขั้นโท อันดับ ๓ ขั้น ๒,๒๐๐ บาท (อัตราก่อนปรับตามกฎหมายใหม่) แล้วครั้งหนึ่ง ขอได้โปรดกรุณาตอบในวารสารข้าราชการฉบับประจำเดือนมิถุนายน ๒๕๑๑ ด้วย

ตอบ ต้องครับ

ขออภัยที่ไม่อาจทำตามความประสงค์ของท่านได้ เพราะเมื่อกองบรรณาธิการได้รับจดหมายของท่านนั้น เราได้ส่งปัญหากฎหมาย ฯ ประจำเดือนมิถุนายนไปที่โรงพิมพ์แล้ว จึงต้องเลื่อนมาตอบท่านในฉบับนี้

ห้ามเพลิงไว้อย่าให้
ห้ามสุริยแสงจันทร์
ห้ามอาบให้หัน
ห้ามคั่งน้ำไว้ได้

มีควัน
ส่องไขว้
กินเล่า
จึงห้าม นินทา

จาก โคลงโลกนิติ

สามกัน

โดย

ประสิทธิ์ กิตติสิทธิโธ

กัน เป็นสรรพนามแทนชื่อรวม แทนชื่อผู้พูดที่เป็นประณมบุรุษ คือ แทนที่จะพูดว่า ผม ก็พูดว่า กัน ซึ่งใช้กับเพื่อนที่สนิท เป็นกริยาแปลว่า ห้าม กัน บัง ปิด เป็นกริยาวิเศษณ์ เป็นคำกริยาให้รู้ว่ามีผู้กระทำมากตั้งแต่สองคนขึ้นไป เช่น ตีกัน พุดกัน ฟันกัน ชกกัน คุยกัน สนทนากัน ทะเลาะกัน หัวเราะกัน สนุกกัน รักกัน เทียวกัน หรือกันเอง ซึ่งเป็นกริยาวิเศษณ์ แปลว่า พวกเดียวกัน ฯลฯ คำว่า กันกง ซึ่งเป็นกริยาแปลว่า ล้อม วงก็ได้ กันรอบก็ได้ หรือ กัน ซึ่งแปลว่า โกงให้เสมอ เช่น กันไรผม กันจอ เป็นต้น

กันชน เป็นคำนาม หมายความว่า เครื่องป้องกันการกระแทกกระทั้นรถยนต์หรือท้ายรถยนต์ บางทีใช้เป็นสำนวน เช่น จัดหลักเพื่อกันชน สำหรับผู้มีแผ่นดินหน้าหลายตา ก็มีความหมายไปอีกอย่างหนึ่ง กันชีพ ซึ่งเป็นคำนาม ซึ่งหมายถึงสายห้อยใช้สะพายเจดีย์บ่า สองข้างหรือข้างเดียว กันแขง เป็นคำนาม หมายถึงกองทำหน้าที่แข่งในพยุหยาตราคู่กันกับ

กันแทรก คือกองทำหน้าที่แทรก ทั้งนี้ เพื่อป้องกันจอมทัพ กันแดด เป็นชื่อหมวกชนิดหนึ่ง และยังมีคำว่า กันน้ำ กันฝน กันกระเทือน กันโกง กันกิน ที่เป็นคำกริยาเช่น กันตัว คือป้องกันตัว หรือรักษาตัว กันท่า เช่นการแสดงกริยาอาการขัดขวางไม่ให้ผู้อื่นกระทำการอันใดอันหนึ่ง หรืออย่างใดอย่างหนึ่งได้สะดวก กันสาด หรือ บังสาด คือเพิงที่ต่อชายคาสำหรับกันฝน หรือ กัน ตีกว่าแก้

พูดมาแล้วหลายกัน แต่ยังไม่ถึงกันที่ประสงค์ กัน ในที่นี้หมายถึงความรู้ความเข้าใจ ซึ่งกันและกัน การทำงานด้วยกันก็ดี การอยู่ร่วมกันก็ดี จะทำงานจนสำเร็จได้ หรืออยู่ร่วมกันได้ตลอดไป ก็ต้องมี กันใดกันหนึ่งในสามกัน คือ ทนกัน ยอมกัน ตกลงกัน ถ้าไม่ทนกัน ก็ต้องยอมกัน ถ้าไม่ยอมกัน ก็ต้องตกลงกัน ถ้าตกลงกันไม่ได้ ก็ต้องแยกจากกัน ในสังคมใด ประเทศใด หรือในโลกใดๆ ก็ตาม ถึงแม้จะขัดแย้งกันด้วยความคิดเห็น

ด้วยการกระทำ ด้วยการพูด หรือผลประโยชน์ขัดกัน แต่ยังมีกรอยู่ร่วมกันได้โดยความผาสุก ก็เพราะสังคมนั้นยังมีหรือยึดถือกันใดกันหนึ่งในสามกันดังกล่าว

ฉะนั้น การโกงกัน ร่วมกันโกง ร่วมกันกิน กันเอง หรือพวกเดียวกัน เจรจากัน สามัคคีกัน ประองคองกัน เจริญกัน เสื่อมกัน ไปไหนกัน ทำอะไรกัน สุขกัน ทุกข์กัน เห็นใจกัน เคียดร้อนกัน ตูถุกกัน ค่ำกัน เกลียตกัน นินทากัน สรรเสริญกัน ใส่ร้ายกัน โกรธกัน รักกัน แยกกัน รวมกัน กลั่นแกล้งกัน กตขีกัน ทับถมกัน จนเป็นเหตุให้จับ กลุ่ม แบ่งพรรคแบ่งพวก เกิดความแตกแยกถึงขั้นจับอาวุธเข้าประหารกัน หรือร่วมรัก สามัคคีกันประองคองกันนั้นองฟี่ ก็เพราะความมีหรือความไม่มี สามกัน คือ ทนกัน ขอมกัน และตกลงกัน

คนทำดี
คนทำชั่ว
ดีหรือชั่ว
คนอื่นไซ้

ดีชอบตบสนอง
ชั่วก็ปองสนองให้
เฉพาะตัวเราทำได้
ช่วยได้ที่ไหนมี

ปัญหาคลัง

ตอบโดย

วิเชียร ไม่เรียง ผู้อำนวยการกองบำเหน็จบำนาญ

สนิท เกษะศิริ เลขานุการกรม

เฉลิมชัย วสันต์ นิติกรเอก

วินัย บุญโสภณ หัวหน้าแผนก ๘ กองเงินเดือน

แสงอาทิตย์ บุญนาค หัวหน้าแผนก ๑ กองบำเหน็จบำนาญ

กรมบัญชีกลาง

ท่านสมาชิกที่ประสงค์จะให้ตอบปัญหาคลัง โปรดส่งไปที่

“บรรณาธิการวารสารข้าราชการ” และระบุด้วยว่าให้ตอบใน
วารสารข้าราชการหรือตอบส่วนตัวทางไปรษณีย์

ปัญหาคลัง

ตอบสมาชิกจังหวัดสระบุรี

ในปีงบประมาณ ๒๕๑๐ ผมได้รับเงินเดือน ๆ ละ ๖๕๐ บาท คือ ชันจัตวา อันดับ ๓
ต่อมาในปีงบประมาณ ๒๕๑๑ ผมได้รับการปรับปรุงเงินเดือนใหม่ (เงินเดือนขึ้นประจำปีตาม
ปกติ) จาก ๖๕๐ บาท เป็น ๗๐๐ บาท และขณะนี้ผมได้รับเงินเดือนในอัตราใหม่ จาก
๗๐๐ บาท เป็น ๘๑๐ บาท แต่ใน จ. ๑๘ ผมอาศัยเบิกในอัตรา ๘๕๐ บาท

๑. ถาม เวลานี้ผมได้ค่าเช่าบ้านเดือนละ ๑๕๐ บาท แต่ผมเบิกได้ตามสิทธิเพียง
๑๐๕ บาท (ตอนเงินเดือน ๖๕๐ บาท) และในปีงบประมาณ ๒๕๑๑ ในเดือนมกราคมกับ
กุมภาพันธ์ ๒๕๑๑ ผมได้เบิกค่าเช่าบ้านตามที่จ่ายจริงคือ ๑๕๐ บาท เมื่อเบิกมาแล้ว ทาง
คลังจังหวัดว่า ผมเบิกค่าเช่าบ้านตามสิทธิได้เพียง ๑๒๐ บาท คือเบิกได้ตามเงินเดือนขึ้น
ประจำปีเท่านั้น คือ ๗๐๐ บาท ขณะนี้กำลังจะถูกเรียกคืน การที่ผมขอเบิกค่าเช่าบ้านนี้
ถูกต้องหรือไม่ และจะอย่างไร ผมจึงจะไม่ถูกเรียกเงินคืน โปรดอธิบาย

ตอบ ท่านมีสิทธิเบิกในเดือนมกราคมและกุมภาพันธ์ ๒๕๑๑ ได้เพียงไม่เกินเดือนละ ๑๒๐ บาท โดยถือชั้น ๗๐๐ บาทที่ท่านได้รับเป็นเกณฑ์

๒. ถาม จะถือว่า ผมเป็นข้าราชการชั้นจัตวา อันดับ ๒ หรือ ๓ ถ้าจะถือตามอัตราเงินเดือนที่รับจริง คือ ๘๑๐ บาท ก็เป็นจัตวา อันดับ ๒ ถ้าจะถือตามอัตราเงินเดือนที่อาศัยเบิก คือ ๘๕๐ บาท ก็เป็นจัตวา อันดับ ๓ ถ้าผมเป็นจัตวา อันดับ ๓ ผมจะขอเงินเดือนสองชั้นในปีนี้จะถือเป็นการข้ามชั้นหรือข้ามอันดับหรือไม่

ตอบ ถือตามที่ได้รับจริงคือชั้น ๘๑๐ บาทครับ

๓. ถาม ผมจะเบิกค่าเช่าที่พักและค่าเบี้ยเลี้ยงในอัตราวันละเท่าไร ส่วนค่าเช่าบ้านได้ทราบในวารสารแล้ว

ตอบ กำหนดจากเงินเดือนที่รับจริงเป็นหลัก คือท่านได้รับในชั้น ๘๑๐ บาท จะเบิกค่าเช่าที่พักได้ ๕๐ บาท เบี้ยเลี้ยงเดินทางวันละ ๒๒ บาท

ตอบสมาชิก เลขที่ ๑๕๐

ถาม การเบิกเงินค่าเบี้ยเลี้ยงเดินทางตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการ หากไปราชการเพียงวันเดียวและมีเวลาไปราชการเพียง ๖ หรือ ๘ ชั่วโมง ไม่เกินกว่า ๑๒ ชั่วโมงซึ่งพอจะนับเป็น ๑ วันได้ จะมีสิทธิเบิกค่าเบี้ยเลี้ยงได้ครั้งวันหรือไม่ และถ้าหากเบิกได้ มีระเบียบหรือหนังสือสั่งการของกระทรวงการคลังอย่างไรหรือไม่

ตอบ เบิกไม่ได้ครับ

ตอบสมาชิกจังหวัดแม่ฮ่องสอน

ถาม ผมเกษียณอายุเมื่อ ๓๐ กันยายน ๒๕๑๐ ได้ประมาณการเบิกค่าพาหนะกลับภูมิลำเนาเดิมยื่นต่อจังหวัด และอยู่ในระหว่างการพิจารณาของกรม ในระหว่างนี้ ทางจังหวัดเปิดรับสมาชิกสภาเทศบาลเมืองแม่ฮ่องสอน ผมสมัครรับคัดเลือกและคัดเลือกได้เป็นสมาชิกสภาเทศบาลโดยสมบูรณ์แล้ว ต่อมา เงินค่าพาหนะที่ขอเบิกไปกรมส่งจ่ายมาแล้ว ผมจะเบิกค่าพาหนะรายนี้กลับภูมิลำเนาจังหวัดเชียงรายจะได้หรือไม่ เพราะปัจจุบันผมดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาเทศบาล หากขึ้นเบิกไปจะเข้ากรณี

(๑) เบิกเงินไป ส่งใบสำคัญเท็จ

(๒) ย้ายกลับภูมิลำเนาจริงๆ ประมาณสัก ๑ เดือน แล้วย้อนกลับมาด้วยกระเป๋าใบเดียว จะขาดจากตำแหน่งสมาชิกเทศบาล หรือไม่

(๓) ผมตกอยู่ในระหว่างจะเอาผิดก็เสียตายน้อง

๑. ตอบ ตามรูปการณ์ ดูประหนึ่งว่า คุณจะเบิกเงินค่าพาหนะกลับภูมิลำเนาแล้วไม่ไป เพราะคุณเกรงเรื่องส่งใบสำคัญเท็จ เกรงจะห้ามขมขื่นเรื่องถึงคดีอาญาได้

๒. เรื่องการขาดจากสมาชิกภาพของสมาชิกเทศบาลไม่เกี่ยวกับปัญหาคลัง

อนึ่ง คุณทราบปัญหาหลักซึ่งคืออะไร !

ตอบสมาชิกเลขที่ ๕๐

ผมเกิดวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๔๕๑ เข้ารับราชการตำแหน่งเสมียนพนักงานตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน ๒๔๗๗ (ในจังหวัดพระนคร) ขณะนี้ ได้รับการแต่งตั้งเป็นข้าราชการสามัญ ได้รับเงินเดือนในอัตรา ๔,๔๐๐ บาท และเงิน พ.ส.ร. อีก ๑๔๐ บาท จะครบเกษียณอายุในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๑๑ ขอเรียนถามเป็นข้อๆ ดังนี้

๑. ถาม ผมมีเวลาราชการปกติกี่ปี

ตอบ เวลาปกติ ๓๔ ปี ๔ เดือน

๒. ถาม ได้เวลาราชการทวีคูณเนื่องจากการประกาศใช้กฎอัยการศึกกี่ครั้ง จากระยะใดถึงระยะใด รวมเป็นเวลากี่ปี ในระหว่างประกาศใช้กฎอัยการศึกมีวันลา ๑ เดือนกับ ๑๔ วัน

ตอบ มีเวลาทวีคูณเนื่องจากการประกาศใช้กฎอัยการศึก ๓ ครั้ง ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๔๙๔ - ๕ กันยายน ๒๔๙๔ ตั้งแต่ ๑๗ กันยายน ๒๕๐๐ - ๙ มกราคม ๒๕๐๑ และตั้งแต่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๐๑ - ๒๘ ตุลาคม ๒๕๐๘ รวม ๗ ปี ๖ เดือน ๘ วัน หักวันลาออกแล้วคงเหลือ ๗ ปี ๔ เดือน ๒๔ วัน มีเวลาสำหรับคำนวณบำนาญทั้งสิ้นประมาณ ๔๑ ปี ๘ เดือนเศษ บัดเป็น ๔๒ ปี

๓. ถาม ผมจะได้บำนาญสักเท่าไร

ตอบ บำนาญเดือนละ ๓,๘๑๓.๖๐ บาท

๔. ถาม ถ้ามีศรัทธาจะอุปสมบทในพระพุทธศาสนา จะหมกสนิทในบ้านญาติหรือไม่
ตอบ ไม่ครับ

ตอบสมาชิกเลขที่ ๑๕๗๓

ผมรับราชการทหารเป็นนักเรียนจำทหารเรือเมื่อ ๑๔ มิถุนายน ๒๔๙๘ ขณะนั้น อายุ ๑๖ ปีเศษ (เกิด ๕ ธันวาคม ๒๔๘๑) เรียนสำเร็จบรรจุเป็นจำโท ๒๘ ตุลาคม ๒๕๐๐ ต่อมา โอนมารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนจนกระทั่งปัจจุบัน ใคร่ขอทราบว่

๑. ถาม การนับอายุราชการเริ่มนับตั้งแต่เป็นนักเรียน หรือเริ่มนับเมื่ออายุครบ ๑๘ ปี บริบูรณ์ หรือเริ่มนับเมื่อบรรจุเป็นจำโทแล้ว

ตอบ นับวันรับราชการตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการ

๒. ถาม อายุครบ ๑๘ ปีบริบูรณ์เมื่อใด

ตอบ อายุครบ ๑๘ ปี ในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๔๙๙

รักกันอยู่ขอบฟ้า

เขาเขียว

เสมออยู่หอแห่งเดียว

ร่วมห้อง

ซังกัน บ่ แลเหลียว

ตาต่อ กันนา

เหมือนขอบฟ้ามาบ้อง

ป่าไม้ มาบัง

จาก โคลงโลกนิติ

อนูทินข้าราชการ

ตอน : ความน่า

โดย ‘บลัย อินทวิภา’

เมื่อก่อนไพร่ฟ้าหน้าใส มีทัศนคติต่องานราชการไปในรูปที่ว่า “สิบพ่อค้า ไม่เท่าพระยาเลี้ยง” ตัวผู้เป็นข้าราชการเองก็มีความรู้สึกเยี่ยงนั้น และก็เป็นจริง ข้าราชการจะเป็นผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่ มีไร่นาสาโท ข้าทาสบริวาร มากน้อยตามความหนักของบุญ และความใหญ่ของศักดิ์ การฉ้อราษฎร์บังหลวงอันเป็นรูปหนึ่งของทัศนคติที่ไม่ดีในวงราชการสมัยนั้นมิใช่จะไม่มี มี...แต่ก็น้อย ด้วยเหตุที่ว่า เสถียรภาพทางตำแหน่งเศรษฐกิจของข้าราชการที่อยู่แล้ว

บัดนี้ ไพร่ฟ้าหน้าซีด มีทัศนคติต่องานราชการไปในรูปที่ว่า “หนึ่งพ่อค้า ดีกว่าสิบพระยาเลี้ยง” ตัวผู้เป็นข้าราชการเองก็มีความรู้สึกเยี่ยงนั้น และก็เป็นจริง ข้าราชการที่ทำงานด้วยสุจริต จะมีฐานะค่อนข้างจนยาก หรือจะมี ก็เพียงพออยู่พอกิน จะหาความร่ำรวยอันใดมิได้ มาตราว่าจะป็นเจ้าใหญ่นายโต รายได้สูงขึ้น แต่มันก็พอเพียงคุ้มหัวไปชั่วมือ นอกเสียจากว่าจะคอร์รัปชัน อันเป็นรูปหนึ่งของทัศนคติที่ไม่ดีต่อวงราชการซึ่งเป็นสิ่งที่ระบอบอยู่ในวงราชการทุกแห่ง เหตุสำคัญก็น่าจะมาจากเสถียรภาพทางตำแหน่งเศรษฐกิจของข้าราชการไม่ดีพอ

เมื่อก่อน ผู้เช่า ผู้แก่ มักจะอวยพรลูกหลานว่า “เออ ขอให้ได้เป็นเจ้าคนนายคน” คือเป็นข้าราชการนั่นเอง แต่ทุกวันนี้ เงินมันพุดได้ และพุดได้เสียงดังกว่าเกียรติที่กินไม่ได้ ดังนั้น ผู้ที่มีเงินมาก ก็จะเป็นเจ้าคนนายคนได้ และเป็นได้ดีกว่าข้าราชการเสียด้วย ในเมืองนอก เช่น อังกฤษ อเมริกา ยากที่จะหาคนดีเข้ารับราชการได้ เนื่องจากคนดีมุ่งไปทำงานด้านธุรกิจเสียหมด จะมีก็แต่บุคคลที่จนแถม งอมืองอเท้า หรือทำราชการเป็นงานอดิเรก ค่าที่มันมีศรีสุขอยู่แล้ว ปัญหาการขาดคนมีดีเข้าทำงานราชการนั้น กำลังเป็นปัญหาในอีกหลาย ๆ ประเทศ นอกเหนือไปจากอังกฤษ อเมริกา

ลองมาฟังทัศนคติต่องานราชการของคนอเมริกันดูบ้าง จากเรื่องที่มีมักจะได้ยินอยู่เสมอ นักธุรกิจยิ่งใหญ่ของอเมริกาพาลูกชายคนหนึ่งไปอีกหลายๆ คนไปพบเพื่อน ซึ่งเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ หวังที่จะฝากลูกเข้ารับราชการ ..หลังจากตกลงโดยหลักการแล้ว ความมุ่งมั่นของเพื่อนผู้เป็นข้าราชการยังมี

“มิสเตอร์.... ผมยังกังขาไม่หายว่า เหตุใดตัวคุณก็เป็นเจ้าของอุตสาหกรรมใหญ่โต ไยมิให้ลูกชายดำเนินธุรกิจด้วยเล่า”

“เหตุผล”

“อ้อ บุคคลที่ไม่เอาไหนเท่านั้นที่กระสันจะเป็นข้าราชการ”

“จริงของคุณ ลูกชายคนนั้นมันโง่ จึงอยากให้เป็นข้าราชการ หากเฉลียวฉลาดแล้ว ผมก็คงให้ทำงานธุรกิจแล้ว มิพักต้องเดือดร้อนถึงคุณ”

เมืองไทยเราละ .. เป็นเช่นไร ตอบได้ง่ายๆ ว่า กำลังมีแนวโน้มที่จะเป็นไปในรูปนั้น ถึงแม้เห็นได้จากอาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัยขาดแคลน ลาออกไปทำงานองค์การรัฐวิสาหกิจเสียมาก ผู้มีฝีมือในกรมกองต่างๆ ออกไปดำเนินการธุรกิจ ผู้ที่จบการศึกษาระดับสูงไม่น้อยนิยมไปทำงานกับฝรั่งหรือบริษัทมากขึ้น จะยอมรับหรือไม่ก็ตาม แต่ในสภาพการณ์ของเมืองไทยปัจจุบันนี้สังคมกำลังแปรรูป เมื่อก่อนสังคมไทยเป็นแบบสังคมชนบท และกำลังพัฒนาเป็นสังคมเมืองกรุงขึ้นทุกวัน สภาพการณ์เศรษฐกิจก็แปรจากสังคมเกษตรเป็นสังคมอุตสาหกรรมทีละน้อย เมื่อใดที่เมืองไทยอยู่ในสภาพที่เป็นสังคมเมืองกรุง และเป็นสังคมอุตสาหกรรมโดยสมบูรณ์แบบแล้ว ปัญหาการขาดคนมีฝีมือเข้ารับราชการจะต้องบังเกิดขึ้นอย่างแน่นอน ใครจะเป็นผู้รับผิดชอบหรือจัดการกับปัญหาดังกล่าว ผู้บุญเบาศักดิ์เล็กทั้งหลายคงจัดการมิได้แน่ ผู้บุญหนักศักดิ์ใหญ่นั้นแหละที่จะต้องหาวิธีการ และก็มีควรจะเป็นวิธีการแก้ไขเมื่อถึงเวลาประสบปัญหาอย่างหนักแล้ว หากแต่ใช้วิธีการป้องกันเสียตั้งแต่วันนี้ มิฉะนั้นคนหนุ่มแน่นและมีฝีมือจะร่อยหรอจากราชการ เข้าทำนอง “ที่ดีไม่อยู่ ที่อยู่ไม่ดี” หรือ “ที่ดีไม่ได้ ที่ได้ไม่ดี” ว่าถึงบทแรกที่จะต้องดำเนินการก็คือการเลิกระบบอาวุโส หรือระบบบุญหนักศักดิ์ใหญ่ หรือระบบลูปหน้าปะจมูก ดังที่นิยมกันอยู่ในหมู่ผู้เฒ่าแก่ทั้งหลายกลับไปใช้ระบบความสามารถ บุคคลที่มีความสามารถ ควรจะได้รับตำแหน่งหน้าที่ และ

ความรับผิดชอบอันเหมาะสม มิมีการกีดกันหวงตำแหน่ง หรือกลัวแย่งเก้าอี้ บุคคลผู้ไร้ความสามารถควรจะต้องสละสิทธิ์ เปิดโอกาสให้ ผู้มีความสามารถเหนือกว่าตัวใจเป็นธรรม แทนที่จะใช้ระบบบดขยี้บดขยี้ แต่กลับใช้ระบบส่งเสริม และสนับสนุน ทั้งนี้และทั้งนี้ ก็เพื่อสร้างศรัทธาและทัศนคติอันดีต่องานราชการ โอกาสควรจะต้องเปิดเสมอสำหรับผู้มีความสามารถ งานราชการจะเจริญกว่าที่เป็นอยู่ หากบุคคลได้มีโอกาสใช้พลังความสามารถอย่างเต็มที่ในงานที่ตนถนัด ทั้งนี้ต้องมีศรัทธาความเลื่อมใส ความมีน้ำใจ และทัศนคติอันดีเป็นสำคัญ

ประเด็นสำคัญอันจะก่อให้เกิดทัศนคติ และความมีน้ำใจอันดีในการทำราชการก็คือ เรื่อง สาม ก. อันบุคคลผู้มืบทบหาอย่างยิ่งในวงราชการควรจะได้ตระหนัก

ก. แรก คือ เกียรติ เกียรตินับเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง และเป็นความต้องการอย่างมาก ของบุคคลที่ก้าวเข้ามาเป็นข้าราชการ ในบางโอกาสเขาจะยึดถืออย่างสง่าผ่าเผยว่า “ฉัน... ข้าราชการ... ข้าราชการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว” การที่ผู้บังคับบัญชามิได้ให้ เกียรติ หรือยอมรับในเกียรติของบุคคลผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา มีส่วนอย่างมากที่ก่อให้เกิดทัศนคติไม่ดี และไม่มีความมีน้ำใจในการทำงาน พฤติกรรมอันบ่งถึงทัศนคติไม่ดีในแง่นี้จะส่งต่อไปตาม ลำดับผู้ต่อยาวุโสและถึงประชาชนในที่สุด ลองดูตัวอย่างง่ายๆ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ หัวหน้าแผนกมองข้าราชการผู้น้อย... เสมียน เหมือนเศษกระดาษ หรือเป็นลูกมือนอกกลุ่ม ดังนั้นเมื่อเสียใหญ่มาติดต่องาน เสมียนผู้นั้นก็จะมีหน้าที่เป็นเพียงผู้คอยซื้อไอเลี้ยง หรือ เสริฟน้ำเสียเงินถึงผู้นั้น ควรหรือ ข้าราชการของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะคอยเกียรติถึงเพียงนั้น อย่าลืมนะ เกียรติ ตำแหน่ง หน้าที่ เป็นสิ่งที่บุคคลทุกคนต้องการ

ก. ที่สองคือ เกือก ทุกวันนี้คนเราจะเดินเหินไปไหนก็ต้องใส่เกือก และจะไปไหนมาไหนเงินมันก็ออกหน้า ค่าที่มันเป็นใบเบิกทาง เกือกในที่นี้หมายถึงเงิน หรือรายได้ การดำเนินการอาชีพใดๆ ก็ดี นอกจากเกียรติแล้ว ก็ยังจะต้องมีเกือกด้วย เท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ มักปรากฏออกมาในรูปที่ว่าอาชีพที่มีเกียรติ แต่เกือกปรุ คือราชการ อาชีพที่มีเกือก แต่เกียรติปรุ คือธุรกิจ แต่อย่าลืมนะ... เงินมันพุดได้ มีเงินมีทองก็พุดได้ มีไม้มีไร่ปลูกเรือนงาม ปัญหาที่ข้าราชการทุกคนหนักอกหนักใจอยู่ทุกเมื่อ ก็เรื่องเงินเดือนไม่พอจ่าย เงินเดือนน้อย เงินเดือนไม่ขึ้น เงินเดือนตัน ชีวิตต้องคันรน เมื่อประกอบสัมมาชีพโดย

ทางตรงมิเป็นผลคนเราก็คงหาทาง คอรัปชั่นเล็กๆ น้อยๆ เริ่มเกาะกุมหัวใจ ไม่ว่าจะเป็นการเบียดบังเวลาราชการ เบียดบังข้าวของส่วนราชการ หุบเงินราชการ ระบายไปจนถึงคอรัปชั่นชั้นอุกฤษฏ์ เมื่อมีบุญหนักศักดิ์ใหญ่อันโอกาสอำนวยมากขึ้น เรื่องเงินทองเป็นเรื่องใหญ่ ไม่แพ้เกียรติ ดังนั้น หากจะสร้างความมีน้ำใจและมีทัศนคติที่ดีต่องานราชการแล้ว เกือก (เงิน) ก็สำคัญไม่แพ้เกียรติ

ก. ที่สาม คือ กลด กลดให้ความร่วมเย็นแก่บุคคลที่ได้อาศัยร่วมเงาฉันใด บุคคลที่ทำงานราชการก็หวังที่จะได้เสถียรภาพ และสวัสดิภาพในอาชีพ อันก่อให้เกิดเสถียรภาพทางจิตใจ มีความหวัง มีความมุ่งมั่นที่จะทำงานโดยมิพะวงถึงความไม่แน่นอนของอาชีพฉันนั้นความสุขกายสบายใจอันได้รับจากสวัสดิการอาชีพ ยังผลให้เกิดความรักในอาชีพ ผลดีก็จะบังเกิดแก่การงาน ตรงข้ามกับการทำงานที่ปราศจากความอบอุ่นใจ ขาดเสถียรภาพทางจิตใจ มีความวิตกกังวลถึงความไม่แน่นอนในวันข้างหน้า ก็ไม่ผิดอะไรกับถอดเสื้อทำงานกลางแดด แดดจ้าอันปราศจากร่มเงา ความเหน็ดเหนื่อยโหยหิว และความลำบากย่อมประดังความเหนื่อยหน่ายและทอดอาลัยก็จะตามติด หรือคิดร้ายต่อการงานก็จะบังเกิดขึ้น ดังนั้นก็จะเห็นว่า คนจะมีน้ำใจ มีทัศนคติที่ดีต่องาน ก็ต่อเมื่อมีความอบอุ่นใจเปรียบเหมือนกลด อันให้ความร่วมเย็นแก่ผู้พักพิงฉันนั้น

เกียรติ, เกือก, กลด เป็นความต้องการสามัญธรรมดาที่ข้าราชการทุกคนปรารถนา แต่เท่าที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้ ก็มักจะเป็นความปรารถนาที่นับวันแต่จะห่างไกลความจริง ทั้งที่บุคคลหลายฝ่ายก็กำลังเพียรพยายามหาช่องทางที่จะส่งเสริมข้าราชการในเรื่องดังกล่าว แต่ก็ไม่ค่อยจะเป็นผล ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ

ผู้บุญหนักศักดิ์ใหญ่ เอาจริง .. แต่ ก็ไม่เอาจริง

บุคคลบางคนเล็ก .. แต่ใหญ่

เมืองไทยเราจน .. แต่รวย

บางอย่างเป็นเรื่องเล็ก .. แต่ใหญ่

ผลก็คือ เป็นข้าราชการ สวย แต่ ... อากัปกัณ